

ДЖЕНИФЪР УАЙЛД ГОСПОДАРКАТА НА ЛАЙЪН ХАУС

Превод от английски: Антон Даскалов, 2001

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

През деня бе валил дъжд и по улиците имаше гладки черни локви. Те блестяха загадъчно на уличната светлина, като понякога отразяваха зелените, сините и жълтите светлини от кафенетата от двете страни на улицата. Още беше рано и тези заведения не бяха шумни и оживени. Само един случаен файтон изтрополи по паважа, газейки локвите. Мъглата още не се беше сгъстила. Тя беше лека и белезникава. Извиваше се високо около стълбовете на това място, където мъждукаха газените лампи.

Кречех бавно. Насилвах се да ходя спокойно и да не се втурна да бягам. Не бързах да стигна до музикалния театър. Разполагах с повече от час. Тичаше ми се, но не защото закъснявах. Изпитвах същото тревожно чувство, което имах от седмица насам. Усещах, че някой ме преследва. Дори когато неочаквано спирах и се извърщах и не видех никого, пак усещах, че някой ме наблюдава. Това ме караше да потръпвам и превръщаше разходката от пансиона до музикалния театър в неприятно преживяване. Преди шляенето по улиците ми доставяше удоволствие, но сега вече ме изпълваше със страх.

Имах възможност да изляза с Мати и Бил, но знаех, че на Мати това ще ѝ се стори странно и тя щеше да поиска обяснение. Не бях в състояние да ѝ го дам. Не ми се приказваше за тревожното чувство, което ме владееше. И без това ме смятаха за фантазьорка — чудеха се на склонността ми да се унасям в собствените си мисли, да поглъщам книгите една след друга и да измислям невероятни истории, които разигравах с куклите си. Мати и Бил щяха да си умрат от смях, ако им кажех за новото си усещане. Мати сигурно щеше да ми предпише някакво отвратително домашно лекарство, за да ме отърве от натрапчивите идеи, а Бил щеше да ми заговори добродушно и не след дълго щеше да подхване някоя от безкрайните истории за своята младост.

Обичах ги и двамата. Те ме гледаха от малка и се държаха с мен като със свое дете. Чувствах ги толкова близки, сякаш бяха наистина

мои родители. Майка ми и баща ми са били членове на малката театрална трупа на Бил. Пътували по цяла Англия и играели за кратко в разни третокласни театри. Баща ми починал от туберкулоза. След смъртта на хубавия ѝ мъж мама сякаш загубила воля за живот. Умряла след три години и оставила сестра ми Морийн и мен без нито един близък родственик. Бил и Мати ни осиновили неофициално. Те ни водеха със себе си от град на град и се стараеха да ни дадат възможно най-доброто образование при тези условия.

Когато мама почина аз бях петгодишна, а сестра ми Морийн караше петнадесетата си година. Морийн остана с нас пет години. После избяга с един актьор на средна възраст, който ѝ бил обещал, че ще живее с него в разкош. Но актьорът скоро се запилял някъде и я оставил сама да се грижи за себе си. Морийн беше твърде горда, за да се върне при Бил и Мати. Нямах и най-малка представа какво става с нея, макар че често получавах кратки писъмца от различни краища на Англия, като напоследък в пликите имаше дори и по няколко банкноти. Не бях я виждала от осем години, от деня, в който тя избяга със своя актьор.

И така, нямах си никого, освен Мати и Бил. Те се отнасяха към мен като към своя дъщеря и особено държах на моето образование. През последните години ми наемаха домашни учители. Дори ходих на частно училище няколко месеца, но финансовото ни положение постоянно беше нестабилно, а училищните такси бяха твърде високи. Бил вече беше разпуснал трупата и беше купил музикалния театър. Беше се нагърбил с управлението му и изкарваше малки печалби. Не след дълго купи и пансиона. Мати го ръководеше с твърда ръка и стоеше ту вкъщи, ту в музикалния театър. За пръв път от дълги години в живота на Джеймсънови се беше появила някаква сигурност, въпреки че им се налагаше да полагат титанични усилия, за да се задържат на повърхността.

Не желяех да ги безпокоя с моите проблеми. И без мен си имаха достатъчно грижи. Всъщност не бях сигурна дали наистина си заслужаваше. Не знаех дали не си въобразявам всичко това. Крачех по улицата, като се опитвах да се отърва от чувството, което ме терзаше.

Цялата работа беше започнала отпреди седмица. Вървах си към музикалния театър в обичайния час точно след залез-слънце. Мракът тъкмо беше почнал да се спуска над града, когато чух стъпки зад гърба

си. Обърнах се, но не видях никого зад себе си. Стори ми се, че някакъв мъж с карирано наметало бързо влезе в един тъмен вход. Продължих си по пътя и макар че вече не чувах стъпки зад мен, не можех да се отърва от чувството, че някой ме преследва. Пристигнах в музикалния театър и забравих за тази случка до другата нощ, когато тя се повтори.

Преди три дена видях една старица, която продаваше теменужки. Спрях да си купя едно букетче. В мига, в който подавах монета на жената, погледнах случайно към тротоара, по който бях минала токущо. Някакъв мъж стоеше под стълба на лампата на ъгъла, на половин пресечка от мен. Не го виждах ясно заради мъглата, но забелязах, че носи карирано наметало. Той пресече улицата и се изгуби в мъглата, докато стоях неподвижно с букет теменужки в ръка. Това ме разтревожи и оттогава бях нащрек.

Когато излизах късно нощем от музикалния театър, бях винаги с Бил и Мати. Обикновено с нас идваха и някои от музикантите, които бяха отседнали в пансиона. Нищо не се случваше, докато вървах с шумната компания. Винаги имах това странно чувство, когато бях сама. Отначало се чудех дали мъжът не е някой Ромео, който ме е видял на сцената и е твърде плах, за да ме заговори открито. През последните години се бяха появили мнозина ромеовци, но аз ги обезкуражавах с нескритото си пренебрежение. Бях осемнадесетгодишна и нямах нищо против да се влюбя, но бях твърдо решила да не се захващам с актьори или с непостоянните контета, които се навъртаха край театъра. Бях си създала представа за романтичната любов от купищата романи, които бях изчала, и не откривах нищо романтично в мъжете, които бях виждала да ухажват момичета от музикалния театър.

Мислех си, че ако мъжът, който вървеше подире ми — ако изобщо имаше такъв — беше някой обожател от обожателите, които ме причакват при задната врата на театъра, той непременно би ме заговорил. Нямаше да броди след мен и да се крие да не го забележа. Опитах се да си внуша, че всичко е плод на моето въображение, че в действителност никой не ме преследва, но така и не успях да се отърся от това чувство.

Вървах по улицата и фустите на кринолина ми шумоляха. Вече се намирах почти на две пресечки от музикалния театър. Мъглата се

сгъстваше. Валмата ѝ се спускаха бързо и обвиваха всичко с белезникавата си пара. Токчетата ми звънко потропваха по паважа. Звукът отекваше зад гърба ми и потропването се повтаряше, но този път гръмко и отчетливо. Знаех, че това е ехо. Знаех, че никой не върви подире ми. Спрях. Чух ехото от последната ми стъпка, а след него един по-плътен звук. Беше нещо като скърцане. Не беше ехо. Там имаше някой. Вече бях съвсем сигурна.

Хвърлих поглед към пътя, по който бях дошла. Мъглата се виеше леко около стълба на лампата и обгръщаше сградите. Влажният паваж слабо проблясваше. Забелязах една тъмна, неясна фигура точно пред едно от кафенетата. Но не бях сигурна, че това е мъж, тъй като мъглата беше твърде гъста. Продължих да вървя, като се вслушвах напрегнато в собствените си леки, отчетливи стъпки. Но вече се долавяше и някакъв по-плътен звук, който се чуваше едновременно с шума от моите стъпки.

По гърба ми полазиха студени тръпки. Едва се удържах да не побягна. Ако пристигнех задъхана и запъхтяна в музикалния театър, щеше да ми се наложи да отговарям на различни въпроси. Не исках това. Не желяех околните да ме гледат със загрижени лица. Ами ако имаше наистина някой зад мен? Всеки има право да върви по улицата. Вероятно имаше няколко разумни обяснения за това. Въпреки всичко много ми се искаше да го видя, който и да бе той. Но още повече ми се искаше в този момент да видя някой полицай в тъмна, лъскава пелерина и с пристегнат шлем, който да върти палката си, докато обхожда своя район.

Ускорих ход, без да обръщам внимание на шума, който вдигах. Не знаех дали някой още ме преследва или не. Бях решила да стигна на всяка цена до музикалния театър. Пресякох мократа улица. Забързах към тясната пресечка, която водеше към задния вход на театъра. Свърнах в тъмнината по нея. Прииска ми се да бяха запалили лампата, която висеше над вратата. Спрях и се облегнах на тухлената стена. Помъчих се да се посъвзема, преди да вляза вътре.

Погледнах назад към началото на уличката. Мъглата там се сгъстваше. Един файтон изтрополи по облите камъни на паважа. Ослушвах се напрегнато. Долових стъпки, които ставаха все по-ясни. Някакъв мъж отмина бавно пресечката. Той беше с карирано наметало, чиито едри и дълги дипли покриваха тялото му. Носеше висока шапка

и периферията ѝ закриваше лицето му. Пресече нехайно уличката, не спря. Не надзърна в мрачната ниша, в която се бях спотаила. Нямахше нищо необичайно в държането му. Шумът от стъпките му заглъхна. Вече не чувах нищо, освен туптенето на сърцето си.

Останах още малко така, за да се съвзема. Реших все пак да кажа на Мати за този мъж. Ще ѝ го спомена уж случайно и ще видя как ще реагира. Няма да ѝ говоря за тревожното ми чувство. Може би тя ще се обезпокои, когато ѝ разкажа за мъжа. Вероятно ще предложи да идвам по-рано в музикалния театър или ще нареди на някой от келнерите да ме изпраща вкъщи всяка нощ. Живеехме в съвсем порядъчен район на Лондон. В него рядко ставаха някакви произшествия. Единствено пияниците и гуляйджиите, които се веселяха до зори, създаваха понякога проблеми. Тук не се срещаха на всяка крачка крадци и разбойници, както в някои други части на града.

Отворих задната врата и влязох вътре. Радвах се, че вече не съм навън сред мъглата и сенките. Вдъхнах с удоволствие всички изумителни аромати, които долитаха иззад кулисите. Долових мириса на маслена боя, на тебешир, изтъркано кадифе и ръжда. Минах покрай куповете от несръчно изрисувани картонени проспекти и прокарах ръка по перилото на желязната стълба, която водеше към гримьорните над сцената. Сцената беше тъмна. Тя беше едно празно, грозно и прашно пространство, но което придобиваше невероятен чар, щом го осветяха светлините на лампата. Протърканите златистожълти завеси, които висяха около нея, скриваха от погледа местата зад кулисите и падаха на тежки дипли, стелейки се по пода.

Предната завеса от прокъсано червено кадифе не пропускаше нито един звук от голямата зала, в която келнерите сервираха храна и бира на множеството хора, които се бяха скупчили около малките маси.

Бил сигурно е зад бара и лъска гладката му мраморна повърхност, докато си бърбри с някой клиент. Мати може би се е настанила на табуретката зад касата или е в канцеларията и попълва счетоводната книга. Тя беше много трезва и разумна и проявяваше голям усет, когато ставаше дума за сметки. Благодарение на нея всичко вървеше по мед и масло, а Бил допринасяше за успеха на заведението с приветливите си обноски и с непринудения си чар. Всички клиенти си отиваха доволни след срещата с него.

Музикалният театър на Джеймсънови беше второкласен. Той не притежаваше блясъка и великолепието, които отличаваха по-скъпите заведения, но беше най-добрият второкласен музикален театър. Ястията бяха хубави, питиетата — превъзходни, бирата не беше разредена, а сценичните номера бяха шумни и забавни. Заведението беше оживено и в него се вдигаше много врява. Клиентите обикновено се държаха добре, колкото и бурно да се веселяха. Бил и мускулестият охранител бързо разтърваваха побойниците, ако станеше някое сбиване. Повечето клиенти идваха редовно, два или три пъти седмично, за да се отпуснат и насладят на тукашната атмосфера, която беше по вкуса им.

Веднъж при нас дойде една знаменитост. Много се вълнувах в онази нощ. Това стана преди три години, когато бях петнадесетгодишна. Вече бях почнала да водя кукленото шоу между антрактите. Бях го почнала като временно на мястото на някои номера, които нямаше как да се изпълняват вече по една или друга причина, но публиката толкова го хареса, че моите кукли станаха неотделима част от представлението. Във вестника излезе малка статийка за тях: Джулия Мередит и нейните кукли дебютират в музикалния театър на Джеймсън. Авторът на статията споменаваше на колко години съм и какъв топъл прием е получило изпълнението ми. Именно тази статия доведе мистър Дикенс в нашия театър.

Той седна на предната маса. Беше едър червендалест мъж с гъста тъмна коса и яносини очи, които блещукаха весело. Носеше жилетка с ярки цветове, на ръба на която висеше внушително златната верижка на часовника му. Косата му беше малко разрошена. Често поглаждаше своята дълга брада. По време на моя номер с куклите той се смееше гръмко и удряше по масата с юмрук. Смехът му беше мек и мелодичен. Прекрасният му звук сякаш изпълни залата. Другите клиенти бяха изпълнени с благоговение към великия човек. Смееха се едновременно с него и мълчаха, когато той мълчеше. Поиска да ме види след края на представлението и Бил го доведе зад кулисите.

Бях объркана и смутена, тъй като не знаех какво да кажа на толкова знаменита личност. Той като че ли разбра това. Разтърси ръката ми и ми каза, че съм му доставила огромно удоволствие. Отговорих смутено, че той ми е доставял удоволствие години наред, тъй като съм чела всяка негова книга веднага след излизането ѝ. Той се

засмя и каза, че се надява и следващата да ми хареса толкова. Обеща да ми прати един брой от нея. Бях забравила това обещание до деня, в който ми донесоха зад кулисите един пакет, увит в кафява хартия. Скъсах обвивката и открих „Легенда за два града“. Тя ми стана любимата негова книга.

Вече се намирах зад кулисите и си свалях ръкавиците. Закачих пелерината си на закачалката и пригладих полите си. Тук беше малко студено, въздухът беше хладен и освежителен. Застанах пред дългото огледало, което висеше до входа. Косата ми се беше намокрила и се спускаше на хубави сребристоруси къдри по раменете ми. Пригладих назад един кичур от слепоочието и се загледах изпитателно в лицето си. Бях малко бледа, въпреки че скулите ми розовееха. Тъмносините ми, почти виолетови очи изглеждаха уголемени и уплашени. Дългите тъмни мигли, над тях почти докосваха веждите ми. Край клепачите си имах светлосиви сенки, които бяха много фини и повечето хора се съмняваха, че са естествени. Изящните трапчинки под скулите ме правеха да изглеждам тъжна, дори когато се усмихвах. Устните ми бяха плътни, с цвят на светъл корал, което изобщо не се дължеше на червило. Възможно е да не бях толкова хубава, колкото сестра си Морийн на моите години, но поне лицето ми бе интересно и с необичаен тен.

Лавърни Мадокс слезе по стълбата, докато се гледах в огледалото. Токчетата ѝ изтрополиха по железните стъпала. Тя беше едра, напета и червенокоса. Имаше огромни кафяви очи и палава усмивка, която доставяше удоволствие на клиентите. Лавърни изпълняваше малко неприлични песни, а публиката пееше заедно с нея във всички припеви. Имаше остър език, държеше се свободно и беше сърдечна и щедра по природа. Тя живееше в пансиона на Джеймсънови. Стаята ѝ беше вдясно от моята по коридора. Смятах я за най-добрата ми приятелка, въпреки че тя приближаваше четиридесетте. Лавърни беше облякла розова рокля с блестящи пайети. Червената ѝ коса беше вдигната нагоре и привързана с голяма розова панделка. Беше се изпотила въпреки студа.

— Дявол да го вземе! — извика Лавърни, като ме видя. — Като си помисля, че с часове стоя пред огледалото, за да си гримирам лицето, а не успявам да постигна и половината от ефекта, който ти постигаш само като си отваряш очите. Не си ли дошла малко рано?

— Нямах повече работа в пансиона. Свърших с шиенето на завесите във всекидневната и сгънах цялото пране.

— Ще се съсипеш от работа — каза Лавърни. — Винаги правиш нещо, никога не сядаш и не оставяш краката ти да починат.

— Това е най-малкото, което съм длъжна да направя — отвърнах аз. — Мати и Бил са толкова добри с мен...

— Права си — съгласи се Лавърни. Тя смръщи чело. — Довечера ще трябва да излезеш по-рано на сцената, дете. Бърт пак се е напил. Сара е с него в гримьорната. Опитва се да му помогне да изтрезнее, за да излязат най-накрая на сцената. Ако този човек не се откаже от пиенето, Бил ще го изхвърли на улицата.

Бърт и Сара Клемънс пееха и танцуваха. Номерът им се харесваше на публиката вече почти двадесет години. Те бяха членове на някогашната трупа на Бил. Знаех, че той никога няма да ги уволни, колкото и да пие Бърт. Детето им почина преди няколко години и от тогава Бърт започна да пие с течение на времето все повече и повече се впиянчваше. И той, и Сара бяха тихи и кротки. И двамата притежаваха някакъв непринуден чар. По време на представлението носеха черни костюми, пристегнати с колани с големи сребърни катарамии. Облеклото и бавните им отмерени движения караха публиката да въздиша, носталгично. Те също живееха с нас в пансиона. Понякога, когато си седях сама в гостната, Бърт влизаше в стаята, сядаше при мен и ми разказваше за моите родители, които му били най-добрите приятели.

— Смяташ ли, че синята ми рокля ще е готова до събота? — попита Лавърни.

— Вече шия пайетите и прикрепвам перата — отговорих аз. — Трябва да стане дотогава.

— Искам да я нося в събота вечерта — изрече тя. — Омръзна ми този парцал — тя прокара ръцете си по розовата рокля. — Сигурна съм, че и другите момичета мислят така.

Аз изпълнявах номер с куклите, но освен това бях и костюмиерката на музикалния театър. Шиех повечето неща в моята гримьорна. Правех ярките, украсени с пайети костюми на цялата трупа. Освен Лавърни и семейство Клемънс за Бил работеха и осем момичета, които пееха заедно. Те имаха една обща голяма гримьорна, която приличаше на хамбар. Тя се намираше близо до тавана. От нея се

носеха такива звуци, сякаш тя беше птичарник, пълен с екзотични пернати. Повечето момичета бяха по на двадесет и пет — тридесет години. Те бяха гръмогласни, шумни създания, които се държаха с мен като с любимо дете. Постоянно се отбиваха в моята гримьорна, за да им пришия някое перо или за да им вдигна ръба на костюма. Всичките си носеха роклите при мен, когато трябваше да им се оправи нещо. Два пъти годишно им шиех нов комплект костюми. Обичах си работата. Това беше един от начините, по който се отплащах на Бил и Мати за тяхната доброта.

— Има ли много хора днес? — попитах Лавърни.

— Както обикновено. Съвсем нормално за четвъртък вечер. Ще дойдат закуп по-късно — винаги става така. Между другото, и твоят приятел е дошъл днеска.

— Моят приятел ли? — попитах стреснато.

— Ами да. Не ми казвай, че не си го забелязала.

— Не, не съм.

— Винаги сяда на една и съща маса, ей там, отпред. Седи с една чаша бира, докато се появиш на сцената. След като ти свърши номерът, си плаща бирата и си отива. От една седмица идва и винаги постъпва така.

— Сигурна ли си, Лавърни?

— Да. И тази вечер е дошъл и седи на същата маса. Много добре изглежда този момък. Личи си, че е от висшето общество. Всички момичета говорят за него. Казват, че идва само заради теб.

Лавърни се усмихна с ръце на хълбоците.

— Сигурна ли си, че не е наминал да те види? Да не въртиш тайно любов с него, а?

— Нищо подобно — почнах да протестирам аз. — Искам да разбера коя е тази забележителна личност — опитах се да произнеса думите безгрижно, но гласът ми трепна леко.

Тръгнах след Лавърни по тъмната сцена, като заобикалях всички въжета, скрипци и подпори. Стигнахме до завесата и открянахме малкия процеп, през който изпълнителите имаха възможност да огледат публиката. Лавърни надникна за миг и след това ми даде знак да надзърна. Каза ми къде седи мъжът и ми го описа.

Залата беше голяма и препълнена. Келнерите се движеха сред масите. Носеха умело подносите с бира върху дланите си. Край масите

седяха мъже с костюми и жени с пъстри рокли и кожи около врата. Те ядяха, пиеха и се смееха. Чакаха представлението да започне. Видях Бил зад бара. Той лъскаше сребърната канелка на едно от големите дървени бурета. Мати се беше настанила зад касата и оглеждаше обстановката около себе си с леко неодобрение.

— Ето го, на втората маса вдясно от тебе — каза Лавърни.

Мъжът седеше непринудено. Пръстите му обгръщаха бирената халба, от която той не отпиваше. Беше сам. Неизвестно защо изглеждаше различен от другите клиенти. Сякаш не беше един от тях. На облегалката на стола до него беше провесено жълто-кафяво карирано наметало.

ГЛАВА ВТОРА

Той беше сравнително млад. Изглеждаше на не повече от тридесет години. Имаше изискан вид, който го караше да изпъква на фона на другите посетители. Носеше елегантни дрехи — тъмнокафяв костюм и жилетка от жълт атлаз, бродирана с кафяви цветни мотиви, които показваха, че той има превъзходен вкус и отличен шивач. Косата му беше яркочестенява с лек червеникав оттенък. Един гладък кичур се беше спуснал над челото му. Очите му бяха тъмнокафяви. Черните му вежди се извиваха изящно над леко сведените клепачи. На лицето му изпъкваше светлорозов белег от едната скула до брадичката. Следата от раната му придаваше необяснима привлекателност. Имаше здрав загар и силно мускулесто тялото като на човек, който прекарва повечето си време на открито.

— Нали е хубав? — прошепна Лавърни.

— Интересно, кой ли е той?

— Нямам представа. Но съм сигурна, че не е от обичайните ни клиенти. Той е от тия, дето носят бяла вратовръзка и фрак, а не ризи и бомбета като местните, които висят тука. Вероятно е дошъл при нас от любопитство. Обаче винаги е сам. Хората като него обикновено идват с цял куп свои приятели, за да се присмиват и подиграват на всички останали.

— Значи идва от седмица? — попитах аз.

— Точен е като часовник — отвърна тя.

Мъжът сякаш се чувстваше като у дома си на масата. Беше се облегал, подвил единия си крак небрежно върху другия и отпуснал ръка на гърба на стола до него. От него лъхаше сила и бързина, сякаш спотайваше огромна мощ, която той сдържаше умело и обуздаваше старателно. Плътните му розови устни се бяха разтворили в полуусмивка. Сториха ми се твърде големи. Устата му беше жива и изразителна. Той беше човек, който се разсмива лесно и също толкова лесно избухва.

Извърнах се и се постарях лицето ми да изглежда безизразно. Бях почти сигурна, че това е човекът, който, ме преследваше. Сега, когато се превърна в реалност и престана да бъде сянка в мъглата, се боях още повече от него. Тръпка на ужас пролази по гърба ми и гърлото ми пресъхна. Какво искаше? Защо ме преследваше? Защо идваше тук всяка вечер, само за да ме зърне ли?

— Твоят човек е някакво конте — подхвърли Лавърни, докато се отдалечавахме от сцената.

— Сигурна съм, че бъркаш — казах аз. — Никога по-рано не съм виждала този мъж. Защо, за бога, му е притрябвало да се интересува от мен?

— Виж се пак в огледалото, дете — отвърна тя.

— Това изобщо не ми харесва — казах аз. — Ще кажа на Бил.

— И какво ще направи Бил?

— Ще го изхвърли оттук — отсякох категорично.

— Почакай сгоден случай, дете. Той не ти е сторил нищо лошо.

— Така ли?

— Защо се разтревожи толкова? — попита тя загрижено. — Пребледняла си. Ръката ти трепери. Хайде, кажи ми истината. Досажда ли ти този момък?

— Аз... не. Казах ти, че не съм го виждала по-рано.

— Е, добре, ако направи нещо, просто ми кажи. Ти си още дете, не си една от онези хористки, които насърчават мъжете да се държат дръзко с тях. Кажи на Лавърни, ако този човек се опита да ти стори нещо.

— Ще ти кажа — обещах аз. — Ще се кача в гримьорната да се подготвя, Лавърни.

— Да-а, музикантите си настройват инструментите. Още малко и трябва да изляза да си изпълня номера. Ще се видим после.

Тръгнах нагоре по витата желязна стълба. Три от хористките излязоха стремително от тяхната гримьорна, докато минавах покрай нея. Те бяха едри руси жени с гримирани лица и пронизителни гласове. Носеха зелени рокли, украсени със сини пайети. В косите им бяха затъкнати зелени и сини пера. Те ми махнаха и заговориха шумно, докато слизаха по стълбата. Моята гримьорна беше съвсем малка. Мъничък прозорец гледаше към улицата долу. Стаята беше отрупана с костюми, които оправях в момента. На стената висяха ярко оцветени

рокли. На един стол имаше куп пера и мъниста. Голяма камара книги беше струпана на пода до едно детско креватче. В единия ъгъл беше печката, която ми осигуряваше малко топлина. Стените бяха влажни. Мазилката се беше пропукала, а на тавана се бяха образували кръгли кафеникави петна. Това беше моето убежище, единственото място, където се чувствах удобно и в безопасност. Тази вечер то почти не ми действаше успокоително. Бях се изнервила, а главата ми пулсираше от болка.

Седнах на детското креватче и извадих куклите от дългата им плоска червена кутия. Преди много години Бил ми подари кукла, с която да си играя. Тя възбуди толкова любопитството ми, че скоро се научих да я карам да върви, да танцува и да се движи като истинска личност. Нея вече отдавна я нямаше, но четирите, с които разполагах сега, си ги бях направила сама. Издялах ги грижливо от меко дърво и ги боядисах. Уших им всички дрешки. С течение на времето те се превърнаха за мен почти в човешки същества: Гретхен с големите ѝ сини очи, Ханс с гъстата, рошава руса коса, Дракона Дил със зелените си люспи и смешен розов език, Миранда с яркочервената уста и блестящите кафяви очи.

Бил ми построи миниатюрен театър. Нищо не му липсваше. Имаше въртяща се сцена, кадифена завеса и подвижни проспекти. Моите кукли играеха ролите си на фона на декори и подпорни колони съвсем като в истински театър. Аз стоях зад сцената и дърпах конците. Публиката ме виждаше чак след края на представлението, когато пуснеха сценичното осветление. През повечето време бях скрита от погледите на зрителите. Хората ме виждаха само за няколко секунди, докато им се покланях.

Сметнах за странно един мъж да идва всяка вечер само заради тези няколко секунди. Искаше ми се да вярвам, че има някакво друго обяснение за присъствието му, но не успях да се сетя за такова. Не беше ясно на какво се дължи интересът му към мен, но той имаше достатъчно силни подбуди, за да върви подире ми до музикалния театър всяка вечер и да стои до края на представлението, когато излизах, за да изпълня краткия си номер. Това ме ужаси. Почувствах се уязвима и беззащитна пред човека, който се държеше толкова необяснимо.

Чух как Сара говори на Бърт и се мъчи да го накара да изтрезнее. След няколко минути самият Бърт се появи с клатушкане в коридора и влезе в моята гримьорна. Беше облякъл син костюм с широка ярко синьо-зелена вратовръзка. Големите му сиви очи гледаха тъжно. Побеляващата му руса коса беше разчорлена. Държеше сгънат вестник и се наведе леко, докато стоеше на вратата.

— Здравсти, бебче — изрече сърдечно той. — Ще имаш ли нещо против да излезеш малко по-рано на сцената? Съжалявам, наистина съжалявам. Сара се ядоса страшно. Много ми е неприятно, че те моля за това.

Усмихнах се.

— Нямам нищо против, Бърт. Дил ми изглежда доста разтревожен, но Ханс бързо ще го вкара в правия път.

— Мило малко момиче — каза той. — Малко момиче с нейните кукли. Действително ми е неприятно да те моля за това. Наистина.

— Ще се справиш ли? — попитах аз.

— О, да... да. Сара вари още кафе в момента. Изплъзнах ѝ се, когато не ме гледаше, за да дойда да ти се извиня. А, между другото, да си получавала някакви вести от сестра ти напоследък?

— Не. Преди три месеца ми прати писмо от Бристол.

— Прати ли ти пари?

— Ами-и, да, няколко лири — отвърнах аз. Изненадах се от въпроса му.

— Не че искам да ти се бъркам в работите — каза Бърт и се облегна на рамката на вратата, — но един човек ме питаше за нея тази вечер. Искаше да разбере дали си я виждала и дали знаеш къде е сега. Май се интересува наистина от нея. Попита дали тя ти праща пари и ако е така, колко. Казах му, че това не му влиза в работата. Този момък изобщо не ми хареса.

— Как... как изглеждаше? — запитах аз, като се постарях гласът ми да прозвучи както обикновено.

— Заприлича ми на боксьор, защото бе едър и с много широки рамене. Май и носът му беше счупен. Неприятен тип, много неприятен. Носеше голямо синьо палто и сиво копринено шалче. Гласът му беше дрезгав и пресипнал. Хич не ми хареса този човек.

— Къде ти зададе тези въпроси?

— Ей там долу, в бара на Финиган. Момъкът ме почерпи. Сам настоя за това. Той и един друг тип си стояха на бара, когато влязох. Имам чувството, че са ме чакали да дойда.

— Как изглеждаше спътникът му?

— Висок, слаб, скромно облечен. С руса коса, сиви очи и тънки устни. Много ми приличат на престъпници тия двамата. Чудно ми е защо се интересуват толкова от малката Морийн.

— Нямам представа.

— Лошо се получи. Имам предвид с Морийн. Позор. Да избяга така и да не казва какво става с нея. Не казва с какви хора се е забъркала — особено ако тези типове са нейни познати. Казах им да не ти досаждат с въпроси, защото не знаеш за нея нищо повече от мен.

Бърт въздъхна и поклати глава. Почти веднага след това си тръгна. Забелязах, че е изпуснал вестника си на пода. Вдигнах го и го хвърлих на детското креватче. За миг си помислих, че мъжът, който го е разпитвал, е същият, който върви по петите ми, но описанието на Бърт изобщо не му подходеше. Зачудих се кои са тези хора и защо сестра ми е възбудила любопитството им. Бяха доста страшни, ако се съди по думите на Бърт. Не ми беше приятна мисълта, че се е забъркала с подобни типове.

Не хранех почти никакви илюзии за Морийн. Доколкото си я спомнях, тя беше хубава, доста навъсена млада жена, която беше вечно недоволна от всичко, което я заобикаляше. Беше жизнена. Имаше тъмнокафяви очи, лъскава черна коса и нацупена червена уста. Бяхме различни във всяко отношение. Тя се беше метнала на баща ни, докато аз приличах повече на майка ни. Двете с Морийн бяхме много близки. Тя разби сърцето ми, когато избяга с актьора. Разбира се, получавах писма от нея, но в никое от тях не ми разказваше нищо за себе си. Споменаваше за някакви малки роли в театъра. Непрестанно пишеше, че ще ме повика да дойда при нея, когато събере достатъчно пари и получим възможност да живеем прилично. Знаех, че това никога няма да стане. Морийн се беше превърнала в спомен за мен. Струваше ми се, че писмата ги пише някоя непозната жена.

Хвърлих поглед към малкия порцеланов часовник на работната ми маса. Оставаше половин час до излизането ми на сцената. Седнах на креватчето и разтворих вестника. Надявах се той да ме разсее, докато дойде време да сляза. Беше някакъв жълт вестник, едно от

многого скандални издания за забавление на читателите, които водят скучен и монотонен живот. Имаше статия за един херцог, който заварил жена си да се развлича с коняр, и подробен разказ за някакво убийство с брадва. Цялата първа страница беше посветена на последните новини по случая Ман, както го бяха нарекли служителите от Скотланд ярд. Преди две седмици заможният търговец Клинтън Ман показал на неколцина познати колекция от нешлифовани скъпоценни камъни в художествената галерия Ман. Същата нощ крадци влезли с взлом в галерията и откраднали камъните, като пребили жестоко Ман, чийто апартамент се намирал на горния етаж. Ман починал от раняванията. Служителите на Скотланд ярд не разполагали с никакви улики по случая. Това беше тъкмо такава история, каквато най-много обичат читателите: скъпоценни камъни, влиятелен търговец на произведения на изкуството, грабеж и убийство. Захвърлих вестника на пода. Почувствах се по-угнетена и потисната от всякога.

Отпуснах се на креватчето. Ханс и Миранда се намираха до мен, Дил беше в краката ми, а Гретхен — в скута ми. Взрях се в яркообагрените създания. Техният свят беше толкова простичък, толкова невинен, толкова изпълнен с шеги, развлечения и комични злополуки. Те танцуваха и подскачаха всяка нощ пред изрисуваните декори и караха зрителите да се смеят гръмогласно. След края на представлението се връщаха в своята кутия. Не знаеха ни скръб, ни мъка. Така ми се искаше животът в реалния свят да е също толкова лесен, колкото този в света на изрисуваните ми кукли.

От петнадесет минути стоях в тъмнината зад ярко осветената кутия. Пръстите ми дърпаха чевръсто конците. Чух гръмогласен смях и след това върху сцената се изля порой от аплодисменти. Запалиха лампите и аз се поклоних, като се усмихвах скромно. Куклите лежах безжизнено накуп на пода на техния театър, докато завесата се спускаше. Прекосих бързо сцената и излязох зад кулисите. Веднага надзърнах през тайния процеп. Мъжът плащаше на келнера. Той остави бакшиш на масата и тръгна да си върви. Вървеше бавно. На устните му още играеше лека усмивка.

Сценичните работници махнаха кукления театър и хористките започнаха да се подреждат. Намирах се зад притъмнените кулиси, когато завесата се вдигна бавно и светлините на рампата обляха с лъчите си момичетата. Пайетите проблясваха, а грубите изрисувани пера придобиха неочаквана привлекателност. Музикантите засвириха и момичетата запяха. Гласовете им не бяха съвсем хармонични и бяха малко пискливи, но доставяха удоволствие на публиката. Качих се по малката стълба, която водеше към коридора. Пробих си път през препълнената зала и стигнах до бара, зад който стоеше Бил.

— Беше страхотна тази вечер, Джулия — изрече той и ми се усмихна. — Всички харесаха изпълнението ти, както обикновено.

Бил беше висок, леко прегърбен мъж. Имаше орлов нос и голяма грозна уста, но в яносините му очи винаги лумтяха весели пламъчета, а на лицето му постоянно беше изписана усмивка. Косата му някога е била наситено кестенява, но сега беше оредяла и се беше прошарила. Ушите му стърчаха като дръжки от двете страни на главата. Бил беше толкова симпатичен, че навсякъде го посрещаха радушно. Той беше естествен и непринуден и се разбираше отлично с всички.

— Искаш ли нещо, сладурче? — попита той.

— Бил... познаваш ли този човек, който излезе току-що, мъжа с карираното наметало?

— За хубавеца с белега ли питаш?

— Да.

— Не, не знам кой е той. Идва всяка вечер от една седмица. Не пие нищо друго, освен бира, но оставя голям бакшиш. Учтив момък. Добре е възпитан, за разлика от другите ни обичайни посетители.

— Всяка вечер излиза по едно и също време — подхвърлих аз.

— Като си помисля, да, така е, тръгва си веднага след твоето изпълнение. Май си имаш поклонник, сладурче. Може би е журналист и е решил да напише статия за теб. Надявам се да е така. Рекламата ще ни свърши добра работа.

— Мати в канцеларията ли е? — попитах аз.

— Да, и е в лошо настроение. Преглежда книгите. Знаеш какво означава това за нея. Ще гледаш да ѝ оправиш настроението, нали, сладурче?

— Ще опитам, Бил — отвърнах аз.

Бил се засмя и ми намигна. Наточи халба бира за един клиент, после взе гюдерията и затърка повърхността на сивия мраморен бар. Бил си беше създал приятен и удобен свят, чийто най-голям недъг беше жена му, която, според него, вечно била в лошо настроение. В това нямаше нищо вярно, защото всички знаеха, че „проклетията“ на Мати е плод на въображението му.

Разтворих зелените кадифени завеси, прекосих фоайето и отворих вратата на канцеларията. Мати седеше зад огромно махагоново бюро. Беше отворила пред себе си голяма счетоводна книга. Умните ѝ сиви очи бяха съсредоточено присвити. Гризеше крайчеца на един молив. Косата ѝ беше хубава и стоманеносива. Мати я беше събрала в стегната плитка на върха на главата си. Чертите на лицето ѝ бяха сурови и почти груби, но скулите ѝ бяха изящно оформени. На пръв поглед беше безцеремонна, рязка и страховита. Говореше отсечено, а движенията ѝ бяха решителни, но тези, които знаеха каква е в действителност, разбираха, че това е само поза.

Всъщност Мати беше дори прекалено мекосърдечна, но прикриваше добротата си зад маската на безцеремонност и непреклонност. Никой обаче не се подлъгваше и не вярваше на външността ѝ. Тя с готовност правеше всичко възможно, за да помага на другите, но ѝ беше приятно да я смятат за коравосърдечна. Това беше своеобразната ѝ защита срещу непринудеността и любезността на Бил.

Вдигна поглед. Явно не се зарадва, че я прекъсвам. Беше облякла светлозелена рокля и я бе украсила с брошка. На ръкавите си имаше колосани бели маншети. Пръстите ѝ бяха изцапани с мастило.

— Добър вечер, Джулия — каза тя. — Как мина представлението?

— О, както обикновено.

— Чудесно. Дори тук ги чух как се смеят.

— Те винаги се смеят — изрекох съвсем обезсърчено.

— Станало ли е нещо? — запита тя. — Защо не се радваш? Струва ми се, че нещо те безпокои.

— Така е, Мати.

Мати затвори книгата и ме погледна. Намръщи се. Имах странното чувство, че знае какво ще ѝ кажа още преди да почна да говоря. Тя се намръщи още повече, докато говорех. Бръчката на челото

й се превърна в дълбока бразда между веждите й. Сивите й очи потъмняха и ъгълчето на устата й трепна леко. Разказах й всичко за мъжа, който ме преследваше, и че идва всяка вечер, и си отива веднага след като напусна сцената. Разказах й дори за човека, когото Бърт срещнал в бара и как отначало съм си помислила, че моят преследвач е същият мъж, който е задавал въпросите. Мати мълча известно време след като свърших. Беше скръстила ръце пред себе си и ги гледаше съсредоточено.

— Какво мислиш? — попитах аз.

— Ами... не знам какво да ти кажа, Джулия. Знаеш, че мъжете и по-рано са проявявали интерес към теб. Вече не си малко момиче. Нищо чудно, че ти обръщат внимание.

— Този път е различно — почнах да протестирам аз.

— Така ли? — Тя вдигна лицето си. Сивите й очи ме изгледаха предизвикателно. Блъфираше умело, но не успя да ме заблуди. Тя стана енергично и се захвана да подрежда някакви документи в стройна купчина. Като че ли забрави напълно за моя проблем, но знаех, че това не е така. Виждах колко е разтревожена. Ръцете й трепереха леко, докато се занимаваше с документите. Явно положението беше много по-сериозно, отколкото предполагах. Мати знаеше нещо и не искаше да го разбере и да се изплаша още повече. Това, което й казах, беше само част от много по-голяма история. Тя се страхуваше. Никога по-рано не я бях виждала да се бои.

Мати прибра документите в едно чекмедже и втренчи поглед в мен. Устните й се бяха разтворили в усмивка, но тя ми се стори не по-малко неискрена от грубото й сопване. Усетих, че се преструва, а Мати не беше добра актриса. Заговори твърде бързо и прекалено весело за една дреха, която й шиех. Мати знаеше нещо, нещо важно, но я беше страх да ми го каже. Зачудих се какво ли е то. Защо се старая толкова да скрие тревогата си?

ГЛАВА ТРЕТА

Пансионът представляваше голяма сграда с пристройки. Основният му корпус беше боядисан в сиво, а капаците на прозорците бяха тъмnozелени. Покривът беше запуснат и зелениясал. Три ронещи се червени тухлени комина се бяха наклонили нестабилно под странен ъгъл. Пансионът се извисяваше в мъглата като изморено чудовище с изпилени нокти. Каменна стена отделяше малкото дворче от улицата и криеше от хорските погледи жалките туфи трева и една злополучна цветна леха. Около пансиона растяха три високи дъба. Зад къщата имаше тъмна алея, която се простираше успоредно на улицата. Някога пансионът е бил величествен палат, но сега представляваше една занемарена постройка, чието присъствие изглеждаше неуместно на фона на преуспяващите търговски фирми наоколо.

Обитателите му спазваха странен и необичаен дневен режим. Те спяха до късно сутрин и не си лягаха почти до зори. Обикновено всички се връщахме от музикалния театър между полунощ и един часа и вечеряхме късно в трапезарията: менюто ни се състоеше от наденица, бира, късове печено месо и мариновано цвекло. Седяхме на масата до три. Обикновено две или три от хористките си уговаряха срещи след края на представлението и се връщаха много късно, като бърбяха непрестанно колко хубаво си прекарвали. Бил и Бърт Клемънс играеха на карти в предната гостна с шефа на сценичните работници, стария Грийнли. Сара сядаше до някоя лампа и пишеше писма до далечни роднини и стари приятели. Понякога Лавърни свиреше на пианото. Музиката отекваше гръмка в нощта, а Лавърни пееше неприлични песнички. Мати обикаляше чевръсто от стая в стая и се грижеше за всичко. Аз ѝ помагах или сядах в гостната да пошия или да почета някой роман.

Всичко в този дом беше ексцентрично и необикновено. Пансионът кипеше от живот нощем, когато навсякъде наоколо беше тъмно и тихо. От сутринта, до обяд в него цареше пълна тишина, докато всички околни магазини се отваряха и вдигаха врява до Бога.

Бяхме свикнали с това. Всички харесвахме тази стара сграда, колкото и да беше занемарена и овехтяла. Тя беше моят дом. Обичах оживлението, което цареше в него. Харесваше ми да стоя до късно нощем. Обичах си малката стаичка под корниза на горния етаж. Нравеше ми се миризмата на варено зеле и стара мас, която се беше просмукала в тапетите.

През нощта, след като се върнахме от музикалния театър, не можех да заспя. Мъчеше ме мисълта за озадачаващото държане на Мати. То доста ме разтревожи. Минаваше три часа и къщата отдавна беше притихнала. Последната хористка се беше завърнала преди повече от час. Всички си легнаха рано. Мъжете не играха карти. Лавърни не свири на пианото. Мати се прибра в стаята си веднага след вечерята и не се показва повече оттам. Всички като че ли бяха паднали духом и бяха без настроение. Нямаше го обичайното веселие. В момента аз бях единствената, която още не спеше. Седях на леглото и гледах недружелюбната звездна светлина, която се процеждаше през прозореца и озаряваше насрещната стена с танцуващи сребристи пайети.

Мислех си за човека, който беше вървял след мен в мъглата. На пръв поглед постъпката му нямаше никакво обяснение. Ако искаше да ми стори нещо лошо, отдавна вече да го бе направил. Ако е такъв злодей, едва ли ще бъде чак толкова безочлив, че да идва всяка вечер в музикалния театър и да си тръгва демонстративно след края на номерата ми. Момичетата обсъждаха поведението му, Лавърни го беше забелязала и го нарече мой близък приятел. Помислих си, че ако един мъж е воден от някакви лоши намерения, той ще се държи много потайно. А аз бях съвсем сигурна, че мъжът, който идваше в музикалния театър, без да се прикрива, и човекът, който се промъкваше незабелязано в мъглата, са едно и също лице. Какво искаше той?

Следеше ме. Защо? Държеше се така, сякаш е детектив от Скотланд ярд, който ме държи под наблюдение. Защо се интересува от това, което върша? Мислех си за това и се сетих за хората, с които бе разговарял Бърт в бара на Финиган. Спомних си какви въпроси му бяха задавали. Имаше ли някаква връзка? Онези двамата са били доста страшни на вид, ако се съди по описанието му. Радвах се, че Бърт им е казал да си гледат работата.

Не знам колко дълго седях така свита на кълбо върху възглавниците. Гледах как светлинките от звездите танцуват по протърканите стари тапети. Бях съвсем будна и знаех, че още дълго няма да заспя. Вслушвах се във всички звуци, които се носеха от старата къща. Те ми бяха познати и не ме плашеха. Клоните на един дъб дращеха стъклото на прозореца. Когато бях по-малка, си мислех, че звукът от допира е такъв, сякаш някой се опитва да влезе в къщата. Сега дращенето се беше превърнало в непрестанен монотонен шум, на който обикновено даже не обръщах внимание. Старата къща хлътваше в земята и дъските по пода скърцаха. Чуваше се скрибуцане, сякаш някой се качва дебнешком по стълбата. Знаех, че това е вятърът, който блъска задната врата, провиснала на ръждивите си панти.

Вятърът изсвири леко. Шумът прозвуча като стон. Поривът на вятъра накара хлабавите капаци да се разлюлеят и да се ударят леко в прозорците. Долавях цяла симфония от звуци, които някога ми вдъхваха страх, а сега спокойствие. Това беше моят дом. Тук бях защитена от мъглата, студения нощен въздух и сенките, които се спотайваха по тъмните входове. Тук се намираше топлината и всички обикновени неща, които виждах всеки ден, докосвах и обичах.

Капаците хлопаха, клоните дращеха, вятърът стенеше. Всички тези звуци ми действаха успокояващо. Не зная в кой миг изведнъж усетих, че нещо не е наред. Ритъмът беше нарушен. Долових звук, който не беше от къщата. Нещо изтрополи по алеята отзад, но това не беше необичайно. Котките често се катереха по кофите за боклук. Понякога бутаха някоя кофа на земята или събаряха с трясък похлупака ѝ. В този миг чух продължително скърцане, сякаш някой отваряше предпазливо задната врата. Не обърнах особено внимание на този звук.

Настъпи продължителна тишина. Стори ми се, че къщата си поема дъх, а след това пак почна да се шуми. Звучите бяха леки, заглушени, съвсем не гръмки и непрестанни. Нещо не беше наред. Приседнах. Всичките ми сетива се бяха изострили. Ставаше нещо. Не успях да определя източника на необичайния шум, но инстинктивно долавях, че не е от този дом. Наострих уши. Чух шумно скърцане. Тишина. Сумтене. Още едно скърцане. Прозвуча така, сякаш някой изкачва задните стълби. Не беше вятърът. Не бяха капаците.

Шумът не се повтори. Загльхна напълно. Седях уплашена на ръба на леглото. Изминаха няколко минути. Не долавях нищо необичайно. Тъкмо почнах да мисля, че съм си въобразила всичко, когато усетих, че нещо не е наред. Познавах отлично тази къща. Бях свикнала с нея. Познавах „настроението“ ѝ, атмосферата в нея, нейните аромати и звуци. За мен тя беше живо създание, беше ми като стара приятелка, а сега ставаше нещо, което не се вписваше в обичайната обстановка. То се долавяше във въздуха. Беше почти осезаемо.

Чух скърцане по пода на коридора. Звукът беше като от леко хлъзгане, сякаш някой се движеше опипом в тъмнината. Усетих, че китките ми омекват, а гърлото ми изсъхва. Помъчих се да запазя спокойствие, но не успях. Бях парализирана от страх. Исках да изпищя, но от гърлото ми не излизаше и звук. Слушах напрегнато всеки шум в нощта. Цареше пълна тишина. Тя ме плашеше дори повече от онзи звук. Усетих, че нещо тъмно и страшно се навърта навън.

Светлинките от звездите танцуваха по стената срещу леглото ми и очертаваха сребристи петънца, които се движеха по старите сини тапети, но другите части на стаята бяха потънали в сянка. Очертанията на мебелите бяха неясни в тъмнината. Прозорецът беше леко отворен и завесите шумоляха, докато се издуваха навътре под напора на вятъра. Виждах вратата на стаята и потъмнялата стара месингова дръжка. Вратата не беше заключена.

Дръжката се завъртя бавно. Гледах вцепенена от ужас как тя се върти съвсем бавно и много предпазливо. Спря. Вратата се откряна. Отвори се няколко инча и видях тъмния коридор. Сърцето ми биеше толкова гръмко, че сигурно се чуваше чак навън. Гледах как вратата се открява почти наполовина с леко свистене, което бе едва доловимо. Забелязах една висока неясна тъмна фигура да стои на самия праг. Разтърсих глава и се опитах да се убедя, че това не е истина. Това, което ставаше, беше някакъв кошмар, изобщо не беше реално. Единственото реално нещо беше биещото ми силно сърце и ръцете ми, които стискаха здраво ръба на леглото.

— Джулия... малката Джулия...

Това беше само дрезгав шепот, тихо произнесени слова, отправени в мрака.

Запазих присъствие на духа и запалих лампата. Ръцете ми се спуснаха към клечките кибрит на нощната масичка. Пръстите ми трепереха, докато драсках една. Внезапно лумналият жълто-оранжев пламък ме заслепи. Потърсих слепешком лампата и едва не я бутнах. Допрях клечката до фитила. Ярката светлина озари в миг стаята, като прогони сенките и възстанови всичко както си беше преди. Тапетите бяха избелели и сини. Звездните светлилки вече не ги украсяваха. Мебелите бяха от дъб и бяха боядисани в бяло. Завесите бяха бели, със зелени панделки по ръба. Вратата беше затворена. Тя представляваше една плоска дървена повърхност, боядисана в зелено. Потъмнялата месингова дръжка не помръдваше и си стоеше съвсем невинно.

Страхът изчезна с появата на светлината. Същото сполетя и чувството ми, че на нощните звуци им липсва хармония. Стаята си беше такава, каквато е била винаги. Струваше ми се невероятно само преди няколко секунди нещо тъмно и страшно да е стояло пред вратата и да е заплашвало да наруши неприкосновеността на стаята. Сама си бях виновна, че се уплаших толкова. Затреперих от яд, а не от страх. Кошмарът беше толкова ярък, толкова реален. Бях съвсем будна или поне така си мислех. Реших, че това преживяване е кулминационната точка на една напрегната и изнервяща седмица.

Станах и си облякох синия пенъоар с воланчетата над бялата ми нощница. Застанах пред огледалото и огледах лицето си. Виолетово-сините ми очи изглеждаха огромни. Около тях имаше сенки, а бузите ми бяха преbledнели. Явно съм заспала. Унесла съм се без да усетя, а кошмарът се е смесил по някакъв удивителен начин с реалността. Затърках бузата си. Втренчих се в лицето, което отвърна на погледа ми към мътното огледало. Бях си пуснала две дълги руси плитки. Те се бяха отпуснали на раменете ми. Всяка от тях беше пристегната със синя панделка.

Усещах присъствието на старата къща навсякъде около мен. Тя беше просторна и в нея цареше тишина. Имах странното чувство, което обзема човек, когато всички други спят. Чувствах се като единствената оцеляла в дома на смъртта. Стана ми приятно при мисълта, че ако реша да вдигна шум и събудя всички, ситуацията веднага ще се промени. Вдигнах лампата и излязох от стаята. Реших да се убедя, че съм имала кошмар. Знаех, че няма да заспя, докато не си го докажа.

Вървах по дългия коридор. Пантофите ми шумоляха леко по протъркания килим. Светлината на лампата хвърляше трепкащи сенки по стената. В къщата беше много студено. Почувствах се така, сякаш се намирам в гробница. Въздухът също беше мразовит. Свих на ъгъла и застанах на върха на задната стълба. Тя беше стръмна и тясна и се извиваше рязко на половината път. Поколебах се за миг и се взрях в мрака под мен. Боях се, но изпитвах само обичайния страх, който усеща всеки, когато навлезе в тъмнината. Сподавих го лесно, вдигнах високо лампата и тръгнах надолу.

Петите на пантофите ми изтрополиха по изтърканите дървени стъпала. Трябваше да се държа за парапета. Ръката ми се хлъзгаше по студената дървена повърхност. Имаше прозорец високо над стълбата. Той се беше отворил и вятърът нахлуваше вътре в сградата, като караше завесите над главата ми да плющят. Долавях миризмите от кухнята, която се намираше точно под стълбата. Мати беше пекла хляб този следобед. Още ухаеше на прясно печиво, примесено с ароматите на восък, бакър и въглища.

Застанах в подножието на стълбата. Лампата освети с трепкащите си лъчи кухнята. Светлинните струи затанцуваха по старата дъбова маса, лъснаха медните тигани, които висяха на стената, и сякаш възпламениха повърхността на огромната черна желязна печка, която стоеше в единия ъгъл със зейнала паст. В другия ъгъл беше подпряна на стената стара сламена метла. Домашният котак спеше свит на кълбо на един сламеник пред вратата на килера. Стъпих мълчаливо по наскоро намазания с восък кахлен под и се отправих към задната врата. Тя беше здраво заключена. Никой не я беше пипал и не се беше опитвал да я отвори. Резето беше пуснато в гнездото му. Натиснах дръжката. Тя изобщо не се поддаде на натиска. Прозорецът над умивалника също беше затворен.

Надзърнах през прозореца. Погледът ми се спря на алеята зад къщата. Виждах ронещите се тухлени задни стени на сградите от другата страна на алеята. Различих един тъмен вход и купчина боклук до него. Дълги черни сенки се плъзгаха по стените подобно на огромни галещи пръсти. Бели късчета хартия и малки боклучета, носени от вятъра, летяха над алеята като призрачни нощни пеперуди. Един черен котарак се промъкваше безшумно сред камарите боклук.

Останах доволна от видяното. Задната врата и прозорец бяха затворени. Никой не се спотайваше в алеята зад къщата. Почувствах се доста неловко, докато стоях в празната кухня с лампа в ръка, защото всички други спяха дълбок спокоен сън. Реших да прекося коридора и да проверя предната врата, само за да се уверя, че всичко е наред, преди да се кача пак в моята стая.

Бутнах леко кухненската врата и тя се отвори. Гледах да не вдигам шум, но пантите проскърцаха. Шумът прозвуча малко обезпокоително в мрака. Вратата се затръшна зад мен. Тръгнах бавно по дългия тесен коридор. Минах покрай стария часовник, който се намираще от другата страна на предната гостна, и видях, че минава четири сутринта. Прекосих антрето и докоснах дръжката на вратата. Тънките сини пердета се спускаха на стегнати дипли пред стъклата на прозореца и бледите лунни лъчи проникваха свободно през тях. Дръжката се завъртя в ръката ми и вратата се отвори. Лунната светлина се изля върху краката ми. Рамката с мрежата се беше вдигнала и вятърът я удряше лекичко във вратата. Стоях няколко мига така и оглеждах малкото дворче, което беше заградено от каменната стена. Тежката желязна порта, която водеше към улицата, беше затворена. Интересно дали резето бе спуснато.

Минах през тясната предна веранда и слязох по плоските стъпала на двора. Нощният въздух беше студен и клоните на дъбовете степеняха. Една котка се беше свила на кълбо върху стената. Тялото ѝ се беше опънало върху камъните. Отидох до вратата и докосвах ръждивото резе. То висеше надолу. Не беше на мястото си. Вдигнах го и го нагласих. Страшно се ядосах. Хористката, която се е прибрала последна, не само беше оставила отворена портата, но и не беше заключила предната врата. Реших, че сигурно е била Ади — симпатично, но разсеяно момиче, което вечно забравяше нещо.

Върнах се в къщата. Заключих вратата, която служеше за външна преграда на главната порта, и бутнах отвътре мандалото. Прекосих предната гостна. Изведнъж се стреснах и спрях, докато се насочвах към стълбата. Долових гласове — тихи, приглушени гласове, които идваха откъм една стая от другата страна на къщата. Пак минах през гостната и забелязах тънка сребриста ивица светлина под вратата на малката всекидневна, която служеше на Мати за работен кабинет. Зачудих се кой още не спи по това време на нощта.

Загасих лампата, тъй като не желяех да ме видят. Знаех, че ако ме открият, ще се наложи да обяснявам постъпката си. Не исках да обсъждам с никого кошмара и обиколката из къщата след това. Спрях пред вратата на всекидневната. Не смятах да подслушвам. Просто исках да чуя гласовете и да разбере кой се намира в стаята. Облегнах се на вратата, скрита в пазвите на мрака. Чух гласа на Мати. Той звучеше гръмко и ясно. Гласът на Бил беше глух и неясен. Звучеше така, сякаш му се спи. Не чух друг глас, но имах странното усещане, че в стаята има трима души.

— Разбира се, че стана страшна бъркотия — изрече Мати, — но какво точно предлагаш да направим?

— Не знам — отвърна Бил съвсем тихо.

— Нищо. Както винаги, нищо. Никога не си имал собствени идеи. Все трябва аз да мисля за всичко.

— Хайде, Мати. Успокой се...

— Да се успокоя ли? Момичето е в опасност.

— И какво искаш да правя? Няма как да отидем в Скотланд Ярд.

— Измисли нещо по-добро, ако не ти харесва моята идея. Не желяеш да я отпращаш. И аз не искам да се разделям с нея. Искам да е близо, за да мога да я наглеждам, но това не е разумно. Знаеш, че не е. Няма да е в безопасност. Не бива да мислим за това, което ни се иска. Трябва да мислим за Джулия и нейната сигурност... — гласът ѝ пресекна.

— И аз се тревожа като тебе — отвърна Бил, като се опитваше да я успокои. — Добре разбирам колко е сериозно положението.

— Бедното дете... — каза Мати почти шепнешком. — Тя си няма представа какво става. Не бива да ѝ казваме нищо.

Раменете ми затрепериха. Опитах да се овладеея и да отблъсна вълните на ужаса, които заплашваха да ме погълнат. Искаше ми се да отворя вратата с ритник и да се втурна в стаята. Искаше ми се да се озова в обятията на Мати. Мечтаех тя да ме увери, че това е само продължение на кошмара, който беше започнал в моята стая. Облегнах се на рамката на вратата, притиснах чело към студеното дърво и затворих очи.

— Лайън Хаус е единственият изход — заяви категорично Мати.

— Предполагам.

— Там тя ще бъде на сигурно място.

— Това е единственото, което има значение — добави Бил.

За миг настъпи тишина. Чух някой да се върти в стола и шум от нещо тежко. Бил се изкашля. Не знам защо имах чувството, че в стаята има още някой. Мати и Бил не бяха сами във всекидневната. Бях сигурна в това. Де да имах смелостта да отворя вратата и да видя с очите си кой е вътре! Но целият ми кураж се беше изпарил. Съмнявах се, че са ми останали сили да се върна в стаята си.

— Ще ѝ кажа утре — продължи Мати. — Трябва да внимаваме много. Тя не бива да заподозре нищо.

— Ще е трудно — каза Бил, — дяволски трудно.

— Знаем — отговори Мати. — Тя е като нас. Не ми е приятно да я отпращам, но това е единственият изход. Трябва да се разделим с нея.

Един стол скръцна по пода, когато някой се вдигна от мястото си. Дръпнах се бързо от вратата и потънах в мрака. Хукнах по коридора и после се втурнах по задната стълба. Струваше ми се, че къщата се върти около мен, черните стени се опитваха да ме смачкат. Не знам как успях да се добера до моята стая. Хвърлих се на леглото и зарових лице във възглавниците. Идеше ми да заплача, но от очите ми не се пророни и сълза. Лежах на кревата и гледах втренчено тавана, докато тъмнината се топеше бавно. Чух тиктакането на часовника върху бюрото. Не знам колко време мина така. Стаята посивя. Всички мебели изплуваха сякаш мигновено от мрака. Очертанията им се виждаха малко замъглено. Една птица запя на дъбовия клон отвън. Първите розови пръсти на зората се провряха в стаята, преди сънят най-сетне да ме споходи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Някой беше дръпнал яркосините завеси на трапезарията и ослепителните слънчеви лъчи се изливаха в нея и очертаваха сребристи петънца по полираната повърхност на дългата маса. Листата на дъба отвън бяха обагрени в жълто, а земята приличаше на подвижна мрежа от непрекъснато редуващи се светлини и сенки. Една птичка пееше страстно, като подскачаше от клонче на клонче. Около пансиона се носеха всички ободрителни и приятни звуци на трудовия Лондон: тракането на колелетата по паважа, провикванията на вестникопродавеца, непрекъснатото дрънчене на звънеца, който висеше над вратата на пекарницата отсреща.

Вътре обаче цареше пълна летаргия. Вече беше следобед, но обитателите на пансиона бяха станали току-що. Седяхме в трапезарията и гледахме сънливо храната, която Мати носеше от кухнята. Бил и Бърт четяха вестници, чиито страници шумоляха при обръщането им. Шефът на сценичните работници, старият Грийнли, дремеше в стола си. Сара седеше в един ъгъл и се занимаваше със своето плетиво. Тя беше похапнала по-рано в кухнята заедно с Мати. Хористките Ади, Стела и Жанет седяха с ролки на косата. Лицата им лъщяха от крема, с който се бяха намазали. Още не се бяха събудили съвсем и вродената им жизненост сякаш се беше изпарила. Лавърни беше облегла лакти на масата и четеше подпряния пред нея роман от заемната библиотека. Червените ѝ къдри се спускаха върху приведеното ѝ лице. Аз седях до прозореца и гледах птицата, която подскачаше по клончетата.

Попитах Ади дали е оставила отворени портата и вратата. Тя почна да протестира и заяви, че е невинна. Огромните ѝ сини очи почнаха да примигват, когато се кълнеше, че е затворила както трябва портата и е пуснала резето. Изглеждаше съвсем сигурна, че това, което казва, е истина, и затова реших да не я притискам много с въпроси. Събитията от последната нощ ми се струваха сън на ярката слънчева светлина. Струваше ми се, че съм преживяла нещо неприятно и

същевременно нереално. Единствените неща, които съществуваха в действителност, бяха проблясващата повърхност на масата, сребърната купа със сини и лилави ралици, сънливите лица на хората, които познавах толкова добре и обичах. Всичко беше наред. Всичко си беше както обикновено. Струваше ми се невъзможно тъмната сянка на страха да е падала върху този дом.

Бях съвсем будна, въпреки че бях спала твърде малко. Главата ми се беше прояснила напълно и долавях необикновено силно присъствието на всички предмети около мен. Сякаш ги виждах за първи път: нащърбените сини чаши и чинии, избелелите перленосиви тапети със син ръб, стария сив килим, който на места се беше съвсем протрил. Това беше моята реалност. Това беше обстановката, която познавах. Последната нощ и всичко, което стана преди нея, беше само един лош сън. Не вярвах, че е имало фигура в мъглата, че съм чула гласа в мрака откъм вратата на стаята ми и че се е провел напрегнатият загадъчен разговор, който подслушах неволно, докато стоях в тъмнината.

— Някакъв лондончанин е спечелил цяло състояние от залаганията на конните надбягвания — подметна Бърт, докато обръщаше шумно една страница на своя вестник. — Бедният човек. Сигурно ще се ожени за херцогиня и ще живее кучешки живот.

— Жалко, че и аз нямах малко късмет — заяви Стела. — Загубих десет лири миналата седмица. Един човек ми обясни как да заложа на сигурно, но единственото сигурно нещо е, че половината ми месечна заплата отиде на вятъра.

— Никога не залагам на коне — й каза Ади.

— Не си и помисляй, скъпа — изрече язвително Стела. — За това се иска мозък. Човек трябва поне да може да събере две и две.

— Наистина ли? — попита Ади, като примигваше с дългите си клепачи. — Не знаех това. А ти как се справяш?

— Нищо ново по случая Ман — изрече Бърт. — От Скотланд Ярд смятат, че някаква банда е извършила престъплението. Май и една жена била замесена. Ман се забъркал с някаква загадъчно, тъмнокоeso създание малко преди обира и убийството. Полицията търси и нея, и съучастниците й.

— Винаги е замесена някаква жена — отбеляза Жанет.

— Бедният човек — въздъхна Сара и вдигна очи от плетивото си.
— Да умре толкова мъчително и всичко това за шепа камъчета.

— Тези камъчета струват почти един милион лири — каза ѝ Бърт. — При това не са шлифовани и е лесно за престъпниците да ги пласират някъде. Нищо чудно полицията изобщо да не ги открие.

— Толкова страшни неща стават — промърмори Сара. — Чудя се...

— Аз пък се чудя дали да не си взема още една кифла — подметна Ади, докато гледаше лакомо буркана с оранжев мармалад. — Вече изядох три. Трябва да внимавам за фигурата си.

— Не разбирам защо — изрече язвително Стела. — На кой му пука дали си дебела или не?

— Момичета, не се карайте — изрече Мати, докато влизаше в стаята с чиния, от която пускаха пара наденици и бъркани яйца. — Поупражнявайте се малко, ако имате излишна енергия. Май и двете объркахте стъпките снощи.

Разговорът заглъхна и продължихме да се храним мълчаливо. След малко всички се разотидоха по своите си работи. Изчистих масата и отидох в кухнята, за да помогна на Мати да измие съдовете. Тя ми се стори малко нервна. Разбрах веднага, че не иска да се въртя около нея, но настоях да остана. Взех кърпата за бърсане на съдове от ръката ѝ и почнах да подсушавам чиниите. После ги подреждах умело на мястото им. Мати потопи ръце в пълната с пяна мивка и затърка съдовете с насапунисан парцал.

Усещах, че нервите ѝ са изострени. Няколко пъти едва се сдържа да не ми каже нещо, но успяваше да стисне устни в последния момент. Носеше домашна розова памучна рокля и колосана бяла престилка. Стоманеносивата ѝ коса беше събрана в кок, а върху едното ѝ ухо беше закрепен молив. Пръстите ѝ, както винаги, бяха изцапани с мастило. Лицето ѝ беше малко изпито от недоспиване. Интересно дали ще ми каже това, което изглеждаше толкова важно снощи.

Свършихме с миенето на съдовете. Чак когато кухнята блесна, тя събра смелост да ме заговори. Помещението беше изпълнено със светлина, жълтият кахлен под лъщеше, а слънчевите лъчи позлатяваха белите стени. На поставката до прозореца бяха сложени няколко саксии с бръшлян. Зелените му листа бяха лъскави и с ярки разцветки. Мати сложи жълтата мушама на масата и извади купата с грах, който

се готвеше да почисти. Седна до масата и се зае с граха. Аз заставах до печката и зачаках. Домашният котарак се прозя, скочи на пода и изви гръб. Мати стискаше устни. Гледах я как се мъчи да проговори.

— Щастлива ли си, Джулия? — попита тя.

— Разбира се — отвърнах аз.

— Просто се питах. Знаеш какъв живот водим. Никак не е здравословен. А имаме и толкова необичаен дневен режим! Обстановката в музикалния театър не е особено подходяща за подрастващо младо момиче. Шумът, хората... не, не мисля, че това място е за теб.

— Преди не се тревожеше за това, Мати — отбелязах аз. — Обичам музикалния театър. Обичам хората в него. Всички са чудесни. Съвсем щастлива се чувствам с тях.

— Наистина ли?

— Сигурна съм.

— Джулия... мислех си... — тя се подвоуми.

— Да?

— Една промяна ще ти се отрази добре. Напоследък ми изглеждаш бледа и уморена. Трябва ти малко чист въздух. Трябва да идеш някъде, където бузите ти пак ще порозовеят. Искаш ли да идеш за един-два месеца в Девъншир?

— Девъншир?

— Да. Там е чудесно по това време на годината. Съвсем различно е в сравнение с Лондон. Няма мъгла, врява и замърсен въздух. Навсякъде гледката е прекрасна. Където и да погледнеш, има цветя, дървета и малки поточета, а и морето е наблизо. Въздухът ухае на сол...

— Откъде знаеш, Мати?

— Родена съм в Девъншир. Живях там преди да се омъжа.

— Искаш да ме изгониш — изрекох съвсем спокойно. В гласа ми прозвуча тъга.

— Не, скъпа. Не това...

Мати ме погледна. Сивите ѝ очи гледаха загрижено. На челото ѝ се появи бръчка. Знаех, че ѝ е трудно. Тя не умееше да се преструва. Не ѝ беше лесно да изглежда безгрижна и нехайна при положение, че едва не се беше поболяла от тревога. Мати разбра по очите ми, че не е успяла да ме заблуди. Обърна се към купата с грах. Зачисти го

припряно, като хвърляше обелките в една книжна кесия в краката си. Толкова я обичах! Реших да я улесня.

— Значи искаш да отида там? — запитах аз.

— Да, Джулия. За малко.

— Ще ми кажеш ли защо държиш на това?

— Нямам право, скъпа.

— Има... има нещо общо с онзи мъж, който вървеше подире ми, нали?

— Да... да, има. И Бил, и аз се тревожим за теб. Смятаме, че трябва да се махнеш за известно време оттук.

Забелязах, че тя отбягва някаква тема. Имаше нещо, което не ми казваше. Не се и съмнявах, че мъжът, който ме е преследвал до музикалния театър, носи донякъде вината за решението ѝ да ме отпрати, но усещах, че тя има и някакво друго основание. Но Мати не възнамеряваше да го сподели с мен.

— Каж ми истината, Мати — изрекох аз. — Не се страхувам от нея. Искам да знам защо настояваш да отида в Девъншир.

Мати бутна настрана купата с граха. За миг сведе очи към изцапаните с мастило пръсти. Като че ли вземаше някакво решение. После ме погледна. Лицето ѝ беше спокойно. Ясните сиви очи се взираха невъзмутимо в мен.

— Джулия — изрече тихо тя, — имаш ли ми доверие?

— Знаеш добре, че винаги съм ти имала доверие — отговорих аз.

— Вярваш ли, че ти желая само доброто?

— Разбира се, Мати.

— Много добре. Трябва да ми имаш доверие. Повярвай ми, това, което искам, е най-доброто за теб в момента. Няма да те пратя никъде, ако нямам солидно основание за това. Моля те, не ми задавай повече въпроси. Нямам друг изход, освен да избягвам някак отговорите, а мен не ме бива много да се изплъзвам.

— Добре, Мати — изрекох покорно.

— Имам една много добра приятелка в Девъншир. Казва се Корин Лайън. Тя е малко особена, но иначе е весела мила старица. Ще я харесаш. Има хубаво имение на име Лайън Хаус. То се намира малко извън едно очарователно селце. Отвсякъде го заобикалят гори и полета. Една река тече през имението. Корин живее заедно с платената си компаньонка Агата Крендал и с младия си племенник Едуард

Лайън, който е завършил току-що следването си в Оксфорд. Писах ѝ за теб и тя очаква с нетърпение да пристигнеш в Лайън Хаус.

— Всичко ли е готово за заминаването? — попитах аз.

— Да. В неделя сутринта има влак за Девъншир. Ще пътуваш с него. Днес и утре ще пазаруваме. Ще ти трябват доста неща. Да знаеш само как ще се позабавляваме в магазините!

Мати продължи да говори. Разказа ми за детството си в Девъншир и ми описа великолепно тамошната природа. Разказа ми и за Корин Лайън, която била ужасът на графството, въпреки че вече приближавала шестдесетте. Слушах безучастно, без да задавам въпроси. Отговарях само когато беше нужно. Мати белеше граха и говореше. Като че ли изпитваше облекчение. Когато отправи пак поглед към мен, в очите ѝ се четеше нежност, която не се опитваше да прикрие. Знаех, че ме обича. Знаех, че прави това, което смята за най-подходящо при сегашната ситуация. Нямаше да ме отпрати без сериозни основания. Приех решението ѝ. Засега това беше достатъчно.

В събота вечерта представлението в музикалния театър завърши по-рано от обикновено. Устроихме си тържество само за нас. Имаше огромна торта и няколко бутилки евтино шампанско. Старият Грийнли завърза няколко знаменца от крепирана хартия над сцената, а хористките му помогнаха да сложи другата украса. На масата ме очакваха цял куп подаръци в шарени обвивки. Полунощ отдавна беше отминала. Всички обикаляха с чаши шампанско в ръце и се опитваха да внесат нотка на веселие в един тъжен празник. Момичетата носеха костюмите си на пайети, а Лавърни беше в новата си рокля, която бях завършила току-що. Тя седеше на пианото и свиреше песен след песен, а няколко от момичетата пееха. Бърт и Сара бяха изпълнили любимия си номер. Бърт вече беше малко пиян и седеше усмихнат до уши на един стол.

Реших да видя какво са ми подарили. Открих няколко панделки за коса, портмоне, чифт алени чехли, комплект от четка и гребен с посребрени дръжки и копринено бельо, скрито под няколко пласта розова тънка хартия. Опитах се да се засмея, за да изглеждам благодарна. Опитах се да се престоря на щастлива от моя „празник“, но не успях да се справя както трябва. С мъка сподавих готовите да

бликнат сълзи. Мати сякаш усети това. Тя обикаляше по цялата сцена подобно на кокошка с ято печални пиленца. Пълнеше непрестанно чашите и гледаше да оживи поне малко обстановката. Накрая и тя седна и се остави в ръцете на скръбта, която несъмнено изпитваше.

Бил дойде при мен и сложи ръка на рамото ми. Изглеждаше така, сякаш ще се разплаче всеки момент. Усетих, че е изпил прекалено много чаши с шампанско. Разрязах тортата, като си желяех всичко да свърши добре. Ади понесе тортата, за да нагости другите и почна да ръси малки шоколадови късчета по цялата сцена. Мина един час. Всички бяха решили да се преструват на много радостни, но накрая едно от момичетата се напи и избухна в сълзи. Лавърни се опита да я успокои. Успях да се измъкна навън по време на бъркотията, която настъпи.

Музикалният театър беше потънал в пълен мрак. Няколко светлини озаряваха само сцената. Зад кулисите беше тъмно, макар че няколко оскъдни лунни лъча се процеждаха през високо разположените прозорци. Заизкачвах се по желязната стълба. Движех се бавно, като се стараех да не вдигам шум. Горе беше студено и влажно. Ясната луна обливаше всичко с лъчите си. Имах чувството, че съм се озовала в свят, изпълнен с кадифени сенки, черни подове и сребристосиня мъгла. Отворих вратата на моята гримьорна. Отдолу се носеха звуците на празненството — приглушени и далечни. Седнах на креватчето и извадих дългата червена кутия.

Измъкнах от нея Ханс, Гретхен, Миранда и Дил. Взех ги в скута си и сълзи изпълниха очите ми. Куклите бяха най-обикновени дървени играчки с изрисувани лица. Сигурно съм глупава, щом се разревах, когато ги взех в прегръдките си. Но не плачех заради куклите. Плачех, защото трябваше да оставя всичко, което познавах и обичах, а куклите бяха символ на моя свят. Усещах с всички фибри на душата си, че вече нищо няма да бъде същото. Ще ида в Девъншир и ще се върна, но няма да бъде същото.

Последните два дена бяха изминали в някакво шеметно темпо. Подготовката за пътуването беше единственото ми занимание. Мати се опита да превърне обиколките ни по магазините в празник. Изхарчихме твърде много пари, но това не ми достави удоволствие. Нервите на Мати се бяха изопнали до крайност, въпреки че се насилваше да изглежда весела. Забелязах, че се озърта през рамо,

докато обикаляхме из магазините. Веднъж ме хвана за ръка, поведе ме бързо зад ъгъла и ме бутна да вляза в първата врата, която ни се изпречи. Реших, че това е странно, но Мати обърна всичко на шега. Докато стояхме в магазина и оглеждахме бонетата, Мати надзърташе непрестанно през прозореца от шлифовано стъкло, сякаш очакваше някой да мине.

Вечер не ходехме в музикалния театър. Оставахме в пансиона. Шиехме и подреждахме багажа. Тази вечер се връщах за пръв път тук. Мати и аз дойдохме късно, но точно навреме за тържеството. Не бях изпълнявала моя номер пред публиката. Върнах куклите в кутията и се зачудих дали някога пак ще играя с тях пред зрители. Пригладих къдриците на Гретхен и оправих яката на Ханс. Стори ми се, че изрисуваните дървени лица гледат тъжно, докато слагах капака.

Не бях запалила лампата. Лунните лъчи, които се процеждаха през прозореца, осветяваха гримьорната. Всичко беше обагрено в синьо, черно и неясно сребристо. Реших, че ако запала лампата, обстановката ще е много по-прозаична и груба. Седях си на креватчето и съзерцавах милионите миниатюрни пращинки, които се въртяха бавно в снопа лунни лъчи. Мислех си за всички години, които прекарах тук, в гримьорната, и колко я обичах, как тя ме превърна в част от този свят. Сега ме гонеха оттук. Девъншир не е мой дом. Никое друго място по света няма да се превърне в мой дом. Трябваше да изоставя уютното си гнездо и се чувствах самотна и изгубена в мрака.

Чух, че някой върви по коридора към една от гримьорните. Стори ми се странно, защото не го бях чула да се качва по стълбите. Не се разтревожих. Бях се унесла в мислите си. Сигурно някое от момичетата е дошло в гримьорната, без да го усетя. Беше малко необичайно, че не е запалила лампата, но и аз не запалих моята. И някоя друга беше поискала да се измъкне от угнетяващата атмосфера на празненството и да поостане сама със себе си.

Излязох в коридора. Чух приглушения шум от тържеството да се издига на талази към мен. Някой пееше, а друг свиреше на пианото. Стоях на вратата на гримьорната и се двоумях. Не исках да се връщам долу, но предполагах, че съм длъжна да сторя това. Ще забележат, че ме няма. Изпънах рамене и изтрих една сълза от бузата си. Не желяех да разберат, че съм плакала.

Тръгнах по коридора към стълбата. На стената бяха подпрени няколко стари мукавени проспекти. Върху тях имаше брезентово покривало. На пода имаше навито на куп въже и счупен скрипец. Чух, че някой излиза от една гримьорна в другия край на коридора. Сигурно това беше едно от момичетата. Вероятно също като мен беше решило да се върне долу. Шум от стъпки отекна по коридора. Извърнах се. Коридорът беше дълъг и тъмен. Лунната светлина сякаш караше пращинките да танцуват в него. Подът проблясваше леко. По всяка стена имаше сенчести чупки. Забелязах, че някой се спотайва в сенките, сякаш се боеше да не го видят.

— Слизаш ли? — извиках аз. — Ще те изчакам.

Никой не ми отговори. Едва съзирах очертанията на тъмната фигура, която се промъкваше бавно покрай стената. Побиха ме ледени тръпки. Стиснах перилото на стълбата. Пръстите ми затрепераха. Парализирах се от страх и не бях в състояние да помръдна. Сърцето ми сякаш скочи в гърлото. Стиснах здраво парапета, за да не падна. Долавях злото във въздуха. То беше истинско, вълни от зло се носеха в коридора като нещо съвсем осезаемо. Те бяха също толкова реални, колкото и миризмата на влажна мазилка и на стара пудра за лице. Един лунен лъч се плъзна по върха на стълбата и я посребри. Който и да се намираще в другия край на коридора, ме виждаше ясно, докато аз едва различавах фигурата му на тъмния фон. Стори ми се, че шумът от празненството идва отнякъде много далеч.

— Кой е там? — попитах аз. Думите отекнаха гръмко в мъртвата тишина. Скоро ехото заглъхна, сякаш ги бях запратила в някаква пропаст.

Чух тропот от стъпки по стълбата. Лавърни се качваше към мен. Спря на половината път, когато ме видя. На лицето ѝ беше изписана тревога. Въздъхна облекчено и поклати глава възмутено.

— Ето къде си била! А ние те търсихме навсякъде. Да избягаш от собственото си тържество — не бива така, дете, не бива. Хайде слизай. Момичетата ще изпълнят техния танцов номер, а после ще хапнем няколко сандвича. По дяволите! Вбесяваш ме...

Хвърлих поглед пак към коридора. Той беше дълъг и тъмен както преди, но никой не се спотайваше покрай стената. Неясната фигура беше изчезнала. Ярките сребристосини лъчи озаряваха стълбата и коридора и осветяваха зейналите врати и сенчестите ъгли. Малка черна

мишка се втурна стремително по пода. Тялото ми потръпваше, докато Лавърни се качваше по стълбите. Тя взе ръката ми в своята и я стисна. Слязохме заедно. Вървах като в транс.

Сякаш сънувах това празненство. Нищо не ми се струваше реално. Усмивках се, говорех, кимах и се движех наоколо с пресилена усмивка на уста, но имах чувството, че съм част от мираж. Виждах цветните светлини, изтърканите знаменца от крепирана хартия и останките от тортата. Всичко това не съществуваше в действителност. Струваше ми се, че по нищо не се различавам от моите кукли. Като че ли се придвижвах като тях, а някой невидим кукловод ми дърпаше конците. Помислих си, че тържеството ще продължи вечно като онези ужасни игри на отгатване на думи.

Седнах в ъгъла и загледах другите, които се насилваха да се веселят. Прииска ми се да избухна в бурен смях и да извикам, че това не става в действителност. Единственото реално нещо беше опасността. Тя беше там горе и ме дебнеше. Не знаех защо. Не знаех как да си я обясня, но тя ме преследваше вече повече от седмица. Мати ме изпращаше в Девъншир на сутринта, за да ме отдалечи от нея. Зачудих се дали опасността ще ме последва там.

ГЛАВА ПЕТА

Стоях на перона на малката гара. Багажът ми беше струпан на спретнатата купчина до мен. Влакът отдавна беше заминал, като пускаше светлобели струйки пара във въздуха. Никой не бе дошъл да ме посрещне. Чувствах се като изоставено сираче. Постарах се да изглеждам любезна. Усмиввах се на всички хора, които минаваха край мен, тъй като се надявах един от тях да дойде при мен и да ме попита как се казвам. Никой не стори това. Мати ми каза, че племенникът на Корин Лайън ще ме чака на гарата. Нямаше и следа от него. Почна да ми се гади под лъжичката. Отпъдих мисълта, че някой си прави доста нескопосана шега с мен.

Да пътуваш с влак се бе оказало приятно. По-рано не бях се качвала на влак. Отначало се поуплаших, но постепенно монотонното движение и шумът от колелетата, които се търкаляха с пронизително стържене по релсите, ме унесе за кратко в сладка дрямка. Възбудата ми нарасна, когато се отдалечихме от Лондон и край прозореца се занизаха различни природни гледки. Забравих всичко, което стана напоследък — виждах само зелените възвишения, по чието било растяха високи дървета, пръснатите по полето жълти лютичета, тясната искряща ивица на реката, която течеше през виолетово-сивата долина. Понякога минавахме през грозни градове с промишлени предприятия, в които се издигаха много комини и покрити със сажди къщи, но по-често съзирах китни и чисти села, които изскачаха като красиви макети от дебрите на пейзажа.

Девъншир беше прекрасен. Високите дървета протягаха величествените си клони към бледосиньото небе и хвърляха светлолилави сенки върху земята. Диви цветя растяха навсякъде по ливадите и долините, през които минавахме. Пред всички къщи, които видях по пътя, имаше добре поддържани цветни лехи, а и селото, в което се намирах, не беше изключение. Виждах градския площад от мястото, на което бях застанала. Той представляваше яркозелено петно, по чиито краища се простираха лехи със сини, оранжеви и бели

минзухари. На площада имаше и потъмняло старо оръдие, на което си играеха две малки момчета. Оттук виждах високата бронзова камбанария на църквата, извисяваща се към небето, и дъбовете, които хвърляха сянка върху тротоара и улиците. Атмосферата беше невероятно мирна и ведра. Никога не бях виждала толкова красиво място.

Зад мен на перона беше отворила врати една малка чайна, построена от розови тухли. Вратата, прозорците и сенчестият навес бяха бели. Видях през прозореца няколко торти с фина глазура и сребърен чайник. Беше късно и бях почнала да огладнявам. Мати ми беше подготвила кошница с храна за пътуването, но отдавна бях изяла студеното пържено пиле и сандвичите. Тъкмо се готвех да вляза в чайната, когато забелязах един екипаж да свива по улицата. Целият беше лъскав, а един прекрасен сив кон на петна го теглеше напред.

Екипажът спря и един мъж слезе от него. Той се огледа и се усмихна, щом ме видя. Отправи се към мен, като си снемаше в движение жълтите ръкавици. Досетих се, че той сигурно е Едуард Лайън, който най-сетне бе дошъл за мен.

Едуард Лайън беше хубав млад мъж с гъста кестенява коса, която лъщеше и имаше тъмнобакърен оттенък. Лицето му беше силно загоряло, а очите под извитите тъмни вежди бяха големи и кафяви. Имаше римски нос и големи устни, които се бяха разтворили в приятелска усмивка. Беше много висок и слаб. Раменете му бяха огромни. Спомних си думите на Мати, която спомена, че той е играл футбол в Оксфорд. Не ми беше трудно да й повярвам. Тялото му беше силно и мускулесто и от него лъхаше здраве и сила. Дрехите му бяха много спретнати. Той носеше лъскави кафяви ботуши и ръждивокафяв костюм с тъмни ревери. Жилетката му беше тъмнозелена, шалчето му — на черни и бели ивици. Хвана ме за ръка и я раздруса сърдечно.

— Мис Мередит? Аз съм Едуард Лайън. Много съжалявам, че закъснях. Бях излязъл да поюзая и съвсем забравих, че трябва да дойда да ви взема днес. Корин беше изпаднала в ярост, когато се прибрах. Едва намерих време да се преоблека. Ще ми простите ли?

— Разбира се, мистър Лайън.

— Не се дръжте толкова официално. Казвайте ми Едуард или само Ед. Така ще е по-добре.

— Може би след известно време ще ви наричам така — отвърнах аз.

Тонът ми беше доста хладен, но това не беше нарочно. Този мъж имаше толкова поразително излъчване, че малко ме плашеше. Беше мъжествен и жизнен. От него сякаш изскачаха искрици живот. Бях смутена. Той пращеше от мощ, енергия, мускули и сила, съчетани с един небрежен, естествен чар, който се долавяше мигновено. Гласът му беше спокоен и дрезгав. Очите му изказваха това, което не съумяваха да предадат думите му. Той притежаваше това, което театралите наричат властност — някакъв магнетизъм, който привличаше незабавно вниманието на всеки и приковаваше погледите към него. Това беше рядко качество и Едуард Лайън го притежаваше в изобилие.

Той още ме държеше за ръка. Издърпах внимателно пръстите си. Едуард Лайън се усмихна. Той ме разглеждаше невъзмутимо, без да се прикрива. Това ме накара да се почувствам твърде неудобно.

— Има ли някакъв проблем? — запитах аз.

— Не. Грубо ли се държах?

— Впили сте поглед в мен.

— Съжалявам. Просто още не мога да се съвзема от изненадата.

— Изненадата?

— Ами да. Нали разбираш, очаквах да видя съвсем друг тип жена. Когато Корин ми каза, че трябва да дойда на гарата, за да доведе младата повереница на една от нейните стари приятелки, си представях, че ще заваря тук някоя обикновена на вид, доста превзета стара мома, много по-възрастна от теб.

— Разбирам.

— Ще си призная откровено, че се ужасих. Представих си как през следващите няколко седмици играя на карти с две жени, придружавам старата мома до благотворителните разпродажби и църковните забави и слушам само скучни разговори за котки, плетене и отглеждане на домати. Бях решил да избягам.

— Да избягате?

— Да напусна Лайън Хаус, докато си тук.

— А сега?

— Сега очаквам с нетърпение близките няколко седмици.

— Вие сте много галантен, мистър Лайън.

— Надявам се да ти се струвам толкова искрен, колкото и галантен.

Усмигнах се, тъй като не успях да устоя на чара му. Той ме хвана под ръка и ме поведе към екипажа, който представляваше лека черна двуместна каляска с тъмножълта тапицерия. Подаде ми ръка да се кача. Разстлах полите си по седалката, докато той струпваше багажа отзад. Едуард Лайън се метна на седалката до мен и вдигна поводите. Дръпна ги умело и петнистият сив кон се понесе по улицата в бавен тръс. Минахме под прекрасните дъбове, прекосихме центъра на селището и скоро се озовахме на един лъкатушещ сив път, който водеше към околностите.

— Разкажи ми за себе си — помоли Едуард Лайън.

— Нямам много за разправяне. На осемнадесет години съм. Живея в Лондон с Мати и Бил Джеймсън. Имам четири кукли. Изпълнявам номер с тях в музикалния театър. Родителите ми са починали, когато съм била малка.

— Нямах ли близки роднини?

— Имам една сестра, Морийн. Не съм я виждала от осем години.

Отговарях доста рязко на въпросите му. Изобщо не ми харесваше, че ме разпитва толкова настоятелно. Той като че ли усети това. Усмигна се и ъгълчетата на устните му се вдигнаха нагоре. В тъмнокафявите му очи танцуваха весели искрици, когато се обърна отново към мен.

— Сигурно смяташ, че се държа просташки — изрече той лекомислено. — Не искам да се държа грубо, но май винаги се получава така. Не мога да се удържа. Когато срещна хора, които ми харесват, веднага искам да науча всичко за тях. А най-добрият начин да узнаеш нещо е като задаваш въпроси.

Широка усмивка озари лицето му. Той притежаваше непосредствеността и привлекателността на малко момче. Разказах му за моя живот в Лондон, докато пътувахме. Разказах му за музикалния театър, пансиона и всичките ми приятели. Разказах му за срещата с Чарлз Дикенс и за всяка от куклите. Те ми се струваха тъй далечни, докато се носехме по прелестния път, че в гласа ми се прокрадваше нотка на тъга.

— Живяла си чудесно в Лондон, ако се съди по описанията ти — подхвърли Едуард Лайън. — Защо твоята опекунка ще иска да те

отпраща оттам?

— Ами... всъщност не знам. Тя си мислеше, че няколко седмици в провинцията ще ми се отразят добре.

— И така ще стане — отвърна Едуард Лайън. — Така ще стане. Все пак, това ми се струва малка странно.

— Мати имаше причини да постъпи така — казах аз.

Нямах намерение да му говоря за другото. Искях да го забравя напълно. Нямах да си и помисля за него, ако това ми се удадеше. То също беше далеч от мен и вече се беше превърнало в част от миналото, в бегъл, неясен кошмар, който ми изглеждаше съвсем нереален.

— Разкажи ми за Лайън Хаус — помолих аз, за да сменя темата.

— Лайън Хаус е прекрасно имение. Не е прекалено обширно, но все пак е доста голямо. Лайънови живеят в него от двеста години. Сградата е построена по времето на кралица Елизабет. Според слуховете самата велика кралица веднъж преспала тук, но досега не съм намерил потвърждение за това. Имението ще стане мое след смъртта на Корин. Не съм сигурен, че искам да се нагърбя с тази отговорност.

— Отговорност?

— Сграда като Лайън Хаус изисква много големи разходи за ремонт. Около имението има и седем ферми на арендатори. Много енергия му трябва на човек, за да поддържа в ред такова домакинство — няма да ми остава много време за развлечения.

— Толкова ли са важни развлеченията? — попитах аз.

— За мен да. Искам да се забавлявам. Искам да пътувам, да се срещам с интересни хора, да яздя, да ходя на лов и на празненства. Не искам да бъда вързан с железни вериги към един дом, колкото и да е голям и величествен.

— Това е абсурдна гледна точка — изрекох аз. — Смисълът на живота не се състои в това да се забавляваш, когато имаш... ами, традиция, която да продължиш. Трябва да се гордееш с това. Трябва да се смяташ за щастливец.

— Казваш го така, сякаш си аристократка — отговори той. Засмя се и отметна глава назад. Забелязах пак тъмнобакърения оттенък на кестенявата му коса. Вятърът разрошваше гъстите кичури и те се спускаха по тила на шията му. Той имаше чудесно оформени дълги

бакенбарди. Всичко, свързано с този мъж, беше спретнато и отлично поддържано.

— Сигурно ме смяташ за егоист — каза той. — Но в действителност обичам имението. Наистина уважението към традициите не е дълбоко вкоренено в мен. Тъй като чичо ми нямаше синове, всички винаги са предполагали, че аз ще получа Лайън Хаус и ще тръгна по славните стъпки на моите предци. В къщата има цяла галерия от фамилни портрети. Плаших се от тях, когато бях малък — те са едни такива сурови стари мъже. Очите им гледат спокойно, а устните им са стиснати. Не се виждам да вися до тях в натруфена златна рамка.

— Винаги ли си живял в Лайън Хаус? — запитах аз.

— Да. Баща ми е вторият син. Това е неговото нещастие. Той отишъл в армията. После майка ми се присъединила към него. Роден съм в Калкута. Тамошният климат погубваше бавно майка ми. Тя почина три години след раждането ми. Върнаха ме в Англия, за да живея тук, в Девъншир. Баща ми почина от малария в Бенгал, когато бях седемгодишен. Така и не ги опознах и двамата.

— Колко тъжно! — възкликнах аз.

— Значи ние двамата с теб имаме нещо общо — изрече нехайно той и изплющя с камшика над гърба на коня. — И двамата сме сираци, но се справяме отлично, нали?

Разпитах го за Оксфорд, тъй като исках да сменя темата на разговора, който почна да ми звучи твърде сантиментално. Едуард Лайън се впусна в ярки и цветисти описания на своите подвизи сред хълмовете от бръшлян. Той бил ужасно слаб ученик. Успял да завърши училище с помощта на армия от частни учители и благодарение на славата на фамилното име. Разказа ми как пиел, играел на комар и натрупал планина от дългове и как за малко не го изхвърлили най-позорно от училището заради големите му лудории. Разказа ми колко искал да захвърли всичко и да избяга в Гърция с един свой приятел, за да пише поезия сред руините.

— Под влияние на Байрон, нали разбираш. Така и не направих нищо. Останах в Англия, за да си взема изпитите и ако щеш вярвай, но ги издържах всичките. Голям майтап е това учение.

— И после се върна в Лайън Хаус, защото си изгарял от нетърпение да се озовеш час по-скоро в него — подметнах аз.

— Не може да се каже, че съм изгарял от нетърпение. Чувствах се неспокоен... или поне допреди малко не ме свърташе на едно място. Сега Лайън Хаус ми се струва доста примамлив.

— Пак се държиш галантно — изрекох аз.

— Страшно съжалявам. Ще трябва да се примириш с моето държане, Джулия.

Конят се носеше в бърз тръс по криволичещия сив път. Минахме покрай няколко полета с жито, което люлееше златистокафявите си стъбла под напора на ветреца, и продължихме покрай фермите на арендаторите. Те бяха чисти и спретнати. Състояха се от квадратни бели къщи със сламени покриви, просторни червени плевни и ливади с крави, които пасяха под дърветата. Светлосиньото небе се замъгли за миг, докато свръщяхме по дълъг път с дървета, чиито клони се сплитаха над главите ни и образуваха нещо като тунел. Слънчевите лъчи се процеждаха през тях и обагряха пътя със златисти петна и шарки. Вдигнах поглед към тъмнозелените листа. От време на време виждах малки късчета от небето през пролуките. Копитата на коня удряха силно утъпканата земя.

— Девъншир е прекрасен! — изрекох аз.

— Особено по това време на годината — отбеляза Едуард Лайън.
— Навсякъде растат цветя, ако се интересуваш от такива неща.

— А ти не се ли интересуваш?

— Не си падам много по тях, но Корин — да. Градините й са прочути по тези места. Те са голямата й гордост.

Минахме по сив каменен мост, който се извиваше над една малка рекичка, която ромолеше по плоски бели камъчета. Върбите спускаха нефритовозелените си клони над белия пясъчен бряг и ги потапяха в синята вода. Едуард Лайън ми каза, че потокът тече през цялото имение, минава през селището и накрая се влива в морето, на няколко километра отук. Подминахме поредната ферма. Един фермер обръщаше плодородната черна почва с примитивното си рало. След фермата навлязохме в малка горичка. После се озовахме в едно сечище, осеяно с аленооранжеви макове. Вдъхнах от тежкия им аромат. Затворих очи, за да му се насладя.

— Провинциалната природа оказва необяснимо въздействие върху хората — подметна Едуард Лайън, докато минавахме по друг каменен мост. — Едни се влюбват веднага в нея, а други мигновено се

изнервят и почват да си мечтаят за градския паваж. Аз се намирам някъде между двете категории. За пръв път ли излизаш от Лондон?

— Да — отвърнах — и природата е вълшебна.

Той се усмихна. Изплющя пак с камшика и конят ускори ход.

Понесохме се покрай дълга редица високи брястове, които се люшкаха грациозно зад белите дървени огради от двете страни на пътя. Зад тях се издигаха зелени склонове. В далечината се забелязваше билото на планина, която изглеждаше като пурпурнолилава мъгла, подобна на облак. Едуард Лайън ми каза, че сме съвсем близо до Лайън Хаус. Усетих, че сърцето ми заби по-бързо от възбуда.

— Безпокоя се малко от срещата с мисис Лайън — признах аз. — Чувствам се като някаква натрапничка.

— Глупости. Корин за малко не припадна от вълнение, когато получи писмото от старата си приятелка. Понякога тя се чувства доста самотна в Лайън Хаус. Старата дама си няма никого, освен слугите, Агата и мен. Ще те посрещне с ентузиазъм. Ти ще разсееш скуката ѝ и ще я развлечеш.

— Каква е тя по характер?

— Корин ли? Същински огнедишащ дракон. Доста е страшна, докато не я опознаеш. Винаги си е била такава. Властна, темпераментна и деспотична, но и величествена и благородна. Тя е мила, щедра и сърдечна, въпреки че съвсем не изглежда такава, и е свикнала да прави каквото си иска. Обикновено се налага във всичко. Никой в графството не се осмелява да ѝ се възпротиви. Тя обича да поразява и възмуцава хората. Смята, че трябва да излиза от кожата си два-три пъти дневно, само за да си поддържа формата.

— Почвам да се изнервям, като те слушам — казах аз.

— Недей. Изправи се смело пред нея и ѝ отвърни рязко и Корин ще те обикне. Тя е сърцата и смела жена и харесва войнствеността в другите. Жизнена е за двама. Тя е една мила възрастна ексцентричка от старата школа. Обожавам я. Тя ме понася.

— Тя е вдовица, нали?

— Да, чичо ми почина преди пет години. Хората от графството се надяваха смъртта му да смири духа ѝ, но Корин излезе да поязди на сутринта след погребението. Тя се устреми към хълмовете и се впусна в галоп по пътищата на хубавия си бял жребец. Хората се възмутиха и

ужасиха от липсата ѝ на почит към покойника, но всъщност очакваха нещо подобно от Корин. Тя не ги разочарова и както винаги не се държа като другите вдовици.

— Още ли язди?

— Всяка сутрин в седем. Вече е на около петдесет и пет, но пращи от здраве. Носи светлокафяв костюм за езда и кафяви високи обувки. Дългият ѝ мъхестозелен воал се вее зад гърба ѝ като знаме. Това е една от най-прочутите гледки в графството.

— Звучи ужасяващо.

— Не е така. Ще го разбереш, след като се съвземеш от шока от първата ви среща. Всички я обичат, въпреки свадливия ѝ характер и острия ѝ език. Арендаторите на Лайън Хаус я почитат дълбоко. В тази част на страната няма по-хубави ферми от техните. Затова хората са щастливи и работят добре.

— Разкажи ми за Агата Крендал. Тя е платена компаньонка, нали? Мисля, че така ми каза Мати.

Едуард Лайън се намръщи. Дълбока бръчка проряза челото му, а очите му потъмняха. Загледа навъсено напред. На лицето му внезапно се изписа неудоволствие и той заприлича на сприхав ученик.

— Агата е била приятелка на Корин още когато и двете са били малки. Заедно са ходели на училище. Мъжът на Агата почина скоро след чичо ми и тя дойде на гости в Лайън Хаус. Беше останала без стотинка. Нямаше къде другаде да иде и затова просто остана. Корин я прибра така, както човек приютява някаква улична котка. Мисис Крендал не ѝ прави кой знае колко компания. През повечето време стои в стаята си, износва старите дрехи на Корин и се опитва да пресуши избата.

— Не я ли харесваш?

— Ще кажа само, че не я одобрявам. Но щом Корин иска да я държи при себе си, това си е нейна работа и мен не ме засяга.

— Колко слуги имате? — попитах.

— Готвачка, икономка, две слугини и градинар. Всички са отскоро. Няма и месец, откакто са в Лайън Хаус. Корин сменя много често слугите. Избухне ли два-три пъти, те искат да им плати и си отиват. Надявам се новите да изкарат тук повече от обикновено.

Екипажът се клатушкаше по алеята с брястовете. После сви и мина през два сиви каменни портала. Изведнъж се озовахме в голяма

градина с ябълки. Плодовете висяха неподвижно от клоните на дърветата. Ябълките още не бяха узрели, макар че някои от тях бяха леко порозовели. Дърветата хвърляха дебела сянка върху земята под себе си. Тя беше застлана с изсъхнали листа и гниеци плодове. Долових острата им миризма. От другата страна на овощната градина имаше малка къща, построена от кремави тухли. Изглеждаше висока и не особено просторна. Имаше два етажа и тъмнокафяв покрив, а пред прозорците кафяви капаци. Бръшлянът беше обвил едната страна на къщата. Тъмнозелените му прашни нишки прилепваха плътно към тухлените стени. Верандата беше от лъскав златист дъб. До нея имаше малък портик от същия материал. Един гигантски дъб, който растеше отпред, хвърляше виолетовата си сянка върху двора. От двете страни на къщата имаше запуснати градини. През тях се виеше настлана със сивкави плочи пътека. Това място беше очарователно. Запитах се дали не е част от Лайън Хаус.

— Това е нещо като клон на Лайън Хаус — обясни Едуард Лайън. — Първоначално са го построили за новобрачните двойки от семейството, за да се отделят от родителите си за малко и да се уединят. Преди петдесет години дядо ми в някакъв изблик на демократичност подарил къщата и седем акра на своя управител и оттогава то вече не е собственост на семейството. Сега го владее някаква старица в Лондон. Тя често го дава под наем на хора, които искат да поживеят за малко в провинцията. В момента в него няма никой.

Вече приближаваше залез-слънце. Синьото небе постепенно избледняваше до ослепително сребристо със само няколко по-тъмни ивици по него. Силуетите на дърветата се очертаваха край пътя. Дългите им виолетови сенки, го пресичаха на места. Свихме още веднъж и видях Лайън Хаус за първи път. Още беше далеч от нас. Конят препускаше бавно в тръс и сякаш докарваше все по-близо къщата. Съзерцавах я напрегнато и съсредоточено. Не бях способна да откъсна очите си от красивата гледка.

И Лайън Хаус беше изграден от кремаво оцветени тухли. Последните слънчеви лъчи ги милваха леко. И Лайън Хаус беше двуетажен и се издигаше грациозно към сребристото небе. Стройни бели колони отпред подпираха портик с ронещ се син таван, който беше избелял и беше станал почти безплътна сянка на минало величие.

Покривът на къщата също беше боядисан в избеляло синьо. Върху него стърчаха три комина от светлооранжеви тухли. От двете страни на прозорците имаше тъмносини капаци, които им служеха за рамка. Самите прозорци бяха от някакво непрозрачно стъкло, което отразяваше слънчевите лъчи. На мястото на отражението се виждаше синкаво сияние. От двете страни на предните стъпала беше приседнал по един малък лъв от бял мрамор. Високи вечнозелени дървета растяха покрай кръглата алея от натрошени раковини, която водеше към стъпалата. Това беше най-хубавата къща, която бях виждала някога. Тя беше невероятно съчетание от форми, светлини и приятни за гледане цветове и красеше мястото, на което се издигаше.

Едуард Лайън усети, че изпитвам благоговение. Не каза нищо, но на устните му се появи усмивка и той ме погледна със задоволство. Не казах нищо, защото реших, че думите ще развалят магията на този миг. Едуард Лайън подкара екипажа по алеята и спря пред стъпалата. Усетих как се придвижихме по инерция още малко напред и след това окончателно спряхме.

За миг останах неподвижна. Едуард Лайън забеляза в какво настроение съм и реши да не ме безпокои. Държеше непринудено поводите в скута си и се радваше на моето възхищение от неговия дом. След малко се измъкна навън, хвана ме за ръка и ми помогна да сляза. Застанахме на стъпалата. Хвърлих поглед на белите мраморни лъвове, които сякаш стояха на пост пред сградата.

Застанах под портика, който покриваше цялата дълга предна веранда. Забелязах, че вратата е огромна и бяла. В центъра ѝ имаше месингово чукче с форма на лъв, който в устата си държеше месингов пръстен. Леки сенки се спускаха върху верандата. Зачаках на нея Едуард Лайън да извади багажа ми от екипажа. Междувременно открих, че от двете страни на къщата се простират терасирани крилообразни градини. Чух плисъка на фонтани някъде в далечината. Звукът бе много мелодичен и силно наподобяваше музика. Една птица чуруликаше в розовия храст, а насекомите вече бяха подели нощната си серенада.

Едуард Лайън струпва багажа ми на спретнатата купчина на верандата и се изправи с лице към мен, с юмруци на хълбоците. Кичур кестенява коса се бе надвесил над челото му. На лицето му се беше

появило изражението на малко момче, което показва „съкровището“ си на някое свое приятелче.

— Харесва ли ти? — попита тихо той.

— Нямам думи, с които да опиша възхищението си.

— Добре дошла в Лайън Хаус — изрече той.

ГЛАВА ШЕСТА

— Поразително — извика Корин, — просто поразително. Нямах и най-малка представа! Ако знаех колко си хубава, никога нямаше да те пусна тук. В никакъв случай! Представи си какво ще си помислят зелените младоци, ако ни видят една до друга. Ще им заприличам на крокодил!

Не знаех какво да отговоря. Стоях съвсем плахо, свела очи към земята.

— Ще трябва да те скрия някъде — изрече тя и закима с глава, сякаш за да потвърди правотата на думите пред себе си. — Ще се затваряш в килера, ако дойдат гости. Разбра ли?

— Виж какво, Корин — почна да протестира Едуард Лайън.

— Млък, Едуард. Дим да те няма! Какво правиш тук? Ние водим женски разговор. Джулия ще ми разкаже за любовните си връзки, а аз ще я накарам да се изчерви с пълно описание на моите.

— Ще ти трябва три седмици — отвърна уж сериозно Едуард.

— Разполагаме с цялото време на света — сопна му се Корин. — Хайде, изчезвай. Не искам да деля това сладко създание с друг!

Тя се усмихваше, докато племенникът ѝ излизаше от стаята и затваряше вратата след себе си. Намирахме се в гостната — просторна, светла стая с бели стени и изящни френски мебели от бяло дърво и с тапицерия от небесносин атлаз. Дълги завеси от някакъв тънък син плат се спускаха до пода и закриваха френските прозорци, които водеха към градините. Корин дръпна завесите и отвори прозорците. После застана неподвижно за миг с ръце на перваза. Всички чудесни аромати от градините нахлуха в стаята. Успях да забележа алените и белите розови храсти в неясния синкав здрач.

— Значи Лайън Хаус ти хареса? — попита тя.

— Обожавам го — отвърнах аз. — Това е най-хубавото място, което съм виждала някога.

— Имението наистина е много хубаво — призна тя, — не е голямо и е малко скромно, но простотата и миниатюрността го правят

различно от другите. Ненавиждам гигантските чудовищни постройките от сив камък, които обезобразяват околността със своите кули.

— Сигурно е чудесно да си господарка на Лайън Хаус и да те заобикаля такава красота — подметнах аз.

— Така е, скъпа моя, така е. Разбира се, тук беше много поинтересно в миналото, когато наоколо гъмжеше от хора, а алеята беше задръстена от карети и от всяка стая се носеха гръмки смехове и гласове. Всяка седмица устройвахме празненства и идваха толкова много хубави млади мъже... но, уви, боя се, че тези дни са безвъзвратно отминали. Вече рядко виждам някого.

— Не излизате ли навън?

— Само за да поюздя сутрин и да посетя арендаторите. Не съм ходила в селището от години, да не говорим за другаде. И хората идват рядко в Лайън Хаус. Наплашила съм ги. Жалко, че се получи така — в гласа ѝ се появи нотка на тъга.

Тя забеляза, че я разглеждам внимателно, плесна с дантеленото ветрило по дланта си и така го затвори.

— Да не ме обвиняваш, че не искам да се виждам с хора?

— Не разбирам какво искате да кажете — отвърнах аз.

— Хайде, хайде, скъпа. Ти си млада, но не си глупава и съвсем не си сляпа. Аз бях голяма красавица, славата ми се носеше по всички графства. Младите мъже бяха готови да загинат само за да ме зърнат. А сега... — тя отмести ръцете от лицето си. — И сама виждаш какво представлявам сега.

Корин Лайън със сигурност не беше красавица. Не беше стара, но лицето ѝ се беше превърнало в мрежа от бръчки, зле прикрити от тежките пластове грим и пудра. Бузите ѝ лъщяха от прекалено яркия руж. Беше си сложила твърде много от него. Тънките ѝ клепачи бяха покрити със сребристосини сенки. Миглите ѝ бяха дълги, извити и явно изкуствени, но очите ѝ бяха на млада жена. Бяха тъмнокафяви и блестящи и надничаха тъжно през маската на времето, която възрастта беше сложила на лицето ѝ. Косата ѝ представляваше куп кестеняви къдри с отделни сребристи нишки. Заподозрях, че и тя не е истинска и всъщност виждам умело направена перука.

— За всичко е виновна треската преди седем години — обясни тя. — Искан да умра, когато оздравях и се видях за първи път в

огледалото. Наистина исках да умра, но продължих да живея, макар и не както преди.

Тя тръгна горделиво из стаята. Движеше се с превзетостта и грациозността на голяма актриса, която преиграва. Беше облякла прекрасно ушит копринен пенъоар с чаен цвят и с бухнала кафява дантела около шията и китките. На ръката си носеше огромен пръстен с топаз. Завъртя се силно и се озова с лице към мен. После разтвори ветрилото си от жълта дантела с едно бързо движение на китката си.

— Никога не излизам без воал — каза тя. — Децата на арендаторите хукват да бягат, когато ме видят. Смятат ме за вещица. Какво мислиш за това?

— Мисля, че тези деца са много груби — отговорих аз — и са много зле възпитани.

— Така ли? А какво мислиш за мен?

Подвоумих се. Кафявите ѝ очи ме гледаха предизвикателно и дръзко.

— Мисля, че сте невероятно суетна и горда. Всъщност ми правите впечатление на много глупава жена.

— Скъпа моя! Никой не си е позволявал да ми говори така!

— Съжалявам. Зададохте ми въпрос. Учили са ме да казвам истината.

Думите ми прозвучаха превзето. Изчервих се и сведох поглед към перленосивия килим. Усетих, че бузите ми пламват. Корин Лайън избухна в смях. Звукът беше доста груб и дрезгав и отекна злокобно в стаята. Вдигнах очи от гняв. Бях дошла да гостувам тук, а не да ми се смеят.

— И сте груба! — отсякох аз.

— Груба! Колко очарователно, скъпа моя! Ти си съкровище. Май ще си прекараме чудесно с теб. Харесвам смелчаците. Доста кураж ти трябваше, за да ми кажеш това, нали?

— Да — отвърнах аз и се намръщих от неприятната дума.

— Действително ли ме смяташ за суетна... и глупава, и груба?

— Да.

— Чудесно. Почти толкова хубаво е, колкото да ме смятат за порочна. Това ми действа стимулиращо. Все едно че съм изпила чаша шампанско. Чудесно е, че си тук, Джулия. Толкова мило от страна на Мати. Ще си прекараме добре...

Тогава я харесах за първи път. Реших, че позите ѝ са пълна преструвка. Тя беше една самотна възрастна жена, която беше преживяла голяма трагедия и се опитваше да прикрие нещастията си с претенциозно и доста предизвикателно държание. Племенникът ѝ ми беше казал, че в действителност тя е щедра и добросърдечна. Не се и усъмних в думите му. Разбрах, че позата ѝ е нужна като въздуха и водата. На нея ѝ се налагаше да създава напрегната и оживена атмосфера, за да привлича вниманието към себе си, внимание, което някога беше получавала заради хубостта си. Тя смяташе, че живее напразно, ако не предизвиква хорското внимание. Долових това и разбрах, че ще се справя лесно с Корин Лайън. Няма да е трудно да подхранвам самочувствието ѝ и същевременно да отдам дължимото на истинските ѝ качества, които позата ѝ не бе в състояние да скрие.

— Сега трябва да видиш стаята си — изрече тя, прищрака с ветрилото и пак го затвори. — И може би ще поискаш да си починеш малко, преди да се преоблечеш за вечеря. Тази вечер ще си устроим малко тържество с шампанско на светлините на свещи. Толкова малко хора идват в Лайън Хаус — ето че сега имаме повод да празнуваме!

Тя ме изведе от гостната и двете тръгнахме по просторния ветровит главен коридор. Зърнах бегло перленосивите тапети по стените и проблясващата бяла дървения, преди да се качим по изящно виещата се бяла стълба. Стъпалата бяха застлани с небесносин килим, чийто мъх беше малко протъркан. Над стълбата висеше голям полилей, чиито кристални висулки проблясваха в цветовете на дъгата. Корин изкатери чевръсто стълбите. Чаеножълтите ѝ поли вдигаха голям шум. Тя говореше оживено, докато ме водеше по коридора на втория етаж.

— Толкова е хубаво, че в къщата се появява нов човек — каза тя. — Понякога се чувствам страшно самотна. Бедната Агата не ми прави често компания. По-късно ще се видиш с нея. Едуард постоянно гледа да се събира с младежи на неговата възраст. Не го обвинявам. Май ти ще трябва, да ме търпиш.

— Тази идея ми се струва очарователна — отвърнах аз.

— Играеш ли карти?

— Не особено често. Но знам как да играя.

— Страхотно! Ще играем след вечеря. Едуард няма да играе повече с мен. Аз печеля винаги.

— Мамите ли?

— Едуард твърди така. Той е страшен лъжец!

Корин ме доведе до последната стая. Отвори вратата и ме пусна да вляза вътре. Една слугиня окачваше дрехите ми в гардероба. Чантите ми бяха отворени на пода. Половината им съдържание вече беше извадено. Корин остана за миг на вратата. Наблюдаваше ме, докато оглеждах стаята. След това си тръгна, като каза, че ще се видим на вечеря.

— Коя си ти? — запитах момичето, което окачваше дрехите ми на закачалката.

— Моли Дженкинс, мадам. Аз ще бъда личната ви прислужничка.

— Мили боже, досега не съм имала прислужничка.

— Аз пък не съм била такава досега — призна си честно тя.

— Как мислиш, ще ти хареса ли тази работа? — попитах аз.

— По-добре е, отколкото да ставам по тъмно всяка сутрини да доя двадесет крави. Толкова ми беше неприятно! А и билетата... — тя поклати глава и потрепери. На лицето ѝ се изписа гримаса.

— Във ферма ли живееш?

— Допреди две седмици. Много се развълнувах, когато татко ми каза, че ще работя в Лайън Хаус. Бърти не се зарадва много — той ми е приятел. Цялото му име е Бърт Мартин. Работи в мандрата и носи мляко в селището. Бърти не искаше да идвам тука. Каза, че няма да се задържа дълго.

— Защо смята така?

— Ще ме извините, дето говоря така, но той каза това заради старата дама. Тя е голям ужас. Уволнила всички слуги преди около две седмици, след като им вдигнала страшен скандал. Моята приятелка Лили Джоунс, тя е работила тук, каза, че за никакви пари няма да се върне. Обаче аз нямам нищо против старата дама. И с татко е много трудно да се разбираш понякога, така че тя изобщо не ме плаши.

Усмихнах се. Моли беше прямо, симпатично създание с рошави черни къдрици и яркосини очи. Имаше вирнат нос с няколко златистокафяви лунички. Бузите ѝ бяха румени, а устата ѝ беше дръзка и ярко розова. Каза ми, че е на шестнадесет години и скоро ще навърши седемнадесет, но изглеждаше по-зряла. Лесно се досетих, че животът във фермата е научил Моли на много неща. Тя беше хубавичка и весела. Помислих си, че на Бърти Мартин сигурно му е

доста трудно да я запази само за себе си. Веднага си представих цяла тълпа силни, груби момчета, които се борят за привилегията да получат дързък отговор от нея.

— Тя, разбира се, е била болна — продължи Моли — наистина е била болна. Готвачката каза, че е трябвало да поръчат лекарства чак от Лондон. Лежала много дълго в кревата, стенела и чакала смъртта да дойде да я прибере. След това скочила изведнъж и се понесла из къщата като някаква дърта вещица, каквато си е всъщност, и обявила, че нищо не е както трябва. Крещяла и бесняла. Още преди залез-слънце ги уволнила всичките. Мистър Лайън видял доста зор, докато им намери заместници.

Представям си какво е станало — отвърнах аз.

— Тя, разбира се, никога не излиза. Затова е толкова лоша. Само язди всяка сутрин, но никога не ходи в селището. Лично аз я харесвам. Само се дръпвам настрана, когато почне да бълва огън и жупел.

Засмях се, защото думите на момичето ми доставиха голямо удоволствие.

— Не е като другата — каза Моли. — Нея изобщо не я харесвам.

— Другата ли?

— Оназ, дет я наричат Агата. Постоянно се налива, нали разбираш. Цялата ѝ стая е пълна с бутилки. Не крещи и не прави сцени като старата дама, но ми прилича на призрак. Мотае се наоколо, без да каже и дума и гледа всички със страшна усмивка, сякаш току-що е глътнала канарчето. Не, изобщо не я харесвам. Побиват ме тръпки от нея.

Моли окачи всички дрехи и сложи чантите горе на лавицата. После потри ръце доволно, тъй като си беше свършила работата. Носеше рокля на синьо-бели ивици. Полата ѝ беше малко вдигната нагоре и разкриваше ръба на колосаната ѝ набрана фуста. Беше си вързала бяла престилка на кръста. Едно малко омачкано бяло боне се крепеше несигурно на гарваночерните ѝ къдри.

— Желаете ли още нещо, мис Джулия?

— В момента не, Моли.

Мали направи малко несръчно реверанс. Личеше си, че още не е свикнала с новата си роля. Помислих си, че толкова сърцато и жизнено момиче трудно ще възприеме въздържания маниер на държане и начин

на мислене, който отличава истинските прислужнички, но такава я харесвах повече.

— Нали ще ми простите, дето говоря толкова — изрече тя от вратата. — Татко ми казва, че това е най-големият ми недостатък — дето бърбя по цял ден. И Бърти Мартин страшно ми се сърди за това. Той не иска да говори, когато е с мен. Понякога направо полудява, докато ме слуша, но аз знам как да се справя с него. Да внимава какво прави или ще разреши на Стив Уудс да ме заведе на панаира.

— Панаира?

— Панаира на графството. След две седмици е. Мистър Лайън сигурна ще ви заведе. На ваше място няма да му откажа това.

Тя ми се усмихна дръзко и излезе от стаята, шумолейки с полите си. Застанах в центъра на стаята и я огледах за първи път. Беше много хубава. Всички детайли бяха ясно очертани. Стените бяха покрити с някакъв бледозелен, почти бял плат, украсен обилно с релефи, а килимът беше матовосив. Два френски прозореца водеха към малък балкон. Завесите, които висяха над тях, бяха нефритовозелени и тънки и напорът на вятъра ги повдигаше. Най-горе висеше балдахин от тъмнозелен атлаз, който изпъкваше на фона им. Покривката на леглото и гоблените над него бяха от същия материал. Мебелите бяха дъбови и бяха боядисани в ослепително бяло. Горната повърхност на табуретката беше тапицирана с яркожълт атлаз. Сребристосивата ваза на бюрото беше пълна с нарциси в същата жълта разцветка. Стаята беше уютна, макар и прекалено красива. Беше точно от този тип, който ме предразполагаше да се отпусна.

Дръпнах завесите и излязох на малкия балкон. Оттук се виждаха градините от западната страна на къщата. Последните слънчеви лъчи бяха угаснали, а луната още не се беше показала. Градините сякаш висяха в някаква празнота в неясния здрач. Очертанията им бяха неясни в полумрака. Долавях аромата на цветята от мястото, където се намирах.

Не знам колко дълго останах така загледана в сгъстяващите се сенки и се оставих лекият ветрец да гали бузите ми! Изпитвах нещо като дълбоко задоволство, трудно определимо чувство, примесено с тъга. Съжалявах, че се намирам далеч от Мати, Бил и всички други мои приятели, но се радвах, че ме обгражда такава красота и спокойствие. Много харесвах Корин Лайън и бях сигурна, че това

чувство ще прерасне в обич. Едуард Лайън сякаш ме омагьоса с неотразимия си чар. Необяснимо защо изгарях от нетърпение да го опозная по-добре.

Вече беше почти осем часът, когато се върнах в стаята. Не затворих прозорците. Лампите горяха ярко и пръскаха жълта светлина по всички ъгълчета на стаята. Досетих се, че трябва да побързам, ако не искам да закъснея за вечеря. Ядосах се, че съм прахосала толкова време в мечтане, защото исках да изглеждам особена хубава тази вечер.

Избрах да облека една от новите рокли, които ми купи Мати. Тя беше от бяла коприна, по която бяха щампосани малки зелени листчета и розови пъпки. Кройката ѝ не беше сложна. Имаше дълбоко деколте, което оголваше раменете над издутите ръкави. Разкриваше гърдите ми повече, отколкото беше прилично, но бях сигурна, че това ще хареса на Едуард Лайън. Ресах косата си, докато тя не проблесна в сребристо, а след това я привързах със сива кадифена панделка. Усещах, че никога не съм изглеждала по-привлекателна. Очаквах с нетърпение мига, в който ще видя погледа на очите му.

Излязох от стаята и закрачих бързо по коридора. Прозорците от двата края на коридора бяха отворени. От тях духаше слаб вятър, който побутваше завесите и внасяше свежест и хлад. Копринените ми поли издаваха лек свистящ звук. Чух една птица да пее навън и се запитах дали не е славей. В къщата цареше мир и спокойствие. Красотата сякаш бе пропила всичко около мен.

Когато влязох, трапезарията беше озарена от светлините на свещите. Меката светлина танцуваше по тъмножълтите стени и по лакираната махагонова ламперия. Тя проблясваше над хубавите сребърни прибори, омекотяваше обстановката и създаваше интимна атмосфера. В една сребърна купа по средата на масата бяха поставени няколко жълто-оранжеви рози, чиито венчелистчета се бяха пръснали по фината ленена покривка.

Едуард Лайън се изправи, когато ме видя. Тръгна напред, за да ме посрещне, спря на половината път и ми отправи продължителен поглед. Разбрах по блясъка в тъмнокафявите му очи, че оценява по достойнство моята рокля. Вдигна едната си вежда и поклати леко глава. После се усмихна. Изглеждаше много хубав в официалното си облекло. Беше в черен костюм с черни атлазени ревери и лъскав бял

нагръдник, но черната му вратовръзка беше малко изкривена, а косата му беше разрошена по момчешки. Тя придаваше нотка на небрежност и непринуденост на външния му вид.

— Това ли е детето, което доведох този следобед в Лайън Хаус?
— попита той с дрезгав глас и хвърли поглед на Корин, за да получи подкрепа от нея.

— Тази рокля е порочна! — извика Корин.

— Мати я избра — изрекох аз и се изчервих леко.

— Мати сигурно иска да те омъжи! С такава рокля няма как да не оплетеш в мрежите си някой мъж. Не ставай досадна, дете. Не се изчервявай! Трябва да я носиш като дама от висшето общество...

— Смятам изчервяването ѝ за очарователно — каза Едуард Лайън. Хвана ме за ръка и ме отведе до моя стол. — Тя е невинна... съчетание от невинност и светски опит. Трябва да помним, че Джулия идва от театъра, а знаеш какви истории се носят за актрисите.

— Глупости! — възкликна Корин. — Актрисите са едни изморени, отегчителни създания, които водят робски живот, за да се прехранват. Освен това Джулия не е актриса, а кукловод. Дръж се както трябва, Едуард. Джулия е мое откритие. Харесваш ли си стаята, дете?

— Много е хубава — отвърнах аз.

— А прислужничката? Моли, мисля, че така се казва.

— Моли е очарователна. Тя ми каза, че сте боледувала.

Корин и Едуард Лайън си размениха погледи. Тя изглеждаше раздразнена. Той сви устни и я погледна с вдигната вежда, сякаш очакваше да чуе какво ще каже тя. Усетих, че във въздуха внезапно се появи напрежение и се зачудих каква е причината за това. Корин смръщи чело.

— Колко досадно — промълви тя най-накрая.

— Сбърках ли нещо? — попитах озадачено.

— Н-не, не. Да ѝ кажа ли? — попита тя племенника си, вперила поглед в него.

— Ти си знаеш, Корин. Постъпи, както сметнеш за добре.

— Тя и без това ще разбере някак, о, по дяволите! Какво пък! Не се срамувам от това. Виж какво, дете — изрече тя, като ме гледеше с кафявите си очи, обградени отвсякъде с бръчки — аз взимам лауданум. Иначе не мога да заспя. Бяха ми свършили запасите и стана страшно,

повярвай ми. Наложил се да пратим човек в Лондон да донесе още. Чувствах се ужасно, докато не ми го донесоха — разболях се от треска и трябваше да лежа по цял ден. Е, сега вече знаеш! Сигурно си поразена, а?

— Разбира се, че не съм. Това е някакво лекарство, нали?

— Да... — отговори тя и повлече думата. Едуард Лайън се засмя и тя го изгледа неприязнено. Вдигна разпереното си синьо ветрило и почна да си вее раздражено с него. Беше облякла рокля от сребриста коприна. На шията ѝ висеше ослепителна сапфирена огърлица. Тъмносините скъпоценни камъни припламваха на светлината.

— Заварих всичко в ужасно състояние, когато се оправих — продължи тя. — Проклетите слуги се бяха възползвали от обстоятелството, че съм болна, и бяха занемарили всичко. Принудих се да ги изхвърля до последния човек!

— Те напуснаха сами, след като тя им се разкрещя — изрече любезно Едуард. — Не ги обвинявам.

— Налей шампанското, Едуард! — сопна се тя. — Тази вечер ме дразниш повече от друг път.

Бутилката шампанско лежеше в гнездо от ледени късчета в една сребърна кофичка. Тъмнозелената бутилка беше покрита с капчици влага. Едуард Лайън махна златистото фолио и притисна отстрани тапата с палците си. Тя излетя с пукот и струя блестяща пяна бликна от бутилката. Виното искреше. На повърхността му подскачаха златисти мехурчета, докато той го наливаше по чашите. Спомних си за последния път, когато бях пила шампанско — това стана на празненството, преди да замина. Стори ми се, че оттогава е изминала цяла вечност. Бях се озовала в един съвсем нов свят, а другият ми се струваше неясен и обвит в мъгла.

— Мисис Крендал ще дойде ли при нас? — запитах аз.

— Рядко се виждаме с нея — отговори Корин.

— Разбирам — изрекох аз, докато отпихах от шампанското.

— На Агата не ѝ харесва нашата компания — подметна Едуард Лайън.

— Глупости! Агата пие по цял ден и не ѝ остава време да прави компания на никого, камо ли да го хареса — обясни Корин.

Ястията бяха великолепни. След вечеря се прехвърлихме в гостната. Един слуга донесе масичка за игра на карти. Приех да поиграя с Корин и седнах срещу нея.

Едуард Лайън ни гледаше. Беше застанал пред камината и беше облегал ръка на покривката. Корин бърбореше непрестанно, докато играеше, но беше твърде хитра и опитна и скоро се почувствах беззащитна пред нея, въпреки че тя явно не хвърляше всичките си сили в името на победата. Едуард се засмя и я обвини, че мами. Тя го изгледа възмутено, но той само поклати глава и сви рамене с усмивка. Помислих си, че не е лесно да го предизвикаш да избухне и да се скара с теб.

Изпихме бутилката, докато седяхме в гостната. В Лайън Хаус цареше пална тишина. Помещенията бяха затворени, но чувахме песента на щурците в градината. Ветреецът побутваше завесите през отворените френски прозорци. Вече беше твърде късно и аз се уморих. Бях сигурна, че това се отнася и за Корин. Тя изглеждаше доста стара, а и на лицето ѝ неочаквано се бе изписала тъга. Повъртя в ръцете си сапфирената си огърлица. Покритите ѝ с ръкавица пръсти докосваха тъмните сини камъни. Корин носеше постоянно ръкавици, а роклите закриваха шията и раменете ѝ. Реших, че не иска да излага на показ повече от повехналата си плът, отколкото е необходимо. Това беше поредният признак за нейната суетност.

— Боя се, че тук ще ти бъде доста скучно — обяви тя, докато се прехвърляхме на дивана. Едуард Лайън кръстосваше стаята подобно на добре охранено расово животно, което обикаля неспокойно клетката си. — Тук няма много забавления за младо създание като теб — продължи тя. Помислих си, че тези думи се отнасят също толкова и за племенника ѝ.

— Ще ѝ помогна да си запълни времето — изрече Едуард Лайън. — Утре ще я взема с мен на лодката.

— Така ли? — попита неодобрително Корин.

— Върбите са прекрасни. Ще стигнем с лодката до селото и после ще се върнем. Ще ѝ хареса. А после ще ходим на панаира. Там винаги е било много забавно.

— Какво грубо забавление — възкликна Корин и разпери ветрилото си. — И все се бият. Представям си ги тези младежи от фермите с техните ботуши и загорели ръце и всичките прасета, крави,

разните пилета и цялата воня, която се носи от тях. Прекалено грубо е за моя вкус.

— Корин не си пада по селската идилия — изрече с усмивка племенникът ѝ. — През по-голямата част от живота си е живяла на село, но все още се отвращава от по-миризливите аспекти на ежедневието.

— Достатъчно, Едуард — изрече тя заядливо. — Иди виж дали всички врати са заключени и дали прозорците са затворени. Слугите са толкова небрежни! Време е да си лягаме!

Едуард Лайън тръгна из къщата, за да провери дали всичко е наред. Корин беше доста гневна на вид. Косата ѝ се беше наклонила на една страна, което подсили подозренията ми, че тя носи перука. Тръгна заедно с мен по стълбите, като мълчеше и се мусеше. Зачудих се какво я безпокои. Пожелах ѝ лека нощ и се прибрах в стаята си. Моли беше приготвила завивките за лягане и беше извадила нощницата ми. Съблякох се уморено и си облякох нощницата. Ветрецът, който влизаше през отворените прозорци, беше напоен с ухание на рози. Легнах на кревата и духнах лампата. Луната променяше цвета на мебелите и стените със сребристите си лъчи. Хармонията и спокойствието ме изпълниха с приятна възбуда. Зачудих се докога ще продължи така.

ГЛАВА СЕДМА

Събудих се от тропота на конски копита по алеята. Беше се зазорило, но небето беше мърляво сиво. По него се носеха купове от големи облаци. Духаше силен вятър, който люлееше завесите в моята спалня. Конският тропот затихна. Минаваше седем. Предположих, че Корин е излязла да поязди, както обикновено. Струваше ми се невероятно жена на нейната възраст да се подлага на такова сурово изпитание всеки ден. Помислих си, че всеки, който я види да галопира по пътищата в този час, ще я сметне за доста чудата и ексцентрична. Може би именно затова тя постъпваше така. Корин Лайън беше решила, че ако не привлича вече хорското внимание с красотата си, ще постигне тази цел по друг начин.

Вече се бях облякла. Тъкмо седях пред тоалетната масичка и си решех косата, когато Моли влезе в стаята. Беше забравила да почука и си спомни за това, едва когато вече беше вътре. Усмихна се и разтърси дългите си черни къдри. Отвърнах на усмивката ѝ. Жизнерадостта ѝ беше заразителна. Тя носеше яркосиня рокля с бяла престилка и надиплено боне. Очите ѝ изглеждаха още по-сини на фона на ярките цветове на дрехите ѝ. Момичето не беше хубаво, но от нея лъхаше на младост и здраве. Излъчването и пламът ѝ правеха красотата излишна.

— Какво има, Моли? — попитах аз.

— Длъжна съм да проверя дали искате нещо. Ще сервират закуската след един час, когато старата дама се върне. Да знаете, че е луда, щом излиза така всяка сутрин и пришпорва коня до изнемога. Луда е! Старите дами трябва да си седят пред огъня, да плетат и да се държат изискано. Но не и тя! Прескача оградите и стоборите и вилнее като някой демон!

— Много говориш, Моли — смъмрих я аз, без да ѝ се ядосвам. Тя беше твърде жизнена и очарователна.

Моли сви розовите си устни и се намръщи.

— Няма с кого да си поприказваш — оплака се тя. — Всички други слуги са възрастни. Готвачката няма да ме пусне да припаря в

кухнята. След като преобърнах едно кафениче, а другите прислужнички... — лицето ѝ се изкриви в гримаса. — Селяндурки, а са толкова надути и превзети. Смятат, че мястото ми е в конюшната!

— Имаш много свободно време, нали, Моли?

— Не и сега, когато сте тук — изрече тя с усмивка. Забелязах пак пръснатите по носа и лунички. Те добавяха най-подходящия за лицето ѝ щрих.

— Имате толкова хубава коса — каза тя и застана зад мен. — Тя е като от сребро. Почакайте... — тя взе гребена от ръката ми. — Дайте да ви среща, мис Джулия — тя се захвана с косата ми. Движенията ѝ бяха умели и плавни.

— Приятно ли ви беше снощи? — попита тя.

— Да. Храната беше превъзходна.

— Нямах предвид това.

— А какво имаш предвид? — запитах аз. Вече знаех отговора.

— Той е хубав, нали? — каза тя и ме погледна в огледалото.

— Много — отвърнах аз. — Сигурна съм, че всички жени тичат по него.

— Наоколо няма много подходящи за него млади жени — каза тя. — Всички аристократи живеят на доста разстояние оттук. Мистър Едуард не си губи времето със селските момичета. Не обръща внимание даже на Кони Браун. Тя е дъщерята на пекаря и е страшно хубава. Всички мъже са луди по нея и чувството е взаимно, ако разбирате какво искам да кажа. Тя е голяма уличница. Само да е посмяла да хвърли око на моя Бърти! Мистър Едуард май предпочита дамите от Лондон.

— Често ли ходи в Лондон?

— Все там стои. Може би си има приятелка там.

— Може би — съгласих се аз. Въобще не се учудих на тази идея.

— Разбира се, имаше и една странна жена...

Вдигнах очи. Разбрах по изражението на лицето ѝ, че Моли е чула всякакви най-пикантни слухове и изгаря от желание да ги сподели с мен. Знаех, че трябва да я смърря и да ѝ забраня да разпространява слухове за господарите си, но всичко, свързано с Едуард Лайън, будеше любопитството ми.

— Каква жена? — попитах аз, като се постарях гласът ми да прозвучи незаинтересовано.

— Никой не знае нищо за нея. Тя винаги идва нощем, в тъмнината. Мили каза, че я е виждала да се промъква в градината, когато тя е работела тук. Тя каза, че мистър Едуард излязъл да я посрещне. Дватамата разговаряли дълго. После слезли в беседката. Мили каза, че жената идвала неведнъж, но винаги нощем и че той всеки път се срещал с нея. Мили, разбира се, е страшна лъжкиня. Затова отначало изобщо не ѝ повярвах.

— Случи ли се нещо, което да те накара да ѝ повярваш?

— Видях я — изрече скромно Мили.

— Наистина ли?

— Преди около една седмица. Беше късно. Бърти Мартин беше дошъл да ме види. Бяхме излезли в градината, седяхме на една от пейките под едно дърво и гледахме светулките. Бърти се държа ужасно нахално и се скарахме. Тъкмо се готвех да си тръгна, когато забелязах жената. Вървеше по алеята, като гледаше да я закриват сенките на дърветата. Носеше куфар или нещо подобно. Качи се на верандата и повече не я видях. Бърти каза, че съм си въобразила всичко.

— Може би е прав — отвърнах аз.

— Не, мис Джулия. Видях я. Мистър Едуард си има тайна приятелка. Може би тя няма да се върне, докато сте тук.

Изчервих се и усетих, че руменината покрива бузите ми. Моли забеляза това и се усмихна. Тъмносините ѝ очи блеснаха дяволито. Тя привърши с ресането и аз закрепих една жълта панделка върху косата си. Станах, като се опитвах да овладеем раздразнението, което изпитвах. Не се сърдех на момичето. Ядосвах се на себе си. Какво ме интересува дали Едуард Лайън си има приятелка? Той беше хубав млад мъж, изпълнен с енергия и сила. Смятах, че е съвсем естествено той да поддържа връзка с жена. Знаех малко за тези неща въпреки разпуснатостта, която царуваше зад кулисите на музикалния театър, където всички момичета дърдореха непрестанно за любовници и често показваха скъпите подаръци, които бяха получили от тях. Мати и Бил ме държаха изкъсо, а момичетата се държаха с мен като с малка сестра и ме закриляха всячески всъщност всички винаги се бяха държали закрилно с мен. Усещах, че не съм способна да овладеем всички нови чувства, които почвах да изпитвам.

Моли беше земно и практично момиче, което същевременно бе доста умно и проникателно. Тя сигурно на десет години е познавала

живота по-добре от мен сега, тъй като е живяла във ферма в груба селска среда. Намръщих се. Моли беше усетила мигновено колко ме привлича Едуард Лайън и явно намираше това за чудесно.

— Другата жена не бива да ви тревожи — изрече тя с палава усмивка.

— От къде на къде трябва да се тревожа от някаква жена?

— Не знам.

— Запознах се съвсем отскоро с мистър Лайън — изрекох раздразнено. — Освен това той е цели десет години по-голям от мен.

— Наистина ли? Значи е на двадесет и осем. Толкова ли е стар?

— Много си нахална — скарах ѝ се аз.

— Знам. Ужасно, нали? Татко казва, че е трябвало да се родя няма. Роклята ви е хубава, мис Джулия — каза тя и смени темата. — Цветът ѝ отива на косата ви. Приличате на ангел в нея.

Роклята беше яркожълта с малки кафяви цветчета по нея. Имаше много издута пола, беше стегната в кръста, а бухналите ѝ ръкави оголваха леко рамената ми. Подхождаше повече на по-малко момиче от мен. Застанах пред огледалото и се завъртях бавно, докато наблюдавах отражението си. Вече не бях малко момиче. Бях жена. Детето с куклите беше изчезнало. Всичко се беше променило. Заболя ме от мъка при мисълта за всичко, което бе отминало безвъзвратно. Искях да избягам от новата си роля, да сграбча куклите си, да се усмихвам на изрисуваните им лица и да се чувствам добре защитена в невинния свят, който те представляваха. Но бях прибрала куклите в кутията им и бях пуснала капака. Сега ми се струваше, че съм спуснала капака върху много повече неща.

В далечината проехтя гръм. Излязох на балкона. Небето беше покрито от купища сиви облаци. Хоризонтът тъмнееше, а вятърът огъваше дърветата и храстите в градините. Вечнозелените растения се превиваха и люлееха. Заприличаха ми на живи същества, които се бореха с вятъра. По всичко личеше, че след малко ще се излее дъжд. Времето хармонираше на настроението ми, тъй като бях изпаднала в лека депресия. Слязох смръщила силно челото си и се огледах да видя дали Корин вече се е върнала.

Долният етаж изглеждаше пуст. Чух как някъде далеч в кухнята слугите приготвят закуската, но всички стаи около мен бяха празни. Почнах да се разхождам в тях в доста лошо и кисело настроение.

Едуард Лайън вероятно още не беше станал. Корин яздеше въпреки вятъра. Влязох в гостната, след като се поколебах малко на вратата. Някой беше сложил на масата ваза с току-що откъснати бели рози. Докоснах набраздените им със златисти жилки цветове. Чух шум в другия край на стаята и вдигнах глава. Една странна жена ме гледаше втренчено. Явно и тя се беше стреснала като мен.

— Коя сте вие? — попита тя.

— Аз..., казвам се Джулия Мередит.

— А, малката гостенка на Корин. Бях забравила, че си пристигнала. Често забравям разни неща. Знаеш ли коя съм аз?

— Вие сте Агата Крендал.

— Точно така. Предполагам, че са ти говорили за мен.

— Ами...

— Хайде, хайде, дете. Не се стеснявай.

— Казаха ми, че сте компаньонка на мисис Лайън.

— Така е. Такава съм... или бях. Ти си много млада.

— Осемнадесетгодишна съм — изрекох малко високомерно.

— Глупости. Никой не е толкова млад.

— Няма да споря с вас, мисис Крендал.

— Добре. Ела насам. Искам да те огледам.

Пристъпих колебливо напред. В тази жена имаше нещо заплашително. Тя беше стара и рязка. Беше неприветлива и малко отблъскваща, но беше заела величествена поза. Яркосините ѝ очи гледаха напрегнато, а косата ѝ по момичешки се изливаше като водопад от къдрици върху тила ѝ. Някога сигурно е била лъскаво черна, но сега беше прошарена със сребристи нишки. Лицето ѝ беше слабо, с остри черти и големи вдлъбнатини под скулите ѝ. Забелязах тънките лилави вени по кожата ѝ, които преминаваха по протежение на ясно очертаните ѝ кости — това беше проклятието на пианството. Устните ѝ бяха тънки и бледи. Тя ги стискаше здраво, докато се взираше напрегнато в мен. Носеше пенъоар от виолетово кадифе. Кадифето беше износено на вид. Дантелата по врата и китките беше пожълтяла с течение на времето.

— Ти си хубава — изрече тя язвително. — Твърде хубава. Такава беше и другата.

— Другата?

— Не задавай въпроси! Това е привилегия на по-възрастните. А аз съм много възрастна, както виждаш. Боиш ли се от мен?

— Съвсем не — отвърнах аз.

— Тогава се изправи, вдигни си лицето и спри да гледаш в пода. Защо си дошла тук?

— Мисис Лайън ме покани.

— Пфу! Искам да ми кажеш истинската причина.

— Това е единствената причина. Тя прояви любезност и ме покани.

— Значи са те забъркали в играта, нали? Жалко. Изглеждаш толкова невинна.

— Не разбирам какво искате да кажете.

— Нима? — Напрегнатите ѝ сини очи се вторачиха изпитателно в мен. Почувствах се неудобно от суровия ѝ поглед, но не отместих очи. След миг тя изрече с плътно стиснати устни: — Може би не са ти казали нищо, но ще трябва да те държа под око. Дръж се прилично, чуваш ли? Възможно е да бъркам... да, възможно е да бъркам.

— За какво говорите?

— Няма значение. Просто се дръж добре.

Тя говореше загадъчно и неразбираемо. Не разбирах какво означават странните ѝ думи. Спомних си, че тя пие прекалено много. Мозъкът ѝ вероятно беше замъглен от алкохола, въпреки че нямаше вид на пияна. Гледаше ме втренчено. В погледа ѝ се четеше нещо, което ми бе трудно да определя. Дяволитост? Може би. Тази възрастна жена изглеждаше доста дяволита. Стори ми се, че тя е от този тип жени, които избягват истинските неприятности, но обичат кавгите. Не че не я харесах. Просто не харесвам непослушните деца, а тя ми заприлича точно на такава.

Предната врата се затръшна с трясък. След миг Корин влетя стремително в стаята. Беше облечена така, както ми я бе описал племенникът ѝ. Носеше светлокафяв костюм за езда и шапка с мъхестозелен воал. Воалът скриваше наполовина покритото ѝ с тежък грим лице и се развяваше зад нея, докато тя влизаше в стаята. Във въздуха сякаш потече електрически ток, когато тя се появи пред нас. Атмосферата се зареди с напрежение от нейната енергия и жизненост. Тя спря и прикова поглед в нас, когато забеляза, че съм с Агата Крендал. Това явно не ѝ хареса.

— Значи си станала? — резкият въпрос беше отправен към Агата.

— Да, скъпа — отвърна Агата. Гласът ѝ прозвуча кисело и язвително. Тя се усмихна на Корин, но усмивката ѝ беше злобна.

— Това ме изненадва — изрече Корин. Гласът ѝ съвсем не беше приятен и сърдечен.

— Така ли?

— Да. Изненадана съм, че си способна на това — тя натърти на думата „способна“.

— Май всички преувеличават страстта ми към пиенето — отбеляза Агата. — Това може би е малък порок, но поне не вреди на никого. Досещам се за много по-лоши неща, на които са способни някои хора.

— Какво искаш да кажеш? — запита Корин.

— Пфу, скъпа моя. Е, поведох ли в резултата?

Те се загледаха разярено. Долових взаимната им омраза. Сякаш бяха две котки. И двете едва се въздържаха, и двете бяха извили гръб и бяха готови да се нахвърлят една върху друга, да драскат и да хапят. Корин вдигна рязко шапката си и я хвърли. Воалът се развя неудържимо и шапката тупна върху дивана. Агата вдигна вежда и се усмихна надменно. Стана ми съвсем ясно, че тези две жени не могат да се понасят. Запитах се защо Корин държи Агата в Лайън Хаус при това положение на нещата.

— Какво ти наговори тя? — въпросът на Корин беше отправен към мен.

Понечих да отговоря, но Агата Крендал ме изпревари.

— Нищо, скъпа. Абсолютно нищичко. Само няколко малки шегички. Нищо друго... засега.

— Как смееш...

— Не, скъпа, недей да избухваш. Знаеш колко зле ти се отразява това — тя говореше със сладкия глас на платена компаньонка. — Просто си легни и недей да ставаш до вечеря и си вземи от неприятните лекарства. Освен това, добре знаеш, че е безсмислено да избухваш пред мен. Разигравай сцените си пред някой, който ще се впечатли от тях.

Корин я гледаше със затаена омраза. Тъмните ѝ очи бяха изпълнени с гняв. Помислих си, че ще хвърли нещо по другата жена,

но тя успя да се овладее. Устните ѝ се вдигнаха нервно и тя сви ръцете си в юмруци. Завъртя се силно и се обърна с гръб към Агата Крендал. Раменете ѝ трепереха.

— Така, така — каза Агата. — Така е по-добре. Знаеш колко са лоши последствията от тези пристъпи на гняв. Жена на твоята възраст просто трябва да ги избягва. Стараеш се толкова много, но напразно, като си помисли човек.

— Защо не идеш да си отвориш друга бутилка, Агата — предложи Корин. Гласът ѝ беше изпълнен със злост.

— О, не съм съгласна, скъпа. Не мисля, че това е добра идея. Смятам да се въздържа от пиенето сега, когато и Джулия е тук. Трябва да бъда нащрек и да си отварям очите на четири. Човек никога не знае... — гласът ѝ заглъхна, но усмивката не изчезна от лицето ѝ. Имаше вид на човек, който знае голяма тайна и изгаря от желание да я каже, но се въздържа заради властта, която тя му дава.

Агата Крендал излезе от стаята. Беше напълно доволна от себе си. Корин стоеше до прозореца и се опитваше да овладее гнева си. Чувствах се крайно неловко. Бях доста озадачена от грозната сцена и не знаех какво да кажа сега, когато бях останала сама с Корин. Смутих се и се обърках. Хармонията и спокойствието, които отначало в Лайън Хаус, бяха грубо нарушени.

— Тази жена е непоносима! — извика Корин и се обърна с лице към мен. — Разбира се, че е ужасна, когато се напие, но става двойно по-неприятна, когато е трезвена! Проклетата, ужасна жена!

— Мисля, че тя не искаше да стори нищо лошо — казах аз.

— Не била искала да стори нищо лошо! Старата вещица обича да ти трови нервите!

— Защо не се отървеш от нея, ако ти е толкова неприятна?

— Имах тази възможност — възкликна Корин със святкащи от възмущение очи. — Имах я! Как смее да се държи с мен сякаш съм...

Корин забеляза изражението на лицето ми и се успокои. Взе шапката и я задържа в ръце. Мъхестозеленият воал се влачеше по пода. Корин се наслаждаваше на сцените, които устройваше. Несъмнено извличаше огромно удоволствие от гневните си избухвания и от бъркотиите и безпорядъка, които настъпваха след тях, но на нея явно не ѝ хареса скандалът с Агата Крендал. Чувствата ѝ бяха непресторени. Беше свела рамене, а тъмните ѝ очи гледаха загрижено.

— Какво ти каза Агата? — попита тя. — Стой по-далеч от нея — изрече Корин. — Тя е една проклета старица, която обича да създава неприятности. Смята живота за непоносим и затова през повечето време се опитва да го направи черен и за другите. Създава ми ядове, защото се държах мило с нея и се опитах да ѝ помогна. Винаги става така, когато се опиташ да сториш добро на някого. Не знам защо я търпя.

Едуард Лайън влезе бавно в стаята. Косата му беше разрошена, а лицето му сънено. Носеше кафяво кадифено сако, черни панталони и чехли от кафява кожа. Спря и поклати глава, когато видя изражението на Корин. След това се престори, че иска да избяга.

— Едно от онези утра — изрече той с усмивка.

— Агата — промълви Корин така, сякаш една дума обясняваше всичко.

— Разбирам — каза Едуард Лайън. Погледна ме и вдигна вежда. — Досади ли ти Агата? — попита любезно той.

— Съвсем не — отговорих аз.

— Тя пак е бръцолевила нейните глупости — каза Корин, — наговорила е на детето бог знае какви дивотии! Ще трябва да намерим начин да я спрем. Просто ще трябва да направим нещо, Едуард. Не издържам повече!

— Така ли мислиш? — попита той нехайно.

— Да. Тази жена е невъзможна!

— Много добре — каза той, — не се вълнувай толкова. Все ще измислим нещо. А сега предлагам да идем да закусим. Видях, че готвачката внася в трапезарията чиния с разкошни бисквити.

— Това е ли е всичко, което ще кажеш? — извика Корин.

— Да, скъпа, поне за момента. Гладен съм.

— Не ѝ отстъпваш по проклетия!

— Тук кипят бурни страсти — обясни ми Едуард Лайън. — Това ще ти подейства ободрително.

Корин беше мрачна и кисела по време на цялата закуска, а Агата Крендал седеше с характерната за нея лека усмивка и едва докосваше храната. И аз нямах апетит. Само Едуард Лайън си похапваше здраво. Покриваше с масло бисквитите и ги мажеше със сладко от ягоди. Явно беше свикнал с тези сцени и нямаше намерение да им позволи да му развалят спокойствието. Настроенията на леля му не му действаха

никак. Наслаждаваше се на закуската така, сякаш наоколо цари безметежен мир.

Почти веднага след закуската заваля. Дъждът се лееше като из ведро и превърна гледката отвън в мътна сива вихрушка. Дъждът запръска прозорците и в къщата притъмня толкова, че се наложи да запалим лампите. Агата Крендал се качи в своята стая, а Корин се настани в гостната и загледа умислено едно тесте карти. Очевидно не искаше никой да ѝ прави компания, затова гледах да стоя по-далеч от нея. Едуард Лайън си побъбри малко с мен и обеща да се поразходим с лодката утре. После отиде да види някакви сметки в счетоводната книга и останах сама.

Поскитах из къщата и накрая влязох в библиотеката, за да си взема книга за четене. Извадих един от романите на Дикенс и се свих на дивана. Някой беше дръпнал завесите и виждах как дъждът чука по прозорците. Опитах да почета, но дори мистър Дикенс не успя да ми донесе обичайната утеха. Не бях в състояние да се концентрирам. Гледах стените, чиито лавици бяха отрупани с прекрасно подвързани томове. Позлатените им заглавия проблясваха на светлината на лампата. В библиотеката имаше огромна сива мраморна камина с високи черни подпори и параван. Големите кресла бяха тапицирани със зелена, кожа, също като дивана. Един очарователно потъмнял глобус, обагрен в златисто, червено и кафяво, стоеше на въртяща се поставка. Стаята беше уютна, но не се чувствах удобно в нея. Така и не успях да забравя грозната сцена, която се разигра тази сутрин. Имах чувството, че случаят е много по-сериозен, отколкото изглежда, и че думите и на двете жени не са допринесли за изясняването му.

ГЛАВА ОСМА

Градините бяха прелестни. Слънцето ги къпеше с лъчите си, които проблясваха в бяло на фона на сребристосивото небе. Разхождах се бавно по добре поддържаната пътека с плочки и спирах ту за да се възхитя на лехата с яркосини тинтяви, ту за да разгледам леха розово и лилаво мушкато. Пътеката се виеше сред лехите. Крачех под сводовете от бели дървени решетки, които придържаха виещите се рози. Благоуханието на цветята беше замайващо и упоително. Затворих очи, за да му се насладя по-добре. Долавях мириса на сол във въздуха, въпреки че се намираше на около пет километра от морето. Денят беше великолепен. Струваше ми се невероятно времето вчера да е било толкова мрачно и угнетяващо. Дъждът, беше изчистил всичко до пълния му блясък, а слънчевите лъчи караха растенията да изглеждат ярки.

Чаках Едуард Лайън. Той ми беше обещал, че ще ме води на разходка с лодката тази сутрин. Не спях добре през нощта, но се събудих рано. Изскочих навън веднага, след като закусих сам-самичка. Никой друг не беше станал в този ранен час, но нямах нищо против да разгледам сама градините и да мисля за това, което засягаше единствено мен.

Мислех предимно за Едуард Лайън. Той разговаря дълго с мен, след като ме завари в библиотеката след обяд. Изтегна се като някакъв мързелив котарак на дивана и ме загледа. Клепачите му се отпуснаха сънливо над очите. Поиска да узнае всичко за музикалния театър и за хората, които работят в него. После взе да ме разпитва за сестра ми Морийн. Скоро усетих, че му казвам всичко, което си спомням за тази прекрасна, но вече непозната за мен жена. Той ми разказа на свой ред за своето детство в Лайън Хаус. Оказа се, че бил немирно, раздразнително момче, което вечно си навличало беля. Този мъж имаше несъмнен чар и всяка негова дума будеше интерес у мен. И най-малката подробност от живота му ми се струваше невероятно важна. Същевременно се страхувах малко от него.

Но може би не се боях толкова от него, колкото от себе си. Нямах абсолютно никакъв опит с мъжете и се обърквах от чувствата, които изпитвах в негово присъствие. На пръв поглед се държах вежливо, сдържано и скромно като добре възпитана млада жена, но това, което ставаше в душата ми, ми изглеждаше напълно неприлично. Съжалявах, че нямам възможност да го обсъдя с Лавърни или Мати, но знаех, че при това положение ще трябва сама да се грижа за себе си. Съзнавах, че Едуард Лайън представлява истинска заплаха за мен. Съзнавах и че не съм способна да се справя с него, ако реши да прояви настойчивост.

Той беше вежлив, изтънчен, истински светски мъж, хубав, добре възпитан и ужасно интелигентен, въпреки че не се беше представил добре в Оксфорд. Притежаваше самоувереността и изискаността на много по-възрастен мъж, докато аз бях изключително неопитна и „зелена“. Никога досега не се бях влюбвала, а не исках чак толкова опитен мъж да ме посвещава в мистериите на живота, за които бърбореха толкова хористките.

Спомних си за тайнствената жена, за която спомена Моли. Опитах се да си я представя. Сигурно е красива, с голям светски опит, подходяща жена, за да застане редом с този мъж. За какво му е някоя като мен, щом си има такава като нея. Съзнавах това. Съзнавах, че си търся белята, щом мисля за него по този начин, но преживяването беше възбуждащо. Ще си мисля каквото си искам, но имам достатъчно здрав разум, за да не позволя на никого да заподозре какво ми се върти в главата. Ще продължа да се държа учтиво и приятелски с Едуард Лайън и ще се задоволя с ролята на дете, за каквото ме смята.

В този миг той излезе от къщата, примига на силната слънчева светлина и прокара пръсти през гъстата си кестенява коса. Беше облякъл костюм от някакъв светъл плат на сиви и бели ивици и държеше в ръка сламена шапка. Сложи шапката на главата си и се насочи бавно към мен, пхнал ръце в джобовете си. Зелената вратовръзка се извиваше леко и не беше отпусната съвсем по правилата, а шапката му беше наперено накривена.

— Добро утро — промълви той. — Отдавна ли си тук?

— От часове — признах аз. — Слязох доста преди Корин да излезе да пояди. Преди малко я видях да се прибира.

— Невероятно — възкликна той.

— Кое?

— Че някой е в състояние да става толкова рано. Лично аз по цял ден ще си лежа в кревата, ако Корин ми позволи. Нали знаеш, че съм мързелив по природа. Да се шляя без работа цял живот — това е за мен.

— Тогава защо си гребал и играл футбол в колежа?

— Спортовете са игра, а не работа.

— Не обичаш ли да работиш?

— Че кой обича? — отвърна на въпроса с въпрос.

— Не това имах предвид — отговорих високомерно.

Едуард Лайън отметна глава назад и се засмя. Звукът беше приятен и плътен. Изчервих се леко, тъй като разбрах, че той ми се надсмива. В тъмнокафявите му очи блеснаха весели искрици, той ме прегърна нехайно през рамо и ме поведе по пътеката. Чувствах се неудобно, но се постарях да изглеждам спокойна. Долових силния аромат на крема му за бръснене. Тежестта на отпуснатата върху рамото ми ръка ме накара да се почувствам неловко.

— Ти си забележително дете — каза той. — Колко хубаво, че дойде при нас. Корин тепърва ще се бори с мен за правото да бъде в твоята компания. Ей, това слънце не грее ли твърде силно? Направо ще ме ослепи!

— Слънцето е приятно — подметнах аз.

— Но не и по това време на деня. Сигурна ли си, че не искаш да отложим разходката за следобед?

— Ти обеща — казах аз, — но ако смяташ, че няма да успееш да се справиш...

— Глупаво дете. Разбира се, че ще се справя. Та аз съм гребал и в буря. Да не ме смяташ за някой слабак, а?

— Не точно.

— Бях шампион по бокс в колежа. Спечелих и няколко награди. По едно време дори мислех да си изкарвам хляба с това, но я си представи един Лайън по боксови гащета! Помислих си, че ако наистина се кача на ринга, предците ми сигурно ще се преобърнат в гробовете си. Освен това, един професионален боксьор трябва да полага доста усилия. Въпреки това, ако някой ти досажда, само ми кажи и ще просна на земята този простак само с един удар.

— Това няма ли да те накара да положиш твърде много усилия?
— попитах аз със сладък глас.

Той се изкикоти.

— Предполагам, че ме смяташ за някакъв безчестен и безсрамен тип?

— Донякъде — признах аз.

— Прекрасно — възкликна той. — Жените никога не са успявали да устоят на мерзавците. Добродетелността подобава единствено на жените.

— Тогава защо мъжете толкова обичат да се намират в компанията на недобродетелни жени?

— Виж я ти! — възкликна той и пак се изкикоти. — Има неща, които не са за толкова млади уши като твоите.

Междувременно бяхме излезли от градините и вървахме по пътеката към реката. От двете ѝ страни растяха дървета. Листата им бяха тъмнозелени и леко шумоляха от ветреца. Прекосихме едно малко сечище с лютичета, които образуваха яркожълти петна по тревата. По средата на сечището се издигаше старинна беседка. Покривът ѝ беше хлътнал и висеше надолу, а бялата боя се беше олющила. Сигурно някога е била хубава, но сега беше обкована безпорядъчно с дъски, които закриваха и осемте ъгъла. Попитах Едуард какво знае за беседката.

— Доколкото знам, тя е била любимото място за усамотение на баба ми — отговори той. — Преди много време тук е станал някакъв нещастен случай. След това са я обковали с дъски и оттогава никой не е влизал в нея.

— Намира се на доста уединено място — отбелязах аз. — Сигурно някога е била идеалното място за тайни срещи.

Наблюдавах внимателно реакцията му. Спомних си, че според Моли приятелката ѝ видяла Едуард Лайън и някаква загадъчна жена да вървят към беседката и се опитах да го подлъжа да падне в капана. Той само се усмихна. Моята забележка изобщо не го изкара от равновесие.

— Несъмнено — отвърна той. — Вероятно точно за това е служела. Моите предци си ги е бивало въпреки брадите и суровите им и добродетелни изражения.

Прекосихме сечището. Пътеката продължи да се извива около няколко дървета. Вече виждах реката. Водата беше небесносиня. Върху

повърхността ѝ падаха сребристи сенки. Върби растяха нагъсто на единия бряг. Изящните им нефритовозелени листа се потапяха в нея. На брега имаше и един навес за лодки и малък кей. Лодката вече се намираше във водата. Беше вързана за кея и подскачаше под напора на малките вълни. Изглеждаше страшно неустойчива и затова се поколебах малко дали да се кача Едуард Лайън забележа опасенията ми и се разсмя.

— Няма от какво да се боиш — каза той.

Хвана ме за ръка и ме поведе по дървения кей. Помогна ми да се кача в лодката, като държеше здраво ръката ми, докато съдчето се подмяташе под краката ми. Уплаших се, че ще падна във водата.

— Устойчива е, не се безпокой — каза той. — Внимавай. Седни на онези възглавници. Отпусни се. Изглежда крайно нестабилна, но няма да се преобърне, освен ако не направиш внезапно движение.

Той се качи в лодката. Движеше се стремително и уверено. Лодката подскочи и водата блисна около нас, но Едуард Лайън само се засмя и развърза въжето, което я задържаше за кея. Мигновено се понесохме надолу по реката. В средата на лодката имаше кошница с храна. Върху нея беше сгъната карирана покривка. Забелязах, че в нея има парче хляб. Върхът на една бутилка вино стърчеше от другия ѝ край.

— Това е моя идея — обясни той. — Реших да спрем някъде по пътя за вкъщи и да си направим пикник. Ще охладим виното във водата.

— Много мило от твоя страна — отбелязах аз.

— О, аз съм и много мил. Не съм само безчестен.

Вдигна очи и се засмя, а аз му се усмихнах в отговор.

Носехме се кротко и безметежно по реката и аз се отпуснах напълно. Почти неусетното движение на лодката, докато тя се хлъзгаше по реката и равномерният звук от потапящото се във водата весло ме отпуснаха и ми поддържаха успокояващо. Всички тревожни мисли изчезнаха. Едуард Лайън гребеше отмерено и умело. Виждах очертанията на усилено напрегащите се мускули под ръкави те му. Знаех, че задачата му е тежка, но той като че ли не полагаше никакви усилия. Беше съвсем отпуснат, устните му се усмихваха леко, а бялата сламена шапка се беше килнала настрана.

Лежах на възглавниците и гледах късчетата небе, които се виждаха между клоните на дърветата. Носехме се под върбите. Дългите листа се разтваряха, за да ни пропуснат и милваха лодката подобно на парчета мек нефритовозелен плат. Брегът беше сенчест. Тъмнозелен мъх и хлъзгава кафява кал го покриваха на много места. Сребристите проблясъци на слънцето по средата на реката бяха ослепително ярки. Те се разпадаха и караха водата да блещука на сребристи ивици, когато лодката минаваше над тях. Не се чуваше никакъв друг звук, освен постоянния монотонен шум от топването на веслото, плиськът на водата и крясканията на някаква птица в гъсталака.

— За какво си мислиш? — попита той.

— За това колко е тихо тук. По нищо не прилича на Лондон.

— В Лондон не е тихо, нали?

— Изобщо не е тихо, но аз си го обичам.

— Тогава защо го напусна? — запита той.

— Не аз реших така.

— Така ли? Мисля, че това е доста странно. Доколкото разбрах, твоят номер с куклите е бил една от главните атракции на музикалния театър. Интересно защо в такъв случай твоята опекунка те изпраща в провинцията.

— Бърт и Сара ще запълнят програмата на моето място. Те отдавна са станали любимци на публиката.

— Липсват ли ти вече?

— Малко, но се радвам, че се возя по реката.

— И аз се радвам, не си тук. Тяхната загуба е моя печалба. Няма да им позволя скоро да те вземат обратно. Смятай се за моя пленница в Лайън Хаус. Само опитай да избягаш и ще трябва да се разправяш с мен.

— В такъв случай предполагам, че трябва да се наслажда на моето пленничество — изрекох лениво.

— Точно така трябва да се държиш, момиче. Не ми създавай главоболия и ще си прекараме чудесно. Ставам много лош, когато някой ми се изпречи.

— Не си представям да се държиш като злодей при каквито и да е обстоятелства — заявих му аз.

— О, мога да се сравнявам и с най-големите престъпници. Дай ми черно наметало и намазан с восък мустак и ще се превърна в истински злодей, който тероризира вдовиците и души беззащитните девици.

— Явно си човек с много лица.

— Дръж другите в неизвестност. Това е моят девиз.

Той вдигна веслото и остави лодката да се носи по течението. Минахме под един каменен мост. По повърхността на водата се носеха малки парченца мъх. Дългата сянка на моста падаше върху реката. Наведох се и потопих ръката си в нея. Водата беше леденостудена, въпреки че слънцето грееше силно. Насекоми се стрелкаха по нейната повърхност и се плъзгаха на ефирните си крилца. Слънцето стопляше приятно бузите ми.

— Надявам се, че леля ти няма нищо против нашата разходка — казах аз.

— Корин е ревнива, но ще превъзмогне това неприятно чувство. Тя смята, че се отнасят зле с нея. Обича да се цупи почти толкова, колкото и да избухва в гняв.

— Наистина ли ще се ядоса?

— Разбира се, че не. Тя иска да се забавляваш.

— Вчера ми изглеждаше доста разтревожена.

— Вчера ѝ беше един от лошите дни — отбеляза Едуард. — За съжаление това беше първият ти ден в Лайън Хаус, но не позволявай на тази случка да ти развали настроението. Корин избухва често, но гневът ѝ отминава бързо като буря. Винаги след това е в много по-добро настроение. Днес вероятно ще е самото възплъщение на очарователността и добрите обноски.

— Разбирам — отвърнах аз. — Мисля, че е много мила.

— Тази дума не ми звучи като най-подходящия епитет за леля ми.

— Не познавам никого като нея. Тя се различава от всички хора, които съм срещала досега.

— Такава е.

— Мисля, че ще я харесам. Но сцената между нея и мисис Крендал вчера беше наистина страшничка. По едно време си помислих, че ще се нахвърлят една върху друга.

Едуард Лайън се намръщи. Тъмните му вежди се навъсиха, а очите му потъмняха.

— Агата влияе зле на Корин — каза той. — Те някак си приличат твърде много. И двете са възрастни и упорити. Но Агата е лукава и потайна, докато Корин е буйна и избухлива. Ако съм на твое място, няма да ѝ обръщам внимание, Джулия.

— Съжалявам я — признах аз.

— Кого, Агата ли? Не ставай глупава — гласът му беше мрачен.

— Защо Корин не ѝ каже да си върви, щом двете се мразят толкова?

Той сви рамене, изопна ръце и ме погледна.

— И аз се чудя — изрече той. Гласът му стана по-ведър. Той се засмя. — Мисля, че Корин я държи само за да има с кого да се кара. Нали разбираш, обикновените слуги са лесно заменими. Достатъчно е да им вдигне един скандал и те си взимат багажа и си отиват, докато, виж, Агата остава за следващия рунд. И двете си падат по кавгите. Старите дами са толкова ексцентрични и особени понякога... — той се разсмя при тези думи. Испитах облекчение при мисълта, че чувството му за хумор се върна.

Лодката се носеше все по-далеч. Минахме под още един мост и скоро течението на реката се разшири значително. Върбите се появяваха все по-рядко и почнах да виждам обработваемите поля. Те се простираха далеч от брега и бяха на няколко равнища — кафяво, златистокафяво и зелено. На хоризонта се виждаха волове и хора, които бутаха плугове. Понякога кравите слизаха на речния бряг на водопой. Скоро около нас не се виждаше нищо друго, освен небето, а течението се усили. Едуард Лайън пак вдигна веслото и се зае да гребе енергично, но без видимо усилие. Съзрях селото далеч пред нас, на завоя. Дърветата, камбанарията и покривите изглеждаха съвсем малки.

— През селото ли протича реката? — попитах аз.

— Да. Пак се стеснява, после минава право покрай църквата и зад хана и пощата. Ханът има тераса отзад. Гостите седят на маси върху нея и гледат движението по реката. Днес то не е кой знае колко оживено, но понякога минават десетки лодки. Рибарите излизат почти всеки ден. Реката води към морето.

Приближавахме се все повече и повече към селото, а реката се стесняваше. Вече се движехме покрай къщи и дървета и скоро

минахме под един голям каменен мост. Едно малко момче се беше настанило отгоре с въдица в ръка. Намирахме се в селото и се разминахме с няколко други лодки. Гледах как хората вървят по сенчестите крайбрежни тротоари. Един старец се трудеше над стара сива рибарска мрежа, опъната на колове и поправяше скъсаните места. Някаква жена буташе количка за зеленчуци, натоварена с моркови и цвекло. Къщите бяха обърнати с гръб към реката, но дворовете на някои от тях се простираха до бетонния бряг. Видях задните прозорци и на места простори с пране. Стори ми се, че без да искам прониквам в бъдещите любопитство интимни тайни на селото.

Движението по реката се оживи. Няколко рибарски лодки се носеха надолу по течението. Покрай нас минаха и една платноходка с избеляло синьо платно, и голям плосък шлеп, натоварен догоре с риба. Чух провикванията и крясъците на купувачите.

— Обичам реките — казах аз, докато гледах суетнята на погълнатите от работата си хора. — Обичах да седя по бреговете на Темза и да гледам как плуват шлеповете, когато бях малко момиче. Беше страшно увлекателно.

— Това не е Темза — отвърна ми той с усмивка.

— Виж, ето го хана — възкликнах аз.

Терасата стигаше до ръба на речния бряг. Застилаха я плоски червени плочи, а по самия бряг минаваше перило. Огромен дъб растеше по средата на терасата. Дългите му клони хвърляха сянка върху десетината маси, сложени отвън. Няколко души пиеха бира. Закръглен келнер в зацапана бяла престилка вдигаше празните халби от една маса. Жена с две малки дечица отпиваше от чая си, докато децата си хапваха торта. Грозен мъж с огромни рамене и счупен нос седеше начумерен на стола. Лицето на спътника му не се виждаше от вестника, който четеше. Едно от децата ми махна и аз му вдигнах ръка с усмивка.

Едуард Лайън погледна в тази посока. Очертанията на устата му внезапно загрубяха, а в тъмните му очи се появи твърдост и решителност. Той насочи мигновено лодката към брега, където бетонната стена я скриваше от погледа на хората в хана. Стори ми се, че лицето му е преbledняло. Той проговори тъкмо когато се готвех да го питам какво става.

— Трябва да се върнем — заяви той категорично.

— Но... защо? — бях доста озадачена от изненадващата промяна.

— Не задавай въпроси — изрече той рязко.

Извърна лодката назад и почна да гребе в посоката, от която бяхме пристигнали току-що. Усилията му този път бяха видими. Цялото му тяло се напрягаше, докато той размахваше енергично веслото. Мускулите му изпъкваха ясно под ръкавите. Спря за миг, за да си свали сакото. Седях намръщена, но той не ми обръщаше внимание. Стараеше се с всички сили да се отдалечим възможно най-бързо от селото.

На лодката цареше пълна тишина. Минахме под моста, от който ловеше риба малкото момче. При него бяха дошли две негови приятелчета, които ни магнаха. Не им отвърнах, а Едуард Лайън дори не забеляза децата. Селото ставаше все по-малко, а ние все повече се отдалечавахме от него. Вече бяхме стигнали широката част на реката и скоро се озовахме зад завоя. Селото вече не се виждаше. Едва сега Едуард Лайън се отпусна.

Беше видимо уморен. По челото му беше избила пот, а по ризата му имаше влажни петна. Прибра веслото и остави лодката да се носи по течението. Изгледа ме продължително, без да продума. Лодката се носеше по леха от водни лилии. Розовите и бели цветчета се бяха отпуснали върху плоските си зелени листа. Той бръкна във водата и откъсна едно цвете. Връчи ми го с кимване.

— За теб е — каза той.

— Благодаря ти — изрекох аз малко високомерно.

— Предполагам, че искаш да разбереш за какво беше всичко това?

— Сигурна съм, че си имал основателни причини — отвърнах аз.

— Да, имах основателни причини.

Погалих влажното цветче, без да го поглеждам.

— Ще ми задаваш ли въпроси?

— Не.

— Добре. Бързо се учиш. Искаш ли да излезем на брега и да си направим пикник?

— Не, м... мисля, че предпочитам да се върна — промълвих аз. Струваше ми се, че се държа като нацупено дете.

— И аз нямам настроение за пикник. Връщаме се къщи.

Той загреба равномерно и скоро върбите пак замилваха ръцете ни. Водни кончета се стрелкаха покрай лодката. Веднъж и една риба подскочи точно пред нас. Стигнахме до навеса и Едуард ми помогна да сляза на кея. Проговори чак когато вече вървахме към градините.

— Няма да ходиш сама в селото — каза той. — При каквито и да е обстоятелства. Разбра ли?

Отправих поглед към лицето му. Очите му гледаха съвсем сериозно, а устата му беше присвита мрачно. Кимнах покорно. Не зададох въпроси. Учех се.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Не разбирах защо се държи толкова странно. На обяд говореше съвсем нехайно и лекомислено, както винаги. Беше същинско въплъщение на чара и любезността. Описваше така нашето пътешествие по реката, сякаш не беше станало нищо, което да предизвика внезапното му приключване. Опитах се да доловя някакъв намек в думите му. Не чух нищо подобно. Стана ми ясно, че въобще не възнамерява да споменава за този инцидент. Говореше за предстоящия панаир и се опита да подтикне и Корин да отиде с него. Тя само изсумтя, почна да бели своята праскова и го нарече глупак. Едуард Лайън я подразни още малко и после я помоли да го извини. След това остана целия следобед в своята стая.

Днес Корин беше в по-добро настроение. След като свършихме с обяда, настоя да ме отведе в галерията и да ми покаже всички фамилни портрети. Тръгнахме по един дълъг коридор, застлан с бели и черни мраморни плочи. Избелели пердетата от червено кадифе и огромните портрети на Лайънови покриваха стените на равни разстояния. В коридора беше студено и духаше силно. Нашите стъпки отекваха гръмка по мраморния под. Корин сочеше всеки портрет в богато украсена позлатена рамка и коментираше събитията от живота на съответния прародител. Бележките й бяха злостни и остроумни. Изчервих се на няколко пъти, когато тя придружи коментара си с доста пикантни анекдоти.

Всички мъже бяха сериозни и навъсени. Повечето бяха с големи бради. Забелязах, че болшинството имат тъмни очи, които Едуард Лайън явно беше наследил от тях. Но никой от предците му нямаше вид на жизнерадостен веселяк. Всички жени гледаха хладно и равнодушно, само една от тях притежаваше ослепително червената коса на Корин. В края на галерията имаше празно място.

Стената беше пожълтяла леко на мястото, където бе висяла картината. Попитах Корин чий портрет е стоял тук.

— Опитай се да отгатнеш — отвърна тя.

— Твоят портрет ли е висял тук? — попитах неуверено.

— Разбира се. Магнах го! Не исках онова прекрасно лице да стои на показ пред всички. То ме преследваше и измъчваше. Захвърлих го на тавана. Исках да го изгоря, но в края на краищата реших да го запазя. Нали го е рисувал истински майстор!

— Искам да го видя — подхвърлих аз.

— Какво! И после да направиш сравнение? Докато съм жива, това няма да стане!

— Това е глупаво — изрекох доста грубо аз.

— Приказвай каквото си искаш. Ти си млада и доста хубава.

— Нима младостта и красотата са всичко на този свят?

— Ще се изненадаш, когато научиш отговора — отсече тя сърдито.

— Няма да ми е приятно да смятам, че животът ми е свършил, само защото съм загубила младостта и красотата си, колкото и голяма да е тя — заявих ѝ аз.

— Нима смяташ живота ми за приключен? — извика Корин.

— Не — отвърнах учтиво аз. — Струва ми се, че вие сте тази, която мисли така, мисис Лайън.

Тя тропна с крак по мрамора и ме погледна разярено. Покритите ѝ с червило устни се разкривиха. Бузите ѝ бяха бледи като тебешир от пудрата. И върху двете имаше по едно яркочервено петно от ружа. На клепките си беше сложила сиво-сини сенки. Помислих си, че гримът ѝ е като на актриса, изпълнителка на характерни роли, която трябва да играе дяволита графиня или пийнала стара дама. Корин носеше пенъоар от лъскаво сиво кадифе, гарнирано с боядисана в синьо кожа. Тя си играеше със сивото ветрило, като ту го разгъваше с плясък, ту пак го сгъваше.

— Ти си дръзко и нахално дете — обяви тя видимо развеселено.

— Съжалявам.

— Недей. Най-сетне имам с кого да се поскарам. А сега се уморих — изрече изведнъж тя. — Разрешавам ти да ме придружиш до моята стая. Ще подремна до вечеря.

Тръгнахме бавно нагоре по стълбите. Корин прокара пръст по перилото на стълбата, и когато видя, че повърхността на ръкавицата е покрита с прах, изруга прислужничката, която слизаше с куп ленени покривки. Бедното неловко и неопитно момиче! То се втрещи от ужас.

Почувствах се малко неудобно, но Корин се изкикоти злорадо, когато момичето хукна презглава надолу по стълбите.

— А сега ми разкажи за твоето пътуване — заповяда тя, докато вървахме по коридора към нещата стая. — Приятно ли ти беше?

— Много. Реката беше прекрасна.

— Предполагам, че Едуард се е държал прилично?

— Какво искаш да кажеш?

— Дрън-дрън! Момиче на твоята възраст трябва да знае какво имам предвид. Всеки мъж е негодник. Едуард е мой племенник, но много добре знам какво представлява. Не му разрешавай да ти пуска разни бръмбари в главата.

— Той се държа като истински джентълмен, беше много учтив.

— Сигурно си страшно разочарована!

— Ами... — заекнах аз.

— Лично аз щях страшно да се ядосам, ако бях на твоята възраст и някой мъж ме отведеше на разходка с лодка и се държеше като истински джентълмен!

— Е, сигурна съм, че мистър Лайън не е имал намерение...

— Той е мъж, нали?

— Та той ме смята за дете.

— Добре. Може би Едуард е проявил малко здрав разум, но ако съм на твое място, няма да имам доверие на нито един Лайън. Племенникът ми има всички фамилни пороци... и още няколко.

— Освен това — продължих аз — смятам, че мистър Лайън си има някоя, към която... проявява интерес.

— Така, както го казваш, звучи доста благопристойно — отбеляза тя.

— Права ли съм? — попитах аз, като се срамувах от въпроса си.

Спряхме пред вратата на нейната стая. Тя я отвори и застана зад нея. Гледаше ме с любопитство, свела леко глава на една страна. В очите ѝ танкуваше дяволито пламъче и аз се почувствах неудобно. Помислих си, че тя извлича огромно удоволствие от вида и държането ми. Старата дама видимо изпадна във възторг, когато бузите ми поруменяха.

— Изобщо няма да се изненадам, ако си има някоя — изрече тя закачливо. — Слугите приказват, а аз не съм съвсем глуха. Не, изобщо няма да се изненадам.

След това загадъчно изявление тя се обърна и затръшна вратата. Останах още малко в коридора, като се питах за какво точно намеква. Дали Корин е чула слуховете за тайнствената жена, която е идвала в Лайън Хаус? Задавах си този въпрос, но нямаше кой да ми отговори. Поклатих глава. Много се раздразних от собствената си постъпка. Какво ме засяга дали Едуард Лайън си има любовница, която се промъква в къщата под прикритието на нощта. Това изобщо не ме засяга! Опитах се да си внуша, че това въобще не ме интересува.

Почувствах се съвсем самотна. Беше късен следобед и в къщата цареше пълна тишина и спокойствие. Всички — и Корин, и Едуард, и Агата Крендал си бяха по стаите, а слугите си вършеха работата. Заскитах из къщата. Не бях в състояние да обясня необичайното си безпокойство. Докосвах студената повърхност на мебелите, оглеждах предметите, преминавах от една стая в друга и се мъчех да прогоня чувството, което беше обсебило, съзнанието ми.

Стори ми се, че всички в къщата очакват нещо. Сякаш и самата къща очакваше нещо, а сегашното спокойствие наподобяваше затишие преди буря, която вещаеше зло на всички присъстващи. Може би това обясняваше необичайните настроения, гневните избухвания, нервните изблици. Потайната алкохоличка Агата Крендал, ту избухливата, ту печална Корин, странно държалият се тази сутрин Едуард Лайън — поведението и на тримата като че ли показваше, че някаква опасност е надвиснала над това имение. И аз я усещах. Тя беше почти осезаема. Отправих се към вратата. Надявах се, че слънцето и чистият въздух ще ми оправят настроението.

На гърба на къщата имаше сенчеста веранда и малка алея, по която търговците доставяха поръчките. Една пътека пресичаше зеленчуковите градини и водеше към помещението за опушване на риба. Зад него имаше залесен район. Пътеката през него водеше към беседката. Отдалечих се от къщата. Движех се стремително, сякаш исках да избягам от меланхолията, която заплашваше да ме обсеби. Реших да не се поддавам на това чувство. Няма да тъгувам за Лондон, Мати, музикалния театър и тамошния живот, който обичах толкова много. Това само ще влоши нещата.

Навън също цареше тишина. Небето беше посивяло, а слънцето залязваше бавно, като оставяше неясна следа от виолетови сенки подире си. Нямаше и следа от ветреца, който да кара листата на

дърветата да шумолят. Сякаш целият свят си поемаше дъх. Подминах зеленчуковите градини, минах покрай пушалнята и скоро се озовах в гората. Чух как водата тече край брега и долових аромата на смачкана млечка. Спокойствието и тишината, които не нарушаваха нито птича песен, нито вятърът, ме изнервяха. Чувах само шума от собствените си стъпки, които мачкаха изсъхналите листа и жълъди. Искаше ми се да извикам, за да наруша тишината.

Спрях и се облегнах на ствола на едно дърво. За моя изненада, дишах тежко. Бях се запъхтяла и изпотила така, сякаш някой наистина ме беше преследвал. Казах си, че е глупаво да се докарвам до такова състояние и то съвсем неоснователно, но имах странното чувство, че всъщност има защо да се вълнувам толкова. Чувството беше съвсем смътно, но несъмнено съществуваше. Затворих очи и се опитах да се отпусна. Усетих как грубата кора на дървото допира гърба ми. Усещах присъствието на дърветата около мен и долавях мириса на почва и сочна зеленина. След малко си възвърнах спокойствието. Прииска ми се да се присмея на самата себе си, да хукна към къщата и да се подготвя за вечеря. Тогава чух кълвача.

Звукът идваше от някакво място, което се намираще близо до беседката, и беше доста шумен. Реших да се опитам да го зърна. Много обичах птиците. В Лондон имах папка, пълна с цветни рисунки на различни пернати. Никога досега не бях виждала кълвач на живо. Помислих си, че ще е много вълнуващо, ако сега успея да го видя. Насочих се бързо към звука, като се мъчех да се движа тихо, за да не подплаша птицата. Съзрях върха на беседката между клоните на дърветата пред мен. Шумът ставаше все по-силен. Изведнъж разбрах, че източникът на шума изобщо не беше птица.

Едуард Лайън стоеше до беседката с чук в ръка. Прикрепваше с пирони една дъска на мястото ѝ. Разпери рамене и направи крачка назад, щом свърши. Удари за последен път крайния пирон и отпусна чука с въздишка. Стана ми интересно защо не е наредил на някой слуга да свърши тази работа. Той се обърна и ме видя. Видимо се стресна и придоби виновен израз, сякаш го бях хванала да върши някаква пакост. Промени положението на тялото си, докато се приближавах, и почна да бърше чело с опакото на ръката си.

— Какво правиш тук? — попита той. Гласът му не прозвуча приятелски.

— Просто... се разхождах. Помислих те за кълвач.

Той вдигна вежда.

— Чух шума от чукането — обясних аз. — Помислих си, че е някой кълвач. Виждам, че съм сбъркала.

— Тази сутрин забелязах, че една от дъските се е разхлабила и се готви да падне — каза той. — Реших да дойда да я поправя.

Това ми се стори доста странно. Едуард не ми приличаше на мъж, който се тревожи от такива неща като разхлабена дъска в изоставена беседка. Стоеше широко разкрачен. Дланите му бяха отпуснати върху бедрата му. Гледаше ме доста войнствено. Изпитвах нелепото чувство, че всъщност е бил вътре в беседката, излязъл е оттам и е прикрепил дъската отново. Неясно защо ми приличаше на куче, което си брани кокала. Прииска ми се да се засмея.

— Не разчитам на слугите да се грижат за тези неща — продължи той. Гласът му стана по-любезен. Едуард като че ли се отпусна. Затърка длани в бедрата си и ми се усмихна. Отдалечи се от беседката и тръгна към мен. Гледах го с любопитство.

— М... мислех, че си още в стаята си — казах аз. — Не чух кога си излязъл от къщата.

— О, излязох навън някъде около четири часа. Трябваше да ида до една от фермите на арендаторите и да видя бика, който ще ми спечели първа награда на панаира. След това си спомних за разхлабената дъска...

— Разбирам.

— Постоянно ли следиш хората? — попита той тихо.

— Боя се, че не разбирам за какво говориш.

— Нима? Не..., предполагам, че казваш истината. Не бива да забравям, че си само на осемнадесет години и още си доста неопитна и необиграна.

— Моля, моля — изрекох студено.

Той се засмя добродушно. Целият му чар се върна като с магическа пръчка. Реших да му устоя. Той като че ли усети, че му се съпротивлявам вътрешно и устните му се разтвориха още по-широко в усмивка. Прегърна ме нехайно през рамо и ме поведе по пътеката, далеч от беседката.

— Не приемай нещата толкова сериозно — посъветва ме той. — Всички тук са доста странни хора. Това се отнася и за мен. Ще ти

трябва малко време, за да свикнеш с нас.

— Така ли?

— Разбира се. Хайде, не се муси.

— Защо трябва да се муся?

— Страхувам се, че нашият пикник сутринта не завърши така, както започна — изрече той. — Съжалявам за това. Сигурно ме смяташ за голямо магаре заради това, че постъпих така. Днес съм малко изнервен. Прости ми.

— Няма за какво да ти прощавам — отвърнах аз.

— Дай ми шанс да изкупя грешката си — каза той.

— Моля те, не ми говори повече за това — гласът ми беше доста студен.

Той се засмя леко под мустак.

— Божичко, какъв темперамент — възкликна той. — Не ставай саркастична. Няма да го понеса. Хайде да се връщаме в къщата. Може би скоро ще продължим нашия пикник.

— Не се опитвай да ме глезиш — заявих му рязко. — Не съм дете, така че, моля те, не се дръж с мен така.

— И през ум не ми минава — изрече Едуард, като се подсмиваше тихичко. — Повярвай ми, това е последното нещо на света, което ще направя.

Седях пред огледалото и нервно навивах една къдрица около пръста си. Очите ми бяха станали тъмносини и сякаш принадлежаха на някоя непозната. Какво ми става? Какво се е случило на малкото момиче, което си играеше с куклите? Боях се, но този страх не беше така осезаем, какъвто беше страхът, който изпитвах, когато ме преследваха в мъглата. Той беше проникнал дълбоко в душата ми и се беше превърнал в неделима част от мен. Бях се превърнала в различна личност и промяната не ми харесваше.

Помъчих се да се овладеея. След малко ще трябва да сляза долу за вечеря. Ще трябва да се усмихвам, да се държа изискано и да си играя добре ролята. Сложих малко руж на високите си скули и го търках, докато не заприлича на бледа и едва забележима руменина. Леки сиви сенки обграждаха очите ми и ги караха да изглеждат по-големи и по-замислени. Почнах да реша косата си.

Моли влезе в стаята и направи хубав реверанс. Много се зарадвах, като я видях, и успях да се усмихна.

— Колко красива рокля! — възкликна тя. — В цвета на розовите венчелистчета. Прави ви много елегантна. Кара кожата ви да блести.

— Благодаря ти, Моли.

— Дойдох да ви помогна да се облечете. Виждам, че вече сте свършила. Да ви помогна ли с нещо, мис Джулия?

— Не. Почти съм готова да слеза долу.

Моли почна да събира дрехите, които бях свалила преди това.

— Добре ли прекарахте с мистър Едуард тази сутрин? — попита тя.

— Много добре — отговорих аз.

— Забелязах, че не сте изяли храната за пикника. Готвачката побесня. Мистър Едуард дойде още отрано в кухнята и я инструктира какво точно да сложи в кошницата, а тя тъкмо приготвяше закуската. Не ви ли се ядеше?

— Решихме да се върнем по-рано — отвърнах аз.

— О! — възкликна Моли.

Тя се усмихна дръзко и сгъна дрехите. Явно беше решила, че между мен и Едуард има някаква любовна история. Помислих си, че каквото и да й кажа, ще послужи за храна на въображението й. Раздразних се. Свърших с ресането на косата и станах. Розовите поли прошумоляха, докато вървах из стаята.

— Чухте ли какво е станало в селището тази сутрин? — запита тя.

— Не. Бързам, Моли, и...

— Голяма бъркотия. Двама неприятни типове наели стаи в хана и веднага привлекли вниманието. Били от Лондон. Казали, че идват по работа. Единият от тях се сбил с Ансън Рос, дете е локомотивен машинист и е як като вол. Непознатият го бутнал по стълбите. Станал страшен бой и Ансън си отишъл с окървавен нос и целият насинен. Съдържателят на хана заплашил, че ще ги изхвърли, но те му дали малко пари и той решил да си трае. Явно са богати хора. Бърти ги е видял и казва, че приличат на главорези, истински главорези.

— По каква работа са дошли тези хора? — запитах аз.

— Имало нещо общо със земята. Казали, че проучват какви са земите тук и искат да купят един участък за някакъв клиент в Лондон.

Бърти казва, че и преди е виждал агенти по продажбите на земя, и не вярва изобщо тези мъже да са такива, за каквито се представят.

Не коментирах. Стоях, облегнала ръце на вратата. Внезапно се заинтересувах от бъбренето на Моли.

— Най-странното е, че... продължи тя с изпълнен с любопитство глас — тези мъже са искали да узнаят всичко за мистър Едуард и старата дама, пожелали са да узнаят къде е Лайън Хаус и откога старата дама е тук, ей такива неща. Странно, нали?

— Не задължително — отвърнах аз.

Извърнах лице, тъй като се боях, че то ще ме издаде. Не исках тя да вижда какво въздействие имат думите ѝ. Опитах се да изглеждам съвсем естествена, сякаш думите ѝ изобщо не са ме обезпокоили.

— Смятам, че те не са агенти по поземлени продажби, ако искате да знаете мнението ми — продължи Моли. — Мисля, че те търсят мистър Едуард. Може би има дългове от игра на комар в Лондон и те са дошли да си получат парите. Всички казват, че мистър Едуард постоянно влиза в дългове. Старата дама вечно му се кара за това и отказва да му дава повече пари.

— Може би си права — изрекох тихо.

— Или може би онази жена е забъркана в тази история, нали знаете, онази, за която ви разказвах. Може би единият от двамата мъже в селото е ревнив любовник, който е дошъл, за да обяви дуел на мистър Едуард или да го набие с камшик, или нещо подобно. Толкова е вълнуващо!

— Виж какво, Моли... — казах аз.

— Не смятате ли, че сме длъжни да предупредим мистър Едуард?

— На твоє място няма да продумам и думичка повече, Моли.

— Но...

— Цялата тази история вероятно не означава нищо. Сигурно мъжете са такива, каквито казват. Но дори и да не е така, мистър Лайън е в състояние да се справи с всяка ситуация.

— Наистина ли мислите така?

— Разбира се.

— Те може да дойдат в Лайън Хаус — изрече тя, видимо очарована от тази идея.

— Съмнявам се — отвърнах съвсем спокойно и разумно. — А сега трябва да сляза за вечеря. Не казвай никому за това, Моли. Ще разтревожиш мисис Лайън. Нека това си остане тайна между нас двете.

— О, устата ми все едно, че е заключена, мис Джулия. Обещавам.

Излязох от стаята и тръгнах по коридора, като спрях на върха на стълбите. Къщата бе изпълнена със сенки по това време на деня и имах чувството, че някакъв мрак е паднал в душата ми. Това беше абсурдно и нелепо чувство, но то бе толкова силно, че погледнах през рамо тъмните ниши зад гърба ми. Аз бях млада жена в розова рокля, която се готви да вечеря с една ексцентрична старица и нейния очарователен племенник. Беше глупаво от моя страна да изпитвам такова чувство, но това не променяше положението. Чувството продължи да ме преследва, докато се спусках бавно по стълбата.

Беше много късно, въртях се в леглото и не можех да заспя. Френските прозорци бяха отворени и силният ветреца издуваше завесите в стаята. Те плющяха тихо, а твърдият плат шумолеше. Беше пълнолуние и облаците се носеха сякаш по повърхността на луната и изпълваха стаята ми ту с мека сребриста светлина, ту с плътни сенки. Дори не се опитвах да заспя. Знаех, че това е невъзможно.

Агата Крендал дойде да вечеря с нас тази вечер. Беше весела и оживена, докато поглъщаше огромни количества вино, но всяка нейна дума беше изпълнена със злост. Гледаше Корин и Едуард със задоволство и въобще не се опитваше да прикрие злорадството си. Сякаш знаеше, че те са изпаднали в неприятно положение и се наслаждаваше, докато ги гледаше как се измъчват. Езикът ѝ почна да се заплита, докато тя пиеше все повече и повече. Накрая спря да говори и само се усмихваше с тънките си устни.

Едуард се опита да се държи любезно и галантно, но го тревожеше някаква мисъл и усилията му да ме очарова ми се сториха неискрени и фалшиви, сякаш играеше роля специално заради мен. Корин се взираше унило в чинията си и само побутваше храната. От време на време отвърщаше остро на Агата, но скоро това видимо я измори. Попитах се мислено дали не са узнали някак за мъжете в

селото и това да е причината за тяхното държане. Най-вероятно именно тях бе видял Едуард тази сутрин. Сега ми стана ясно защо извърна толкова рязко лодката и се отправи към Лайън Хаус.

Опитах се да си спомня една конкретна подробност. Имаше нещо, което бях видяла или чула. То беше свързано с всичко това, но не можех да си припомня какво точно беше. Намираше се някъде дълбоко в съзнанието ми и ме терзаеше. Знаех, че има отношение към станалото. Измъчвах се, докато се опитвах да проникна в дълбините на съзнанието си и да го измъкна на повърхността. То беше свързано с Лондон и с музикалния театър. Изведнъж видях лицето на Бърт Клемънс и чух почти сливащите му се думи, но не ги долавях ясно.

Станах от леглото и си облякох пенъоара. Не запалих лампата, защото не исках никой да разбере, че будувам по това време на нощта и да отгатне причините за това. Отидох до френските прозорци и излязох на балкона. С босите си крака усетих студа на мрамора, но не се върнах да си обуя чехлите. Облегнах се на парапета. Ветрецьт вееше нежно косата ми и я отместваше внимателно от слепоочията ми. Въздухът беше свеж и чист. Вдишах дълбоко, като се опитвах да проясня съзнанието си от всички мисли, които му тежаха и го помрачаваха. Чувах как вятърът клати клоните и как цвърчат щурците в градината. Дълго стоях така.

Спомних си.

Бърт беше пил в бара на Финиган. Там срещнал двама мъже, които го почерпили и му задали въпроси. Разпитали го за сестра ми Морийн и поискали да узнаят дали съм я виждала. Питали дали Морийн ми е пращала пари. Бърт описа мъжете. Единият бил със счупен нос и огромни рамене, а другият бил висок и слаб. Имал руса коса и сиви очи. Бях сигурна, че именно те бяха двамата мъже в селото.

Седяха на една маса зад хана тази сутрин. Спомних си мъжа с големите рамене и извития нос. Другият мъж четеше вестник, който скриваше лицето му. И Едуард ги видя. Забеляза ги, когато махнах на детето. Точно в този момент той извърна рязко лодката. Как ги позна? Каква връзка е имал с тях? Забрани ми да отивам сама в селото. Бях сигурна, че вече знам защо постъпи така.

Усетих, че студени тръпки полазват по гърба ми, но не от мрамора или от ветреца, който докосваше бузите ми. Те се дължаха на

нещо друго, нещо мрачно, загадъчно и страховито. Двамата мъже са били в Лондон. Разпитвали са за мен и за сестра ми. Сега се намираха в Девъншир. Искали са да узнаят всичко за Корин и Едуард Лайън. Питали са как да стигнат дотук. Възнамеряваха да сторят нещо, а по един или друг начин и аз бях замесена в техните дела.

Облаци закриха луната и падна мрак. След това купът облаци се разкъса и лунната светлина се изсипа върху назъбения бордюр на верандата и заля градините с неясна и мъждива светлина. Лъчите очертаха виещата се бяла пътека, погалиха венчелистчетата на розите и позлатиха повърхността на храстите. Клоните на дърветата бяха съвсем тъмни и се протягаха като черни ръце, за да докоснат изливащото се върху тях сребро. Красотата на нощта не ми носеше утеха.

Спомних си гласа на Мати през нощта, когато подслушвах зад вратата. Припомних си думите ѝ: „Лайън Хаус е единственият изход“, и после, „тя ще бъде там в безопасност засега“. Изпратиха ме тук, защото нещо ме заплашваше. Явно то ме беше проследило и беше дошло тук. Не знаех какво е то. Знаех само, че съм въввлечена в някаква тъмна афера, в която са замесени и Лайън Хаус, и хората, които живеят тук, и може би и сестра ми, която не бях виждала от осем години. В цялата история участваше и някакъв мъж. Това беше мъжът, който вървеше след мен към музикалния театър под прикритието на мъглата и след това влизаше съвсем открито да гледа как си изпълнявам номера. Действията му си противоречаха напълно. Каква беше ролята му в тази объркана история? За какво беше всичко това?

Облаците пак затъмниха луната.

Не бива да си позволявам да изпадам в истерия. Трябва да запазя спокойствие. Трябва да чакам също като другите. В края на краищата Лайън Хаус не е убежище от житейските бури.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Минаха три дена. По нищо не личеше, че мъжете в селото имат зловещи намерения спрямо нас. Моли ми съобщи, че са излезли на полето със земемерски инструменти и са огледали някои участъци от него. Вчера си отишли. Платили на ханджията и напуснали селото. Но според Моли те още се намирали в Девъншир и не били никак далеч от нас. Забелязали ги да вървят по пътя. Един от фермерите съобщил, че ги видял да пресичат полето. Моли твърдеше, че са се преместили на някое място, където ще привличат по-малко внимание, и очакваше с нескрито вълнение драмата, която предполагаше, че ще се разиграе в близките дни. Не бях толкова сигурна като нея. Може би бърках в преценката си за тях. Може би наистина бяха агенти по покупко-продажбите на земя. Реших, че не е никак трудно да почнеш да си въобразяваш разни неща, особено когато те измъчват тежки мисли.

Едуард Лайън беше постоянно зает и ту се прибираще, ту пак заминаваше. Твърдеше, че обикаля по фермите на арендаторите, за да провери положението, и се усмихваше леко, докато ми разказваше за кравите, торта, оборите и обработваемите поля, като описваше с голямо чувство за хумор и себе си на този фон. Това едва ли беше най-подходящото място за човек с неговите вкусове, но той свиваше рамене и споменаващо нещо за чувството за дълг. После влизаше целият кален и потен вкъщи, с прах по ботушите, с разчорлена коса и с кисела усмивка на лице. Надяваше се да продаде малко добитък на панаира, а повечето му арендатори се готвеха да разпънат сергии, за да си продадат продукцията. Едуард се държеше мило и очарователно. Нямаше и следа от мрачността и сериозността, които той прояви през онази сутрин, в която се върнахме с лодката.

Агата Крендал не излизаше от стаята си през по-голямата част на деня. Не слизаше да се храни с другите. Една вечер тя отвори своята врата и втренчи поглед в мен, докато си вървах по коридора към стаята. Очите ѝ гледаха уплашено. Испитваше видимо напрежение, защото се притискаше към вратата и се взираше страхливо в мен. След

това сложи пръст на устните си, сякаш за да ме предупреди за нещо и поклати глава. Долових силния мирис на алкохол от стаята ѝ. Стори ми се, че я чух да се смее, докато се отдалечавах по коридора, но имах странното чувство, че това съвсем не бе смях. По-скоро приличаше на ридание. Явно беше изпаднала в пиянски пристъп.

Корин постоянно беше напрегната и се раздражаваше лесно. Обикаляше по стаите, надзърташе пред прозорците и се сопваше на всеки, който се приближеше до нея. Изобщо не излизаше навън, освен за обичайната езда. Имах чувството, че ограничението, което сама си е наложила, се отразява зле на нервите ѝ. Лайън Хаус сякаш се бе превърнал в затвор за нея, макар и разкошен, и тя обикаляше като някой див звяр, който копнее за свободата, но не смее да си покаже носа навън. Веднъж една прислужничка изпусна поднос по пътя към трапезарията и Корин се разяри толкова, че се уплаших да не получи удар. Веднага уволни момичето, въпреки пороя от сълзи и извинения, който се изля от бедното създание. Корин я гледаше така, сякаш наистина я мрази, докато тя си отиваше с очукан куфар в ръка. Същата вечер Корин седя до късно в гостната, като се мръщеше, без да продумва. Досетих се, че уволняването на прислужничката е само начин да се освободи от напрежението, породено от нещо друго, което явно постоянно занимаваше мислите ѝ. Държеше се любезно с мен, но гледах да стоя по-далеч от нея през повечето време.

Стоях в библиотеката през по-голямата част от деня. Времето беше студено и облачно, а в библиотеката беше топло и уютно. Натъкнах се на куп опърпани романчета с мека подвързия и омазани страници. Четях ги часове наред, свита на дивана с ябълка в ръка. Избягах в света на хубавите девойки, смелите войници и замъците с ровове и кули. След като изчетох романите, намерих една увлекателна книга по ботаника с големи цветни гравюри.

Винаги съм се интересувала от цветя и листа и си нахвърлих бележки за различните видове растения, които се срещаха в този район. Четвъртият ден след разходката с лодката до селото беше горещ и слънчев. Реших да изляза и да потърся растенията, които събудиха любопитството ми. Реших да взема скицник и водни бои и да рисувам някои от тези, които открия по време на обиколката.

Идеята ми се хареса много на Корин. Тя се впечатли от бележника със записките ми и кимна одобрително, когато ѝ разказах

какво съм научила от книгата по ботаника.

— Чудесно! — извика тя. — Явно жадуваш за още познания. Това ще ти се отрази много по-добре от четенето на онези романчета. Искам да научиш много неща и да станеш по-умна. Ходила ли си на училище?

— От време на време — отвърнах аз. — Мати и Бил не можеха да си го позволят.

— Глупост! Тази твоя сестра не ти ли праща пари?

— Понякога. Но те не стигат за училищните такси.

— Харесваше ли ти да ходиш на училище?

— Много — признах аз.

— Добре, аз те обичам, дете. Ще се погрижа да те запишат в най-доброто училище за млади дами, когато се върнеш в Лондон. Музикалният театър не е подходящо място за теб. Ти имаш добри обноски. Това си личи. Искам да развия заложбите ти!

— Много мило от твоя страна — изрекох учтиво, — но...

— Никакво „но“! Ама защо всеки трябва да спори с мен?

Гласът ѝ беше отривист и прозвуча малко раздражено, но в очите ѝ се четеше истинска загриженост. Замислих се защо Корин Лайън полага такива грижи за мен. Огнедишацият дракон, който беше уволнил набързо прислужничката, искаше да поеме разходите по обучението ми. Защо? Предположих, че богатите и ексцентрични хора са импулсивни и имат всякакви приумици. Сигурно и това бе някаква прищявка от нейна страна. Тя сигурно ме усети какво мисля, защото ми се сопна неприязнено и ми каза да вървя да си гледам работата. Интересно дали лошото настроение и избухливостта не ѝ служат за затвор също като къщата. Дали те не държаха в плен Корин, която иначе беше мила и добра?

Не ми се мислеше за това, докато вървах по алеята. Толкова се радвах, че съм излязла на слънце и бродя навън сред природата, че отпъдих всички сериозни и тежки мисли. Носех рокля в бяло и розово, а косата ми се вееше назад и се закачаше по къпинаците. Роклята ми скоро се изцапа с кал и се скъса на едно-две места, но не ме беше грижа. Струваше ми се великолепно, че дишам свеж въздух, че се чувствам млада и здрава и че долавям всичко около себе си, след като бях стояла затворена в къщата цели три дена. Гледах с възторг воднистосиньото небе, фините жилки на едно зелено листенце и

лишея, който се беше долепил до кората на едно дърво. Тичах сред дърветата като малко зверче, което нехае за благоприличието. Чувствах се така, сякаш са ме пуснали от моя собствен затвор. Наслаждавах се на усещането за току-що получена свобода.

Седнах задъхана на брега на реката. Много се срамувах от своята невъздържаност, но имах чувството, че животът изпълва и последната клетка на тялото ми. Усещах как мускулите ми се напрягат, кръвта тече по вените ми и животът протича като ток през мен. Това беше необичайно усещане, която рядко бях изпитвала преди. Може би това бе облекчението, че скучните и монотонни дни са отминали или се дължеше просто на младостта ми. Извадих скицника и се заех да рисувам папратта, която растеше по песъчливия бял бряг. Облегнах се боса на един стар пън, заровила пръстите на краката си в топлия пясък. Първата рисунка не ме задоволи и почнах нова, като се взирах внимателно в папратта и също толкова внимателно пресъздавах клонките ѝ на грубата хартия. Птици пърхаха сред клоните на дърветата, а водата бълбукаше приятно, спускайки се над камъчетата. Насекомите жужаха и се стрелкаха сред слънчевите лъчи, които се процеждаха между клоните.

Прегледах си бележките, установих със сигурност, че се намирам наистина пред папрат, и написах името ѝ под завършената рисунка. Това местенце беше идилично и очарователно. Не ми се искаше да си тръгвам оттук, но реших да намеря друг растителен вид, който да скицирам. После ще покажа гордо рисунките на Корин. Знаех, че ще ѝ харесат много. Усмихнах се при мисълта за това, което тя каза тази сутрин. Ще ми бъде доста приятно да ходя на училище и да уча история, математика и всички други неща, които не знаех. Но може би това изказване беше само моментно хрумване, което тя ще забрави бързо. Все пак беше мило от нейна страна, че спомена за това.

Разхождах се бавно сред дърветата. Вече бях по-спокойна и малко уморена от по-раншния си ентузиазъм. Видях една скала в сечището. Жълт слънчев лъч падаше точно върху нея. Малка тревистозелена змия се беше свила на кълбо в основата ѝ, сякаш се грееше на топлината ѝ. Видях няколко трепетлики с неспокойни листа, които се разлюляваха и при най-малкия порив на вятъра. Имаше и брястове, кленове и дъбове. Събрах листа от всички тях и ги сложих в книгата. Дълги слънчогледи растяха точно зад един стобор, който

обграждаше близкото поле. Яркожълтите листа на цвета заобикаляха от всички страни големите им кафяви средини. Стана ми приятно, когато видях едно цвете, което не разпознах и се наложи да надникна в бележките си, за да го определя.

Прекарах три часа по този начин, като скитах из горите и обикалях из полята, обработвани от арендаторите. Пресякох един ручей, стъпвайки внимателно от камък на камък. Водата плискаше босите ми крака, тъй като държах обувките си в ръка. Прескочих потъмнялата сива греда на стобора при един прелез и се озовах в ябълковата горичка, която ми посочи Едуард в деня, в който пристигнах в Девъншир. Клоните на дърветата бяха отрупани с плодове, които тепърва почваха да зреят. Земята под тях беше влажна и сенчеста. Сухи листа я застлаха като килим. Долових тежкия аромат на гниещи плодове. Пчелите жужаха около ябълките, които бяха паднали на земята и още не бяха събрани. Те бяха станали кафяви и негодни за ядене. Откъснах една зелена ябълка от един клон и я опитах. Беше кисела и тръпчива, но въпреки това я изядох. Пръстите ми скоро се изцапаха от сока. Изядох още две, седнала на прелеза със скициник в скута.

После нарисувах едно ябълково дърво, като се стремях да възпроизведа точно формата и цвета на клона и листото. Дъвчех парчета зелена ябълка, докато рисувах.

Произведението ми не ми хареса, затова нарисувах един-единствен лист, като се опитвах да възпроизведа абсолютно точно жилките на листа, който държах в ръка и гледах като образец. Толкова бях погълната от работата, че не чух стъпки да се приближават към мен. Не забелязвах никого, докато една дълга сянка не падна върху хартията.

Вдигнах стресната глава. Беше един мъж и веднага се сетих кой е той. Познах го по тънкия розов белег, който прорязваше бузата му от скулата до брадичката. Това беше мъжът, който вървеше подире ми в мъглата. Бях сигурна в това, както и че това е същият мъж, когото видях да седи на една от предните маси в музикалния театър. В момента не носеше карираното наметало. Беше по бяла риза, която се спускаше свободно по тялото му, и по вълнени панталони, които бяха затъкнати във високите му черни ботуши с подвит нагоре връх. Винаги си бях представяла, че пиратите носят такива ботуши. Той приличаше

малко на пират с острия си нос, със силно загорялата кожа, която се беше изпънала по костеливото му лице и с дългия розов белег, който му придаваше страшноват и суров вид на нейния фон.

Първият ми порив беше да хукна да бягам. Гледах го втренчено. Бях твърде изплашена, за да помръдна. Той стоеше с ръце на хълбоци и ме гледаше с тъмнокафявите си очи, които бяха почти черни. Очите му гледаха напрегнато. В тях гореше тъмен пламък. Този мъж беше много висок, по-висок от Едуард Лайън. Имаше слабо тяло, което наподобяваше върлина, но въпреки това беше мускулесто и силно. Помислих си, че е гъвкав и стремителен и че тялото му сигурно става твърдо като стомана по време на схватка.

— Кой... кой сте вие? — попитах аз, когато най-сетне съумях да проговоря. Гласът ми трепереше и ми се наложи да стисна здраво скицника в ръце, за да овладее страха.

— Казвам се Филип Ашли — отвърна той. Гласът му беше груб и гърлен, дрезгав глас, който притежаваше необяснима привлекателност. Казах си наум, че това е глас на морски разбойник. — Какво правите в моята ябълкова горичка?

— Вашата ябълкова горичка?

— Току-що наех Дауър Хаус. Ябълковата горичка върви с нея. Предполагам, че това я прави моя, докато плащам наема.

— Вие... вие живеете там?

— Засега — отвърна той рязко. — Не отговорихте на въпроса ми, млада жено. Коя сте вие?

Бях съвсем наясно, че той знае коя съм. Понечих да се нахвърля грубо върху него и да го обвиня, че е вървял подире ми в Лондон и ме е шпионирал, но нещо ме възпря. Вече не се страхувах. Просто бях омагьосана подобно на малка птичка пред отровна змия. Този мъж явно се преструваше, че не ме познава. Реших, че и аз мога да се преструвам. Ще се държа простодушно и наивно и може би ще науча защо става всичко това. Възможно е това да се окаже опасна игра, но пренебрегнах всички опасения и се вторачих в него с големите си сини очи.

— Казвам се Джулия Мередит — отговорих аз. — Гостувам на владетелката на Лайън Хаус. Смятах, че тази горичка е част от нейното имение. Не знаех, че някой живее тук или че съм нахлула в чужд имот.

Той се намръщи и ме погледна гневно. Нямаше и следа от любезност и учтивост в държането на Филип Ашли. Той изобщо не беше хубав — не това е думата, която подхождаше за негово описание. Беше висок, слаб, с дълги ръце и крака и стройни рамене, които стърчаха изпод леките гънки на ленения плат. В него имаше нещо омагьосващо. Трудно ми беше да си го представя в салон, той изобщо не подхождаше на такава светска обстановка. Реших, че ще се чувства като у дома си на палубата на някой пиратски кораб с къса закривена сабя в ръка или ако предводителства армия и води хората си на бой. Гледаше ме така, сякаш иска да ме заколи и аз се дръпнах уплашено на прелеза.

— Не гледай така — изръмжа той.

— Как?

— Сякаш ще те удуша само защото си откраднала няколко ябълки.

Сведох виновно поглед към огризките от ябълките на крачка от мен. Той видя изражението ми и се засмя. Смехът беше същият като гласа му — груб, гърлен, отблъскващ и същевременно привлекателен. Мъжът имаше силен характер и мощно излъчване, което излиташе от него на съкрушителни вълни. Нямаше човек на света, който да мине покрай него, без да го забележи. За разлика от Лондон сега го виждах ясно. Вече не беше някаква смътна фигура в мъглата. Вече не беше мистериозният мъж, който идваше всяка вечер в музикалния театър, за да гледа как изпълнявам номера си. Беше човек от плът и кръв и не беше толкова ужасяващ, въпреки че изпитах лек трепет, когато той впи очи в мен и повдигна вежда.

— Какво държиш? — попита той.

— Скицника ми. Скицирах растенията.

— Дай ми го — това беше заповед и аз му подадох скицника. Той прелисти набързо страниците и огледа произведенията ми. Тънките му устни се присвиха в едното ъгълче. Усмивката му беше доста кисела. Сбърчи вежди и ми върна скицника.

— Отвратително! — обяви той.

— Благодаря ви — отвърнах студено.

— Рисувала ли си по-рано?

— Не особено често.

— Личи си. Така... — той взе пак скицника от мен. — Дай да ти покажа как се рисува. Веднага ми стана ясно, че не знаеш най-важните неща за скицирането. Дай ми молива.

Закрепи блокчето на горната греда на оградата, обърна нов лист и няколко секунди остана неподвижен. Просто гледаше бялото пространство пред себе си. После хвана молива и почна да рисува. Пръстите му изглеждаха твърде кафяви и прекалено силни за художник. Хвърли поглед към мен. Нямахме и помен от веселие в очите му — вече беше съвсем сериозен. На челото му се появи бръчка. Мъжът като че ли фокусираше мислите си върху някакъв вътрешен образ. Продължи да ме гледа, без да ме вижда, а след това се извърна пак към скицника. Направи още няколко движения с молива, вдигна блокчето, за да провери крайния резултат и ми го връчи. Беше изобразил лицето ми на листа. Изумих се от приликата. За няколко секунди постигна това, което не бих сторила за седмици.

— Така се прави — каза той. — Представи си ясно рисунката в съзнанието си, съсредоточи се върху нея и я нахвърляй бързо на хартията, преди образът да е изчезнал. Не се безпокой за нищо. Не си тревожи мозъка с мисли за точността и прецизността на рисунъка. И най-важното, не гледай какво правиш, просто рисувай.

— Художник ли сте? — попитах аз.

— Едва ли имам право да се нарека така. От време на време драскам по някой лист. Затова съм дошъл тук.

— За да правите скици?

— За да рисувам.

— Какво работите? — попитах аз.

— Нищо особено — отговори той. — Драскам листовете. Купувам тук, продавам там. Повечето време се скитам без работа, много пътувам.

— От Лондон ли сте? — запитах аз.

— От един от най-благородните родове — отвърна той и ми се поклони насмешливо.

— Лондон е чудесен град. И аз живея в него — казах аз.

Той не се хвана на уловката. Явно не възнамеряваше да обсъжда забележителностите на града. Стоеше с ръце на хълбоци, широко разтворил крака и ме гледаше невъзпитано как си събирам нещата. Слязох от прелеза и си пригладих полата. Внезапно си представих как

изглеждам отстрани с мръсната си и скъсана рокля и разчорлената си коса. Сигурно и по лицето ми имаше кални петна. Изправих се пред него с всичкото достойнство, на което бях способна при тези обстоятелства.

— Сега трябва да си вървя — обявих студено.

На лицето му се появи дяволската усмивка. Изчервих се.

— Приличаш на хлапачка, а се опитваш да говориш като херцогиня — каза той. — Не се дръж като престъпничка, хваната на местопрестъплението, и в никакъв случай не се изчервявай. Отвращавам се от младите дами, които се изчервяват. Те смятат това за признак за свенливост, който ги разкрасява, докато всъщност изчервяването ги прави твърде непривлекателни.

— Вие сте невероятно груб — казах аз.

— Отвращавам се и от мъжете, които се държат превзето и се суетят около младите дами, само защото те имат хубаво лице. Между другото, и твоето лице е хубаво. Искам да го рисувам някой ден.

— Това е напълно изключено — заявих хладно аз.

— Жалко. Ще стане хубаво платно, ако все пак ми разрешиш.

— Ще си вървя, ако ми се махнете от пътя. Обещавам да не ви тревожа повече, мистър Ашли.

Той се засмя и отстъпи настрана, след като направи превзет жест с дългата си ръка.

— Твой съм по всяко време на денонощието, момиче. Безпокой ме колкото си искаш, стига да не рисувам в момента. Тогава вероятно ще те замеря с палитрата.

Тръгна редом с мен. Крачките му бяха големи. Беше много висок и хвърляше дълга сянка върху пътеката. Прекосихме ябълковата горичка и стигнахме до Дауър Хаус. Веднага си пролича, че мястото е обитавано. От комина излизаше дим, а предната врата беше отворена. Прекрасно ръждивочервено куче се беше свило на кълбо пред нея. То държеше вдигната главата си, докато минавахме покрай него. Беше ирландски сетер и едно от най-хубавите кучета, което бях виждала някога. Скочи от верандата и дойде при нас. Филип Ашли обгърна главата му с ръце и почна да го гали.

— Какво хубаво куче — отбелязах аз.

— Никъде не отивам без Хариган — отвърна той. — Искам да ви кажа нещо, преди да си отидете, мис Мередит. Не бива да бродите сама из околността. Не е безопасно.

— Съвсем безопасно е — сопнах му се аз. — Какво толкова ще ми се случи?

— Да предположим, че бях някой развратник, който си пада по русокоси млади дами. Нищо не ми пречеше да ви грабна и отнеса, където поискам, и после да ви сполети съдба по-лоша и от смъртта. За щастие не си падам много по блондинки.

— Това, което говорите, е нелепо — заявих аз.

— Точно обратното, говоря съвсем сериозно.

Вперих поглед в него. Лицето му беше безизразно. Тънкият розов белег се беше превърнал в обезпокоителна черта по загорялата му кожа. Говореше сериозно. Интересно каква ли игра играе. Тя беше озадачаваща, най-меко казано. Той беше вървял подире ми в мъглата вечери наред, след което влизаше дръзко музикалния театър и седнаше на една от предните маси, без да прави никакъв опит да се прикрие. Беше ме проследил чак в Девъншир и ме предупреждаваше да не скитам навън сама. Какво беше замислил? Беше му се отдала възможност да ми стори нещо лошо, ако това беше целта му. Вместо това изказваше сериозна загриженост за моята безопасност. Нямах му никакво доверие. Явно чакаше удобния момент, за да осъществи някакъв план. Бях съвсем сигурна, че тогава ще прояви онова безсъръдечие, което беше изписано на лицето му.

— Май всеки е решил да ме предупреждава да внимавам — изрекох аз.

— Нима?

— Едуард Лайън ми забрани да ходя сама в селото.

— Ами тогава не ходи сама — посъветва ме Филип Ашли.

— Това е Девъншир — заявих рязко. — Това не е Лондон. Тук няма търговци на бели робини, които да се спотайват зад всеки ъгъл. Няма крадци, джебчии или главорези, които да дебнат жертвите си. Най-голямата опасност, която заплашва човек по тези места, е да те достигне някой избягал на свобода бик или да докоснеш по погрешка отровен бръшлян. Аз съм осемнадесетгодишна. Вече съм голяма. Мисля, че съм в състояние да се грижа за себе си.

— Изглеждаш на дванадесет години — изрече той — с тази кал по бузата си.

Изтрих гневно бузата си. Той се засмя широко.

— А сега ми разкажи за Лайън Хаус — каза той. — Твоето семейство ли живее там?

— Нямам семейство. Дошла съм на гости на мисис Лайън.

— Доста съм слушал за нея. Трябва да ѝ се обадя. Длъжен съм, нали съм ѝ вече съсед.

— Не ви препоръчвам да ходите при нея — изрекох рязко. — Тя не обича непознати, мистър Ашли.

— Необщителна ли е?

— Изключително много.

— И аз така чух. Чудя се защо е такава. Не е характерно за онази Корин Лайън, която някога познавах.

— Вие познавате Корин?

— Срещнах я веднъж, когато бях малко момче. Баща ми я познаваше много добре. Той ѝ продаде няколко ценни екземпляра.

Един кълвач дълбаеше кората на дъба в предния двор. Аленочервената му глава приличаше на ярко петно, прикачено към сивото му тяло. Ударите му бяха отчетливи и монотонни. Кучето изляя по птицата и се втурна към дървото. Филип Ашли спря, за да види отлитането на кълвача, и се закара на неканения гост. Ръждивочервената кожа на кучето заблестя на слънцето. То почна да тича в кръг по двора, докато кълвачът не се изгуби от поглед. След това дойде с подскоци при господаря си видимо доволно от себе си.

— Тази сутрин видях мисис Лайън да язди по пътя — изрече той. — Ако кажа, че летеше вихрено, може би ще се изразя по-точно. На лицето ѝ имаше дълъг зелен воал, който се развяваше след нея. Доста енергична стара дама, нали?

— Язденето ѝ служи за отдушник на емоциите ѝ — обясних аз. — Казахте, че баща ви ѝ е продал няколко неща. Търговец ли е той?

Той не обърна внимание на въпроса ми. Явно мислите му витаеха другаде. Междувременно бяхме стигнали до портата на оградата, която обграждаше моравите на Дауър Хаус. Някой беше привързал с верига портата към първата дъска на оградата. Ръждив катинар скрепяваше здраво двата края на веригата. Огледах се отчаяно,

като се питах какво ще правя сега. Филип Ашли се усмихна и докосна устната си с върха на езика си. Сви рамене.

— Нямам ключ — заяви той. — Май съм го загубил някъде. Ще трябва да прережа веригата в близките няколко дена. Поне отпъжда амбулантните търговци. Лично аз минавам през задния двор. Там оградата е от камък и е лесно да я прескочи човек.

Очевидно не го беше грижа, че съм изпаднала в трудно положение. Усетих, че пак се изчервявам и извърнах лице, тъй като не желяех да изглеждам свенлива или простодушна.

— Имате ли някакво друго предложение? — попитах, с леденостуден глас.

— Искаш ли да пийнеш чай? Ще сваря малко само за няколко минути.

— Не, благодаря ви.

— Ако искаш, ела да видиш рисунките ми — предложи нехайно той.

— Вие сте отвратителен! — извиках аз.

— Сигурно си права. Всички приятели ми казват същото.

Страшно му се ядосах, но нямах намерение да го оставя да ме победи. Стъпих на долната напречна греда на оградата и почнах да се катеря, като се олюлявах леко. Филип Ашли не си помръдна пръста, за да ми помогне. Стоеше с ръце в джобовете, свил леко глава на една страна. Изкатерих се сръчно горе, като внимавах да не ми се виждат фустите. Скочих на земята от другата страна на оградата и в този миг чух силен шум от разпаряне на плат. Полата ми се бе закачила на един пирон, който скъса плата и оголи почти изцяло надиплената фуста. Ахнах и се извъртях така, че той да не я види. Филип Ашли се засмя. Още се смееше, докато тичах по пътя към Лайън Хаус.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Скоро присъствието на Филип Ашли стана твърде осезаемо. Той беше от тези мъже, които няма как да не забележиш. Смайваше или ужасяваше хората, където и да идеше. Явно действаше и по двата начина на жителите на селото. Ходеше в него всеки ден. Отначало селяните се отнасяха с голямо подозрение към демоничната фигура, която кръстосваше наперено улиците. Ръстът, гъвкавата походка и яркорозовият белег на силно загорялото лице го отделяха рязко от обикновените хора. Моли твърдеше, че отначало малките деца бягали от него. Купи всичко потребно на един художник от железарския магазин, разпъна триножника си до реката и почна да рисува. Ходи няколко пъти до хана и всеки път черпеше всички присъстващи с по едно питие. Пръскаше щедро пари по всички магазини и така спечели на своя страна селяните. Скоро същите деца, които бягаха от него, му позираха търпеливо, докато им правеше портретите, и стискаха в мърлявите си ръце монетите, които им беше дал.

Моли го беше виждала и го описваше възторжено. Твърдеше, че е смаял селските моми и че всяка от тях се опитва да спечели благоразположението му. Две от тях се сбили за привилегията да му донесат обяд от хана. Одумваната от всички Кони Браун, прелъстителната и сладострастна дъщеря на пекаря, предложила да му позира. Моли предположи, че позирането съвсем не било всичко, което тя искала да прави с него. Пристигането на Филип Ашли развълнува душите и сърцата на хората почти толкова, колкото и панаирът на графството, който предстоеше да се проведе извън селото.

В Лайън Хаус също усетиха присъствието на Филип Ашли. Не бях споменалата никого за кратката ми среща с него, но Корин скоро научи, че Дауър Хаус е нает. Тя се разяри особено много, когато разбра, че наемателят е художник — без съмнение, някаква отрепка на обществото. Заяви, че старата вещица в Лондон я мрази и нарочно е предоставила Дауър Хаус на толкова неподходящ наемател, тъй като е

искала да я подразни. Разгневи се още повече, когато мъжът прояви дързостта да я навести, като се представи за стар семеен приятел.

Точно в този момент се намирахме в гостната. Агата Крендал беше заедно с нас. Лицето ѝ бе леко зачервено от алкохола, който беше изпила. Агата бързо изправи гръб и впери зорко очи в Корин, когато прислужницата влезе и обяви, че един посетител чака на входната врата. Прислужничката връчи на Корин бяла картичка, на която беше изписано името Филип Ашли. Корин избухна от гняв и каза на прислужницата да го отпрати незабавно.

— Какъв нахалник! — извика тя.

— Той каза, че ви познава, мадам — изрече боязливо прислужничката.

— Абсурд! Къде сме се срещали, че да ме познава? Кажете ми да си върви и да не се мярка повече тук. Да се представя с визитна картичка като джентълмен! Отпрати го, момиче. Нямам намерение да пускам такава отрепка в моята гостна!

— Не бързай толкова, Корин — изрече Агата със сладък като петмез глас. — Доста порядъчни господа рисуват в днешно време. Освен това, той твърди, че те познава. Искам да разбера дали това наистина е така.

— Това не е твоя работа, Агата!

— Може би правиш грешка — измърка Агата.

Прислужничката още стоеше в центъра на стаята. По приветливото ѝ лице се четеше объркване. Корин се извърна рязко към нея с блеснали от гняв кафяви очи.

— Върви, глупачке! Прави каквото ти казах!

Момичето избяга от стаята с пламнало лице. Корин се излегна на дивана, смръщила силно лице. Агата Крендал стана. Виолетовите ѝ тафтени поли прошумоляха. Дръпна завесите и надзърна през прозореца. Гледаше как мъжът си отива. Виждах го от мястото, на което седях. Вървеше по алеята с увиснали ръце. Ветрецьт духаше тъмната му червеникавокафява коса. Не изглеждаше объркан от грубото отпращане.

— Много е висок — каза Агата. — Прилича на щъркел с тези дълги крака. Ела да го видиш, Корин. Може би ще го познаеш в края на краищата.

— Не ми досаждай — сопна се Корин.

Агата Крендал пусна завесите и те се върнаха по местата си. Усмихна се и приглади момичешките си къдри.

— Мисля, че все някой от Лайън Хаус трябва да прояви учтивост — каза тя. — Слугите разказаха много интересни неща за този млад мъж. Може би ще се отбия при него за малко.

Корин я изгледа вбесено.

— Да не си посмяла! — изрече разярено тя.

— Но, Корин, скъпа, разбира се, че ще посмея. Не съм вързана за този дом като теб. Имам право да влизам и излизам, когато ми хареса. Смятам за вълнуваща идеята да му изкажа почитанията си. Може би няма да има нищо против да ми направи портрет.

Тя излезе от стаята, като се усмихваше загадъчно. Корин се намуси. На лицето ѝ се появи кисело изражение, което не изчезна през целия ден. Беше в по-лошо настроение от обикновено и гледах да стоя по-далеч от нея. Същата вечер тя и Едуард се затвориха в гостната под предлог, че трябва да проверят сметките. Това ми се стори странно, тъй като Корин до този момент не беше проявявала никакъв интерес към тях. И двамата гледаха мрачно, когато най-сетне излязоха от там — нещо ми подсказваше, че са разговаряли за новия арендатор на Дауър Хаус. Едуард отиде до бюфета и си наля някакво силно питие. Изпи го и след това си наля още. За пръв път го виждах да постъпва така и се зачудих каква ли е причината за това необичайно негово поведение.

Не спирах да мисля за всичко това, докато си лежах в кревата през нощта. На пръв поглед Филип Ашли беше точно такъв, за какъвто се представяше — художник, дошъл тук да порисува. Той се занимаваше постоянно с това и безспорно имаше известни способности на художник. Бързата скица на лицето ми, която направи, доказваше, че той поназнайва нещо за рисуването. Филип Ашли рисуваше на различни места край реката в селото и Моли ми беше споделила, че някои от платната му са много хубави, макар че едва ли тя беше най-подходящият човек, който би могъл да прецени достойнствата на едно произведение на изкуството. Изобщо не бих се усъмнила в него, ако не бях убедена, че той е мъжът, който ме преследваше в Лондон. Филип Ашли беше художник. Може би искаше да избяга за малко от шума и бъркотията в града, за да порисува на спокойствие. Това беше разбираемо. Много художници предпочитаха да работят на село.

Всичко това беше вярно, но също толкова вярно беше и че той идваше всяка вечер в музикалния театър и че Мати ме прати в провинцията, след като ѝ казах за него. Сега беше дошъл в Девъншир. За него се носеха всякакви клюки, а той изобщо не се стараеше да живее незабележимо. Появи се малко след пристигането на двамата мъже, които бяха разпитвали Бърт за мен в Лондон. Едуард Лайън ги беше видял, позна ги и веднага се помъчи да ме скрие от тях. Те се магнаха от селото, но Моли ме увери, че още не са напуснали графството.

Вечерта Едуард ми изглеждаше разтревожен, а Корин — нервна. Агата Крендал подмяташе загадъчни забележки и се държеше така, сякаш знае някаква много важна тайна. Всичко това имаше нещо общо с мен, макар и да не ми беше ясно как и защо е така. Беше като колело, което се върти ли, върти, неясно защо. Аз се намирах в центъра на това колело, а въртенето около мен сякаш нямаше смисъл. Припомних си страшните мигове в Лондон, мрака и скритата заплаха. Струваше ми се невероятно тя да ме е последвала чак тук. Заплахата беше напълно несъвместима със слънцето, цветята и безоблачното спокойствие в Девъншир, но така или иначе се бе появила.

Затворих очи и направих отчаян опит да заспя. В съзнанието ми се носеше вихрушка от въпроси, лица и образи, които се сливаха един в друг. Видях спускащи се тъмни сенки и чух неясни гласове. Непрестанно виждах едно лице — лице, което като че ли обясняваше всичко, което ставаше с мен, но то беше неясно, чертите му се замъгляваха зад воала, който го скриваше. Бях убедена, че ако скъсам този воал, всичко ще ми стане ясно. Накрая заспах, но сънят ми бе пълен с кошмари.

Агата Крендал не слезе за обяд на другия ден, но дойде в гостната по-късно през същия следобед. Аз четях книга за дърветата, а Корин си правеше пасианс, като пляскаше безмилостно картите една върху друга и от време на време възкликваше раздражено, когато не ѝ излизаше подходяща карта. Вдигна глава при влизането на Агата, блъсна малката масичка и разпиля картите на пода. Агата изви вежда и закричи величествено из стаята, като ходеше съвсем изправена. Ухаеше на джин.

Носеше костюм от тъмнолилава тафта. Сакото беше украсено с мънички парченца сиво кадифе. Огромна шапка от тъмнолилаво

кадифе се издигаше на главата ѝ. Десетина малко опърпани сиви пера се виеха по ръба. Тънък воал от тъмнолилав фин плат закриваше наполовина лицето ѝ, но виждах, че очите ѝ искрят от възбуда. Тя свали бавно едната си дълга ръкавица от сиво кадифе, хвърли я на дивана и почна да смъква другата, като нарочно превърна това просто действие в малко представление. В стаята цареше напрежение. Само шумоленето на тафтените поли нарушаваше тишината.

— Е? — изрече накрая Корин. — Къде си ходила?

— Отгатни!

— Не говори загадъчно!

— Излязох навън — тя произнасяше внимателно всяка дума така, сякаш ѝ се налагаше да полага големи усилия, за да ги изрича отчетливо.

— Ходила си до кръчмата, като те гледам! Вонис на джин. Всички ще се издушим от изпаренията, които се носят от теб, ако не са отворени прозорците.

— Мистър Ашли ме почерпи с този джин — каза Агата и захвърли другата си ръкавица на пода. — Той се държа учтиво, много учтиво, наистина.

— Значи отиде да го видиш, в края на краищата?

— Разбира се, че отидох, скъпа — отвърна тя самодоволно, докато се отпускаше внимателно на дивана. После за малко не се свлече върху него, но остана да седи изправена, скръстила ръце в скута си. Устните ѝ не преставаха да се усмихват леко.

— И той ли те напои така?

— Напои? Не, скъпа. Поднесе ми джина в чаена чаша, малка чашка със син ръб. Нямаше други чаши. В онази къща цари пълна бъркотия. Цялата стая беше пълна с рисунки. Чаршафите още закриват част от мебелите. Всичко е покрито с прах. Този мъж изобщо не го бива да се грижи за домакинството. В стаята имаше някакво куче, което гризеше кокал в краката ми. Беше доста неудобно, най-меко казано.

Корин мълчеше. Пръстите ѝ помръдваха неспокойно в скута ѝ. Беше гневна, но в очите ѝ се четеше нещо, което ми приличаше доста на страх. Тя се боеше от нещо. Това личеше по движението на ръцете ѝ и по начина, по който седеше на ръба на стола.

— Мистър Ашли е крайно интересна личност — продължи разказа си Агата. — Разказа ми всичко за своите рисунки и за заниманията си в Лондон. Той е богат човек и не му се налага да работи. Затова рисува. Гласът му е груб и суров. Като го слуша, човек може да го помисли за някой главорез. Само звукът е достатъчен, за да те стресне. На външен вид прилича на Мефистофел. Има големи извити вежди, остър нос и белег, скъпа, който минава по лицето му. Той ми обясни откъде има този белег. Каза, че го е получил на дуел.

Тя направи драматична пауза и зачака въпроси. Погледна първо Корин, а после прехвърли поглед върху мен. Изпитваше неимоверно удоволствие от постъпката си. Явно смяташе гостуването си за важно събитие и беше решила да изстиска и последната капка удоволствие от него.

— Да, дуелиране, но не е това, за което си мислиш. Взимал уроци по фехтовка в академията и предпазителят на шпагата на партньора му паднал случайно. Получил белега си в резултат на този инцидент. Поне така казва. Вероятно я е измислил. Сигурно белегът му е останал за спомен след някой уличен бой. Има вид на човек, който се забърква в кръчмарски свади, въпреки че се държа като истински джентълмен с мен, нали разбираш. Много е внимателен. И се интересува много от теб, скъпа моя.

Корин се напрегна. Понечи да каже нещо, а след това стисна здраво устните си. Агата изчака малко. После продължи монолога си. Протегна ръце и ги загледа нехайно, докато говореше.

— Много се интересува. Май те е срещал някога, когато е бил малко момче. Направила си му невероятно впечатление. Баща му е търговец на произведения на изкуството. Бил ти продал няколко хубави неща.

— Никога не съм познавала търговец на произведения на изкуството на име Ашли — заяви Корин. — Този човек лъже.

— Въпреки това те описа доста точно... или поне описа как си изглеждала тогава — тя отправи внезапно жестоката си словесна нападка и вдигна поглед, за да види ефекта ѝ върху Корин. Корин дори не мигна. Тя се взираше със съвсем безизразен поглед в Агата.

— Искаше да узнае всичко за теб и Едуард. Много искаше да знае и какво е правил Едуард в Лондон, нали ходи няколко пъти там. И... — тя пак направи пауза. Този път впери поглед в мен. — Най-

много разпитваше за мис Мередит. Да, поиска да узнае всичко за нея, защо тя е тук и колко дълго ще остане.

— Какво му каза? — попита Корин, като произнасяше отделно всяка дума. Гласът ѝ беше станал твърд като стомана.

— Проявих тактичност, скъпа.

— Какво му каза, Агата?

— Нищо. Той продължи да ме пои с джин — ето, изричам твоята дума, пои. Продължих да пия, като се преструвах на съвсем пияна, а ти виждаш, че изобщо не съм пияна. Нищо не му казах. Отпусни се, скъпа. Бъди сигурна, че когато си тръгнах, той не знаеше нищо, което не бива да знае. Покани ме да намина пак. Явно много желаше да дойда пак. Почерпи ме с много хубав джин. Може би ще се отбия някой ден пак.

Тя избухна в смях при тези думи. Звукът много приличаше на момичешки кикот. После се просна изтощена на дивана. Корин стана. Вече се беше съзела и изглеждаше много величествена. Плесна силно с ръце и една прислужничка влезе в стаята. Корин каза на момичето да повика Кларк. Кларк беше градинарят — едър, мълчалив мъж, който всяка сутрин се появяваше безшумно в градината, а през свободното си време спеше в стаята си. Той влезе и Корин му посочи Агата, без да продумва. Кларк се наведе, помогна ѝ да се вдигне и я облегна на рамото си. После я изведе навън. Агата залиташе. Нелепата шапка се беше килнала под доста чудноват ъгъл на главата ѝ.

Бях в библиотеката, когато Корин дойде и каза, че Агата най-сетне се е прибрала в стаята си и е заспала благополучно. На лицето ѝ беше изписано отвращение. Всички признаци на страх бяха изчезнали. Скицникът ми беше на бюрото. Тя го вдигна и запрелиства лениво страниците му. Досега не ѝ бях показвала скиците си. Изведнъж спря и се обърна към мен. Показа ми рисунката на Филип Ашли, на която беше изобразено лицето ми. Обясних ѝ причината и ѝ разказах накратко за срещата с него, като премълчах повечето детайли. Тя се изплаши видимо. Изглеждаше много по-разтревожена, отколкото по време на разговора с Агата.

— Какво ти каза той? — попита предпазливо тя.

— Нищо особено. Той се държа... учтиво.

— Сигурна ли си?

— Разбира се.

— Защо не ми разказа за това по-рано?

— Аз... не смятах това за важно. Важно ли е, Корин?

Тя се подвоуми и реши да не го прави на въпрос.

— Не... — отвърна тя. — Не е... важно. Просто си мислех, че може би... може би се е държал грубо с теб.

— Не се държа грубо — отговорих спокойно аз. Озадачих се от думите ѝ.

— Не ходи повече там, Джулия. Сигурно и сама се досещаш, че ако идеш отново на онова място, ще постъпиш доста... неприлично. Ти си съвсем млада.

— Разбира се, че няма да ходя в онази горичка — възкликнах безгрижно. — Изобщо нямаше да стъпя там, ако знаех, че някой е наел Дауър Хаус. Харесват ли ти скиците ми? — попитах аз, за да сменя темата. — Опитах се да изобразя точно детайлите. Харесва ми как съм нарисувала папратта, ти какво ще кажеш?

Корин беше необичайно оживена на вечеря, но бях сигурна, че се насилва доста, за да изглежда така. Беше неспокойна, нервите ѝ бяха изопнати до краен предел и приказваше доста лекомислено. Пресуши три чаши вино, което не беше обичайно за нея. Обикновено не изпиваше и една. Едуард ни разказа за сергиите, които фермерите ще разпънат на панаира вдругиден. Спомена и за младия бик. Надяваше се да спечели първа награда с него и после да го продаде изгодно на пазара. И двамата бърбеха безцелно само заради мен. Усецах, че им се иска да останат сами и да обсъдят на спокойствие далеч по-неотложни дела от панаира. Прибрах се в стаята си веднага след вечеря, като се надявах, че така ще им предоставя възможността, за която копнееха толкова явно.

Доста по-късно пак слязох долу. Бях си забравила книгата в гостната и отидох да си я взема. Исках да почета малко, преди да заспя. Приблжих се към гостната и забелязах, че вратата ѝ не е затворена плътно. Чух някакви гласове, тъкмо когато слагах ръка на бравата. Застинах на място. Гласът на Едуард беше спокоен и сякаш галеше слуха ми, докато гласът на Корин звучеше така, сякаш тя всеки момент ще изпадне в истерия.

— Разбери, за бога, нужно е време — говореше Едуард. — Всичко ще свърши добре, точно както ти казвах, че ще стане. Просто е нужно време.

— Боя се — каза Корин. — Не за мен. Пет пари не давам за мен. Страхувам се за Джулия. Защо просто не зарежем всичко и не я махнем отгук? Боя се за нея. Тя е такава невинно агънце. Няма никаква представа...

— Успокой се. Всичко е наред. Това са нерви, само нерви. Нищо лошо няма да ѝ се случи. Ще се погрижа за това. Тук тя се намира в безопасност. Овладей се! Трябва да се овладееш. Не ми е приятно да те гледам толкова разтревожена.

— Мати никога няма да ми прости, ако нещо се случи на Джулия.

— Нищо няма да ѝ се случи. Просто се овладей...

— Никога няма да ми прости. И аз няма да си простя.

— Отпусни се — изрече той, като се мъчеше да я успокои. — Просто се отпусни...

— А сега това...

Някаква прислужничка слизаше по стълбите. Отправи се към гостната и аз отскочих бързо от вратата. Шмугнах се в трапезарията и после излязох в коридора. Но не Джулия вървеше по коридора. Това беше някоя друга. Нещо дълбоко в душата ми ме караше да се смея. Искаше ми се да избухна в смях и да се изкикотя оглушително. Не, не можех сама да се позная. Жената, която вървеше по коридора, сигурно беше някоя друга Джулия.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Навън беше студено. Леденият въздух охлади пламналите ми бузи и прекрати треперенето на ръцете ми. Поех си няколко пъти дълбоко въздух. Забавих истеричния припадък и накрая го овладях. Някакво ужасяващо спокойствие се настани на неговото място. Думите, които подслушах неволно и чувствата, които изпитвах, заеха мястото си в тази озадачаваща поредица от събития, които започнаха в мига, в който за първи път усетих, че някой ме следва в мъглата, по пътя за музикалния театър. Сигурно имаше изход от това положение. Сигурно имаше отговор на въпросите, които напиреха в мен. Знаех, че не съм в състояние още дълго да живея така. Ако ще става нещо страшно, нека то да стане веднага, та да се приключи веднъж завинаги с това напрежение.

Отдалечих се от къщата. Почти не усещах студения нощен въздух. Токчетата на обувките ми потропваха леко по плочките на терасата. Полите ми шумоляха като леко припукващи пламъци. Сърцето ми престана да бие гръмко и задишах по-равномерно. Спрях и отпратих поглед към мастиленочерното небе, което бе обсипано с малките розови точки на звездите. Вече не ми се смееше. Искях да бъда някоя друга и да се намирам на друго място. Стоях и слушах щурците, които цвърчаха в процепите между плочките. Чух как някъде далеч, сред тъмните дървета, самотна птица призовава безутешно изчезналата си половинка.

Тръгнах бавно да се разхождам из градината. Струваше ми се, че нищо от това, което ме заобикаля, не съществува в действителност. Закритата от сенки къща, в чиито прозорци припламваха няколко светлинки, изглеждаше призрачна и нереална. Помислих си, че тя може би ще изчезне в мъглата. Градината беше изпълнена с безпорядъчни тъмни фигури и сенки. Лунните лъчи я осветяваха на места. Нищо не беше истинско. Все едно че се намирах сред нарочно подредени сценични декори. Сякаш и аз самата не съществувах в действителност.

Исках това да е роля в театъра, от която да се откажа, когато пожелаея. Исках да сваля грима и сценичния костюм и да стана пак онази Джулия, която беше щастлива и се намираще в пълна безопасност. За миг си спомних за малкото момиче, което си играеше с куклите, за Мати и пансиона, за шума, музиката и смеха и закопнях това време да се върне отново. След това осъзнах, че желанието ми е смешно и неразумно. Усетих, че всеки момент ще се разплача, а сълзите няма да доведат до нищо хубаво.

Изтръгнах се от унеса и усетих, че въздухът е леденостуден. Скръстих ръце и ги затърках, за да ги стопля. Искрено се зарадвах на неблагоприятните природни обстоятелства. Поне с тях съм в състояние да се справя. Ще вляза, когато си поискам, в къщата и ще се насладя на уютната топлина на стаята. Но точно сега не ми се влизаше в стаята. Желаех да стоя навън, да ми е неудобно и да мисля за това, което трябва да правя.

Състоянието на нещата не ми беше ясно. Нямах възможност да овладеея положението и да докарам ситуацията до някаква развръзка, защото не знаех какво става всъщност. Не ми беше възможно да се върна в Лондон. Мати ме отпрати оттам и ме помоли да ѝ имам доверие. Ще сбъркам, ако отида при Корин или Едуард и ги помоля да ми помогнат, защото те ще ми отвърнат уклончиво, ще ми кажат някои полуистини и ще гледат да ми отклонят вниманието с безгрижен разговор на друга тема. Те се опитваха да ме защитят от нещо. Според тях беше страшно важно да не узная нищо за грозящата ме опасност, от която ме закриляха.

Красота и спокойствие властваха навред около мен. Сигурно трябваше да се радвам на живота. Трябваше да бъда добро дете. Не биваше да задавам твърде много въпроси и не трябваше да ходя сама в селото. Не биваше да говоря с непознати. Трябваше да се преструвам подобно на всички други около мен. Не знаех докога ще е възможно всичко това.

Струваше ми се, че съм уловена в някаква копнинена паяжина. Нишките ме стягаха все по-силно, а опасността надвисваше все повече и повече. Нямах възможност да сторя нищо, тъй като не знаех какво представлява тя. Нямах с какво да се боря. Нямах срещу кого да се съпротивлявам. Оставаше ми само да чакам.

Мъглата се вдигаше от водната повърхност. Разстилаше се с бавно спираловидно въртене. Понесе се ниско над земята, стигна до моите крака и затанцува. Знаех, че скоро ще се вдигне, ще обвие като воал розовите храсти и след час-два градината ще стане невидима. Мъглата се разпени, когато минах през нея. Усещах как влажните филизи на растенията докосват ръба на полата ми. Отдавна бях слязла от терасата. Токчетата на обувките чаткаха по влажната земя. Скоро излязох от градината и тръгнах по пътеката към реката. Исках да погледам как тъмните води се носят стремително на лунната светлина.

Прекоших малкото сечище, в което беше разположена беседката. Прогнилият таван и обкованите с дъски страни ѝ придаваха още по-неприветлив вид в мрака. Мъглата се виеше към нея и вече скриваше от поглед основите ѝ. Беседката приличаше на грозно и зло чудовище, което се носи в сиво-бялата вихрушка. Заобиколих тъмната група дървета, която закриваше реката и видях паянтовия малък кей, който се издигаше над водата. Луната осветяваше съвсем слабо околността, но очите ми вече бяха привикнали към мрака.

Стъпих на кея. Една жаба изкряка и цопна шумно във водата. Долових мириса на влажно, изгнило дърво и на мъх. Кеят като че ли се поклащаше и олюляваше, когато тъмната вода се плискаше в дъските му. Лъскавочерната вода течеше стремително. Един лунен лъч се удари в нея и потъна дълбоко. Сребристите нишки се раздробиха и изчезнаха. Мъглата висеше над повърхността на водата и постепенно се сгъстяваше.

Потънах в мислите си. Сигурно съм стояла така повече от десет минути. Бях излязла навън несъзнателно. Разходих се из градината и слязох до реката, без да мисля за мрака. Никой не знаеше къде се намирам. Сигурно всички предполагаха, че съм се прибрала в стаята си. Изведнъж осъзнах, че е паднал мрак, че се намирам сред дърветата и съм съвсем сама. Лайън Хаус като че ли беше някъде много далеч. Гората го отделяше от мен. Внезапно нощта почна да ми действа угнетяващо.

Нямаше конкретна причина за това усещане. Никой не вдигаше шум и не се промъкваше в храсталака, но цялото ми тяло се беше напрегнало и сякаш се вслушваше в шумовете на нощта. Всяко мое сетиво изучаваше напрегнато особеностите на местността. Водата се плискаше в дървените дъски. Една жаба изкряка от другата страна на

реката. Ветрецът накара листата над главата ми да зашумолят леко. Стоях неподвижно. Беше студено и влажно. Хладни тръпки пронизаха ръцете ми. Изведнъж усетих, че някой ме наблюдава.

Помъчих се да се убедя, че това е плод на въображението ми. Бях се разстроила от думите, които подслушах неволно, преди да изляза навън, за да си възвърна спокойствието. Бях на ръба на истерията. Човек лесно си въобразява разни неща в това състояние. Изрекох си тази мисъл наум, но не ѝ повярвах. Трябваше да получа това усещане по-рано, ако наистина беше такъв случаят, но то ме обзе изведнъж именно в този момент. За това имаше някаква причина и тя не се криеше в моя разум.

Обърнах се с гръб към реката. Хвърлих поглед към пътеката, която водеше към Лайън Хаус. От двете ѝ страни растяха тъмни дървета, гъст храсталак напираше да навлезе в нея. Трябваше да вървя стотина метра през гората, за да стигна до градината. Удивих се на своето безразсъдство, което ме беше подтикнало да се отдалеча толкова от къщата. Усещах слабост. Нямах сили да помръдна и да тръгна по тъмната пътека. Не бях в състояние да се отърва от чувството, че има някой наблизо, който следва всяко мое движение.

Отначало ми се прииска да се втурна през глава напред и да се прибера възможно най-бързо в къщата, но не смятах, че подобен подвиг ми е по силите. Не можех да заповядам на краката си да хукнат. После реших да почна да викам, но се досетих, че никой в къщата няма да ме чуе. Останах така може би в продължение на няколко минути, но на мен ми се сториха цяла вечност. Вслушвах се в нощните шумове и се опитвах да се убедя, че на брега няма никой.

Не виждах нищо друго, освен тъмните храсталаци и гъстите дървета. Луната осветяваше слабо пътеката. Лъчите ѝ докосваха ту тук, ту там повърхността на земята и шиеха лъскави кръпки. Чух някакъв шум, който приличаше на тежко дишане. Мигновено се досетих, че това е ветрецът, който се провира през цепнатините на кея. Казах си, че не бива да оставам повече тук. Слязох от кея. Токчетата на обувките ми затънаха в мочурливата земя. Мъглата се виеше над полите ми и вече ми стигаше почти до коляното. Тръгнах бавно към пътеката. Всяка стъпка ми костваше огромно усилие. Видях светлината тъкмо когато се намирах почти в началото на пътеката. Спрях и се вцепених на място.

Светлинката припламваше в гората, на няколко ярда от мен. Представляваше малко яркооранжево огънче, горяща угарка на цигара. Сложих ръка на гърдите си и задишах дълбоко.

— Едуард — извиках аз. — Ти ли си? Да знаеш колко ме уплаши. Никой не отговори. Тишината надвисваше заплашително.

— Едуард! Зная, че си там.

Оранжевото огънче описа страховита дъга в мрака, когато някой хвърли цигарата. След това всичко почерня. Не се чуваше и звук. Нищо не помръдваше. Това не беше Едуард. Кожата над слепоочията ми се вледени. Стори ми се, че някаква студена ръка ме хваща за тила на врата. Затворих очи. Черни облаци се извиха около мен, но не припаднах. Дишането ми се учести. Нямах сили да помръдна. Колената ми омекнаха толкова, че се уплаших да не рухна на земята.

Взрях се в гората. Вече не си спомнях къде е била цигарата. Усецах, че някакви очи ме следят. Това усецане беше силно и бе не по-малко реално от студения въздух, който сковаваше голите ми ръце. Стоях върху едно малко кръгче, очертано от лунните лъчи. Мъжът в гората ме виждаше ясно. Насочих се бързо към дърветата от другата страна на пътеката. Няма да ме вижда в мрака, така както и аз не го виждам.

Полата ми се закачи за някакъв трън. Платът се раздра със силен стържещ звук. Хвърлих се напред. Някакъв клон закачи лицето ми. Нещо опари болезнено бузата ми. Облегнах се на ствола на едно дърво и задишах тежко. Имах чувството, че белите ми дробове ще се пръснат. Сигурно съм стояла там повече от пет минути, облегната на грубата кора. Никой не ме преследваше. Задишах по-равномерно, стараяйки се да не вдигам никакъв шум. Пълна тишина цареше в гората наоколо.

Знаех, че той е там. Усецах, че е някъде наблизо. Движеше се тихо като тъмна сянка. Ще спре и ще се послуша внимателно. После ще тръгне да ме търси. Беше видял и чул, че тръгвам насам, но не ме виждаше. Бях невидима като него. Нямах представа кой е той. Беше ми все едно. Знаех само, че е моят враг, тъмен враг без лице, който ме беше докарал до това състояние.

Чух силно пляскане на крила, когато една птица излетя от шубрака. Суха клонка се строши с трясък, когато някой стъпи върху нея. После пак се възцари тишина, тишина, заредена с напрежение. Беше съвсем близо до мен. Може би е толкова близо, че ако протегне

ръка, ще ме докосне. Самият въздух изглеждаше различен. Чуждото присъствие беше оставило своя отпечатък върху него. Въобразих си, че долавям мириса на кожа и пот, аромат на мъж. Някой си пое шумно дъх. Стреснах се, когато разбрах, че това съм аз. Дали и той не ме чу?

Знаех, че трябва да вървя. Длъжна съм да се върна в Лайън Хаус. Не бива да оставам тук и да чакам той да ме намери. Не знаех дали смелостта ще ми стигне да тръгна. Тялото ми сякаш бе вързано за дървото, а кръвта ми се бе вледенила. Усетих, че съм се вкочанила. Свих пръсти и се удивих, че те се подчиняват на моята заповед. Реших, че щом съм в състояние да си движа пръстите, значи ще съумея да контролирам и цялото си тяло. Откритието ми се равняваше на славния миг, когато едно малко дете разбира, че може да стои на два крака, без да пада.

Тъмните стволоче на дърветата ме заобикаляха отвсякъде. Шубракът беше гъст. Никаква пътека не преминаваше през него. Ще трябва да се препъвам в мрака и да се надявам да намеря някак пътя. Толкова се бях уплашила и объркала, че не знаех накъде е градината. Видях някаква тъмна фигура на няколко ярда от мен. Черните ѝ очертания почти не се виждаха в нощта. Изобщо не бях сигурна, че това е дърво. Не беше. Помръдна. Насочи се предпазливо към мен. Движението ѝ беше толкова бавно, че почти не се долавяше. Преместваше се като стрелка на часовник. Бях абсолютно сигурна, че не ме вижда. Не идваше право при мен, просто се движеше в това направление.

Отделих се от дървото и се шмугнах зад него. Протегнах ръце пред мен. Докосвах клони и стволоче. Движех се възможно най-безшумно и бързо, но ми се струваше, че крача под водата. Имах чувството, че всяка стъпка отеква в нощта като малка експлозия. Полите ми шумоляха слабо и ритмично. Краката ми едва докосваха влажната земя. Вървах така, сякаш бях сляпа. Толкова тъмно беше. Шубраците като че ли нарочно протягаха трънливи пръсти, за да скрият и без това неясния път. Чух изкашляне някъде зад мен.

Той знаеше, че съм му се изплъзнала, но успехът ми беше временен. Ще ме намери. Беше спрял и пак се заслушваше. И аз спрях. Имах възможност да хукна да бягам с тайната надежда да стигна до Лайън Хаус, преди той да ме хване. Мъжът очакваше да постъпя именно така. Знаех, че ще се намирам в безопасност, докато не ме

вижда и чува. Това ми вдъхна малко утеха. Чувствах се като малко животинче, преследвано от голям хищен звяр. Постарах се да овладеем паниката. Да запазя спокойствие и да го надхитря — това беше единствената ми надежда за спасение.

Чувах как водата се носи стремително. Долавях мириса на лишеите и мъха по скалите на речния бряг. Това ме обърка още повече. Загубих се. Нямах и най-малка представа къде се намирам. Смятах, че съм се отдалечила от реката, а се оказа, че съм съвсем близо до нея. Поех в обратната посока, като стисках здраво полите си и стъпвах леко на земята. За миг си помислих, че хищният звяр е изгубил дирите ми. Един бухал избуха. Вятърът накара листата над главата ми да изпукат. Не чувах никакви стъпки зад гърба си. Спрях, за да си поема дъх. Треперех от студ.

Една клонка изпраця. Мъжът пак се насочваше към мен. Не се опита да прикрие присъствието си и се втурна шумно напред. Забелязах с ужас, че стоя на осветено от луната място и той ме вижда съвсем ясно. Хвърлих се настрана и потърсих убежище в сенките. Стъпих на един камък и се опрях на едно дърво, за да не падна. Глезенът ми почна да пулсира болезнено. Реших, че сигурно съм разтегнала някой мускул. Хукнах да бягам. Също като преследвача си вече не обръщах внимание на шума.

Изведнъж навлязох в малкото сечище, където се издигаше беседката. Мъглата я скриваше до половина, но тя ме упъти накъде да вървя. Разбрах къде е пътеката, която води към градината. Шмугнах се сред малка групичка дървета и чух мъжа, който нахлу с трясък в сечището зад мен. Белите ми дробове горяха, а глезенът ми пулсираше. Всяка стъпка беше една малка агония. Знаех, че не съм способна да го надбягам. Затова се облегнах на едно дърво и зачаках примирено.

Виждах го на лунната светлина. Той беше видимо объркан, сякаш не знаеше по кой път съм поела. Остана така известно време в сечището до беседката, която мъглата вече беше обвила почти напълно. Забелязах, че е висок и носи тъмно сако. Това беше всичко, което узнах за него. Можеше да бъде всеки. Стоеше до беседката и се оглеждаше. Видях го да удря възмутено с юмрук по дланта си.

Една птица изписка в гъстаката зад беседката. Тя ме спаси. Мъжът се втурна по посока на звука и се отдалечи от мен. Затворих очи, докато някакви облаци затуляха луната.

Мина известно време. Тишината се настани трайно в гората. Бях сама. Вятърът поклащаше клоните над главата ми и те стенеха. Луната се показа иззад купа облаци, който я скриваше, и лъчите ѝ се изляха през листния балдахин като течено сребро. Нощта беше спокойна. Сякаш нищо не се беше случило. Като че ли за малко някакъв нощен кошмар бе оживял, но сега нямаше и помен от него. Глезенът ми пулсираше и полата ми беше съдрана. Цялото тяло ме болеше от тичането и ми беше студено. Нямаше и помен от моя преследвач. Той сигурно смяташе, че съм се върнала в Лайън Хаус. Бях сигурна, че мъжът вече не е в гората.

Намерих пътеката и се запътих бавно към градината. Вече не се боях. Всички страхове и чувства бяха изчезнали напълно. Ходех като в транс. Глезенът не ме болеше така, както преди, но се опитвах да прехвърля по-голямата тежест на тялото ми върху другия крак. Луната озаряваше ярко пътеката. Вятърът се усили, разкъса мъглата на парцали и я разнесе. Небето беше просветляло на места. Огромните сиви облаци се търкаляха по зацапаната му със сребристи петна повърхност. Лайън Хаус се очерта ясно пред мен.

Вятърът беше издухал цялата мъгла от градината. Тя беше обагрена в сиво, черно и сребристо. Подскачащи сенки обсипваха земята. Едуард Лайън стоеше на края на вътрешния двор, отпуснал ръце върху студеното мраморно перило. Носеше черна пелерина, която се издуваше от двете страни на рамената му подобно на тъмни криле. Видимо се стресна, когато ме видя. Виждах ясно лицето му. Вятърът събаряше рошавите кичури върху челото му.

— Господи! — възкликна той. — Какво правиш тук?

— Излязох да се поразходя — заявих категорично.

— В тези дрехи? И без шал?

— Исках да подишам малко чист въздух.

Той поклати възмутено глава. Приличаше ми на озадачен родител, неспособен да разбере постъпките на едно преждевременно развито дете.

— Мислех, че си в стаята си — подхвърли той.

— Слязох до реката — казах аз.

— Така ли?

Той ме огледа изпитателно. Видя изражението на лицето ми и в какво състояние се намират дрехите ми. По лицето му се изписа

тревога.

— Някой ме преследваше — обясних му аз. Гласът ми беше безстрастен.

— Сигурна ли си?

— Съвсем сигурна съм — отвърнах аз. — Един мъж. Наблюдаваше ме. Не зная откога е стоял там. Пушеше цигара и я видях. Реших, че си ти.

— Бях в библиотеката — каза той. — Току-що излязох навън.

— Мъжът хвърли цигарата, когато извиках името ти. После тръгна след мен в гората.

— Мили боже...

— Сега вече не е там — казах аз.

— Я си помисли, дали не си си въобразила всичко това?

Не отвърнах. Не смятах за нужно да му отговарям. Едуард ме хвана за ръка и ме въведе в къщата. Прекосихме един тесен коридор и той отвори вратата на малък склад. Той беше отрупан със стари списания, кутии и мушамы за дъжд. Няколко ръждиви фенера висяха на стената. Замириса ми на плесен и на пожълтяваща хартия. На прозорците нямаше пердета и ярките лунни лъчи се процеждаха през стъклата.

Едуард свали един от фенерите.

— Ще ида да видя какво става там — рече той.

— Няма нужда — казах аз. — Човекът вече го няма там.

— Качвай се горе. Скоро ще се върна.

— Ще чакам тук — заявих аз.

— Добре. Само не вдигай шум.

Той излезе съвсем тихо. Явно не искаше да събуди никого в къщата. Отидох до прозореца. Видях го да спира за миг навън, за да запали фитила. Едуард прекоси градината и потъна в гората с пръскащия бледа жълта светлина фенер в ръка. Известно време виждах как жълтото кълбо се движи в мрака, а след това то се изгуби от погледа ми. Продължих да стоя до прозореца, долепила буза до студеното стъкло. Всичко това беше нереално като дърветата преди малко. Кошмарът ми явно не беше свършил.

В ъгълчетата на склада имаше паяжини. Проблясваха като нишки на тънък воал от допира на лунните лъчи. Настаних се до прозореца. Седях съвсем спокойно. По едно време си помислих, че ме

е обхванала някаква депресия, и се зачудих дали няма да е по-добре да отида да се излегна на дивана с шишенце ароматични соли. Това ми се стори съвсем уместно за случая, но вече нищо не ме тревожеше. Дори глезенът ми спря да пулсира.

Едуард отсъства някъде около половин час. Видях го да върви между дърветата. Спря, за да угаси фенера, преди да влезе в градината, след това тръгна бързо по терасата и изчезна. Отвори толкова тихо страничната врата, че изобщо нямаше да го чуя, ако не се ослушвах в мрака. Миг по-късно стоеше на прага на склада. На лицето му се четеше раздразнение, сякаш са го пратили за зелен хайвер. После окачи безмълвно фенера на място.

Каза ми, че не е намерил следа от никого. Не очаквах от него да намери нещо. Знаех, че не ми беше повярвал. Той само каза, че е лесно човек да си въобрази разни неща, докато го духа вятърът в някоя тъмна, сенчеста гора. Не упорствах и не настоявах, че не си измислям. Стана ми ясно, че ме смята за глупаво дете, способно да драматизира и най-дребното произшествие. Оставих го да мисли така. Той се протегна и прозя. Явно нямаше търпение да си легне час по-скоро. Докато вървахме по коридора към централната част на къщата, ме помоли да не казвам на никого за нощната случка. Увери ме, че това ще разтревожи Корин и аз се съгласих да не споменавам нищо пред нея.

Едуард ме придружи до подножието на стълбите и после ми се поклони, като се преструваше на изискан кавалер. Засмя се весело, сякаш е станала някаква забавна случка. Качих се по стълбите, без да изпитвам благодарност към него. Не намирах станалото за никак забавно.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Колелетата на каруцата скрибуцаха оглушително, докато конете припкаха по лъкатушещия мръсен път, който водеше към панаира. Дървеното седло беше доста неудобно. Задушавих се от силната миризма на мокро сено, но Едуард Лайън, типично за него, беше решил, че каруцата със сено е най-доброто средство за придвижване. Обяви, че тя ще ми оправи настроението. Седях до него високо на дървената седалка. Зад нас се издигаше огромна камара сено, което се смъкваше върху раменете ни, когато каруцата минеше върху някоя издатина по пътя. Каруцата скрибуцаше, впрягът дрънчеше и копитата на конете трополяха гръмко. Едуард Лайън стискаше здраво поводите в ръце. Беше се отпуснал и явно се чувстваше отлично.

Очевидно беше забравил за произшествието отпреди два дена. Явно искаше и аз да го забравя. Не споменаваше изобщо за него. Държеше се като възрастен, който гледа да разсее дете, току-що сънувало кошмари. Беше очарователен и духовит. Обръщаше ми много повече внимание от обикновено. И той, и Корин настояха да отида на панаира, колкото и да ги убеждавах, че не се интересувам от подобни събития. Днес следобед Едуард на практика ме качи насила на каруцата. Беше решил твърдо, че трябва да се позабавлявам.

— Много се надявам проклетото добиче да вземе първото място — подхвърли той. — Има големи шансове. Голям звяр е това животно. Трябва да дойдеш да го видиш, преди да отсъдят кой ще е победителят.

— Ще дойда — промърморих без ентузиазъм.

— Прекрасен ден. Идеален за панаир! — каза той.

— Времето наистина е хубаво — отговорих аз.

— Ще имаш възможността да видиш някои местни развлечения.

— Добре.

— Мушиш ли се?

— Просто съм отегчена.

Той се разсмя.

— Няма да е за дълго.

Не му отговорих. Каруцата мина над голяма издатина по пътя. Подскочихме. Наложих ми се да го хвана за ръката, за да не падне. Той се засмя и размаха поводите. Беше весел и сърдечен. По всичко личеше, че е в отлично настроение. Явно очакваше с голямо нетърпение предстоящото събитие. Искях да проявя поне малко интерес към панаира, но добитъкът и разните му там борби и други състезания изобщо не ме вълнуваха. Имах си твърде много грижи на главата, за да мога да се веселя. Киселото ми настроение явно изобщо не дразнеше Едуард.

— Ходила ли си досега на панаир? — попита той.

— Не.

— Понякога става доста напечено, да знаеш. Това е голям празник за селяните, а под празник те разбират бира и бой. Всички забрани се вдигат по време на панаира. Трезвите, трудолюбиви хора, които бързат по цял ден на полето, забравят за всички ограничения и изпускат парата, както те си знаят. Ще видиш търкалящи се в талаша тела и окървавени носове, но това не е сериозен бой, а само наужким.

— Нима?

— В действителност панаирът принадлежи на младите. Яки момци се възползват от възможността да си хванат момичето, на което са хвърлили око и ухахват страстно избраничките си. Танцуват полка и след това скитат покрай реката. Много момичета губят девствеността си.

— Колко мило — възкликнах аз.

— На всеки му се отразява добре, ако се поотпусне малко — подметна той.

— Разбирам — казах аз.

— Танцуваш ли полка? — запита той.

— Боя се, че не.

— Засрами се. Може би ще те науча.

— Не съм селско момиче — отвърнах.

— Приличаш на такава в тази рокля.

— Нима?

— Имаш сено в косата — каза Едуард. — То допълва картинката. Все едно, че си излязла току-що от обора. Свършила си с доенето на кравите и се готвиш да събереш яйцата. Я си представи, че някой як юначага те помисли за фермерка и те увлече във вихъра на полката.

— Не е особено вероятно — заявих му надменно.

— Не бъди толкова сигурна — отвърна той с кикот.

Каруцата сви на завоя. Вече виждах сергиите и целия панаир, който се беше разпрострял покрай реката. Гледката наподобяваше много на сцена от „Хиляда и една нощ“ — палатки от всякакви размери, боядисани във всевъзможни цветове, се издуваха под напора на лекия ветреца. Продавачите бяха разпънали десетки сергии. Знаменца и флагчета се вееха върху тях. Шарена въртележка се издигаше и спускаше вихрено. Панаирът приличаше на ярко цветно петно, в което кипеше трескава дейност. Стотици хора вече обикаляха насам-натам. Нови каруци пристигаха непрестанно. Едуард размаха поводите и конете ускориша ход.

Каруци, двуколки и всякакви други превозни средства образуваха кръг около мястото на панаира. Едуард спря до една каруца, натоварена догоре със зеле. Подаде ми ръка да слеза и аз изтръсках сеното от полите си. Добитъкът тъпчеше земята наблизко в един ограден с въже район. От него ухаеше силно на тор и пот. Имаше и свинска кочина. Квичащите прасета се търкаляха в калта. Шумът беше оглушителен.

Едуард ме хвана за ръка и скоро се озовахме в центъра на панаира. Той представляваше някаква невероятна смес от гледки, звуци и аромати, която ни погълна мигновено. Пълни догоре каруци стояха до плуговете. Различни животни мучаха и кряскаха. Деца тичаха сред тълпата, смееха се и пицяха. Някакъв мъж в зацапана бяла престилка продаваше намазани с горчица кренвирши, които пускаха пара. Изгърбен сивокос старец на сергията до него държеше вървите на десетина ярки разноцветни балона, които се люлееха и подскачаха на ветреца. Двама високи здравеняци с червендалести лица и стиснати юмруци спореха ожесточено до една каца с туршия. Разменяха си най-долни псувни, докато едно момиче в яркочервена рокля не се хвърли помежду им. Тримата тръгнаха заедно, хванали се здраво за ръце, за да изпият чаша силна бира на следващата сергия.

Просто не беше възможно да устоя на трепета и възбудата на панаира. Сякаш се намирах в калейдоскоп от цветове, който се движеше непрестанно. Знаменцата се вееха, музиката свиреше оглушително, празничният дух изпълваше докрай самия въздух. Видях момичета, облекли рокли в ярки цветове, да флиртуват най-безсрамно

със сериозни на вид младежи по ботуши и кожени жакети. Явно всички бяха решили да си прекарат добре времето и не виждах нищо страшно в това. Местеха се непрекъснато от едно място на друго, като бутаха и блъскаха всеки, който им се изпречеше на пътя, сякаш искаха на всяка цена да извлекат възможно най-голямо удоволствие от това. Видях лица, които бяха изопнати от напрежение, дори когато се усмихваха, и тела, които сякаш бяха готови да се пръснат от взривната енергия, насъбрала се в тях. Усетих, че всички са готови да избухнат и при най-малък повод и положението мигновено би станало неудържимо. Затова гледах да стоя близо до Едуард. Вълнувах се от обстановката, но и ме беше малко страх.

Едуард явно се забавляваше от всичко, което ни заобикаляше, но му личеше, че не е един от тълпата. Беше облякъл най-хубавия си сив костюм, черните му ботуши бяха излъскани до блясък, диамантена карфица беше забодена на небесносинята му вратовръзка. Приличаше много на възрастен, който гледа със снизхождение лудориите на палавите деца, но когато някой ни блъснеше, той протягаше силната си ръка и отместваше натрапника. Държеше се не по-малко грубо от другите. Шумът и веселието го забавляваха, но не докосваха никаква струна в душата му.

Забелязах, че непрекъснато се оглежда през рамо, сякаш търси да види някого. Не обръщаше почти никакво внимание на това, което вършехме. Ако спирахме пред някоя сергия, той хвърляше някой поглед на стоката, отвърщаше ми, ако се налагаше и пак се обръщаше да огледа тълпата. Веднъж го попитах дали не чака някого, но той отрече и ме хвана под ръка, за да ме отведе на следващата сергия. Беше много очарователен и коментираше духовитото различните гледки, но чарът му беше някак механичен. Усетих, че не е с мен в мислите си. Постепенно в гласа му се появи леко раздражение, сякаш нещо не се е получило така, както му се е искало.

Заведе ме да видя бика, който беше отгледан в една от фермите на неговите арендатори. Бикът беше огромен и страховит на вид звяр с гладка черна кожа. Той сумтеше, риеше земята с копита и се бореше с въжетото, с което бе вързан за кола. Видях как мускулите му се издуват под атлазеночерната кожа. Никога не бях виждала толкова силно животно. Едуард ми разказа за неговия произход и за специалната

храна, която са му давали да яде. Твърдеше, че този бик ще има великолепно потомство.

Търгът на добитъка се проведе следобед. Един мъж с жартиери на ризата удари с чукчето и обяви продажните цени. Насъбралата се тълпа от мъже почна да оглежда животните и да наддава шумно. Бикът на Едуард спечели синята панделка на победителя и бе продаден изгодно, но самият Едуард се държа така, сякаш не бе станало нищо особено. Тълпата се скупчи около загражденията, в които държаха животните. Въздухът беше изпълнен с мириса на тор, мокро сено, пот и престоля бира. Слънцето напичаше силно. Усетих, че ми се повдига, докато стоях в множеството, хванала Едуард за ръката. Търгът приключи някъде след пет и атмосферата, която цареше на панаира, се промени забележимо.

Продажбите свършиха. Добитъкът беше продаден. Тези, които бяха дошли само за това, скоро си отидоха. Повечето деца също си тръгнаха, а тези, които останаха, бяха уморени и противни. Лекомислеността и безгрижието бяха изчезнали. Мъжете, които се бяха наливали с бира цял ден, се бяха навъсили. Някои от тях залитаха и се клатушкаха. Въртележката се вдигаше и спускаше както преди, но оглушителната музика вече дразнеше слуха.

— Умори ли се? — попита Едуард.

— Много. Тук сме от часове.

— Какво искаш да правим сега?

— Предлагам да си тръгваме — казах аз.

— Глупости. Ела да ти спечеля някоя кукла.

Спряхме пред едно стрелбище с награди. Едуард плати и вдигна пушката. Облегна се на сергията и се прицели в балоните, които се въртяха на една платформа на двадесетина метра. Изведнъж стана спокоен и прецизен. Държеше здраво оръжието, без да го стиска прекалено силно. После изви съвсем леко ръката си, така че да образува ъгъл. Вслушах се в леките и бързи експлозии от изстрелите и чух как балоните се пукат. Главата малко ме болеше и когато Едуард остави пушката и ми връчи куклата, която беше спечелил, я приех с кисела усмивка. Той видимо се гордееше с постижението си и се усмихваше триумфално. Едно малко момиченце с мръсно лице стоеше до майка си на съседната сергия и се мъчеше да продаде вече

увехналите си цветя. То изгледа с копнеж куклата и аз му я дадох. Едуард явно не оцени жеста ми.

— Вече съм твърде голяма за кукли — заявих му рязко. — Не съм дете.

— Започвам да забелязвам.

— Тогава защо се държиш с мен, сякаш съм малка? — попитах аз.

Той присви очи, но не отговори.

— Доста дълъг беше денят — казах аз. — Ще тръгваме ли?

— Още не — отвърна той. — След малко ще пуснат фойерверки. Няма да искаш да изпуснеш тази гледка.

— Продадоха добитъка — възразих аз. — Стигат ми толкова забавления. А и хората стават все по-неспокойни.

— Очакват всеки момент да започнат състезанията по борба. Ела да ти купя малко лимонада. Ще се почувстваш по-добре.

Не се оплаквах повече. Усетих, че не иска да си тръгваме. Привидно беше хладнокръвен и спокоен, по устните му играеше учтива усмивка, но имаше нещо необичайно в маниера му на държане. Купихме лимонадата и застанахме под сянката на един дъб, за да я изпием. Едуард Лайън се облегна на дървото. Сенки закриваха лицето му, докато наблюдаваше суетящите се хора. Очите му продължаваха да оглеждат изпитателно околните. Вече бях абсолютно сигурна, че чака нещо или някого. Отпих от студената лимонада и се почувствах малко по-добре, но бях озадачена от неговото поведение. Едуард не се забавляваше на панаира, но държеше да останем. Не го разбирах.

Състезанията по борба започнаха малко след шест часа. Това беше голямо събитие за мнозина от мъжете и главна причина за идването им на панаира. Очертаха с въжета тепих, простряха върху земята дебели рогозки и селските здравеняци почнаха да разкършват ръцете си, докато се готвеха за борбата. Гърдите им бяха голи, а мускулите — намазани с масло. Шампионът трябваше да получи парична награда и черен кожен колан със сребърни знаци. Но по всичко си личеше, че залаганията са действителната причина за провеждането на състезанията. Букмейкърите обикаляха сред множеството. Те гледаха лукаво, но зорко и не бяха от селото. Едуард ми обясни, че ходят от един панаир на друг и така обикалят цяла Англия. Печелели пари от залаганията по време на кучешки

надбягвания, състезания по борба и други подобни работи, мамели наивниците и създавали неприятности навсякъде, където идели. Мъжете оглеждаха различните съперници и говореха за тях като за състезателни коне, преди да решат за кого да зложат. Явно всеки си имаше любимец. Едуард каза, че някои от младежите, които ще се борят, са тренирали цяла година с тайната надежда да спечелят парите.

Слънцето клонеше към залез. То приличаше на голяма оранжева топка на фона на все по-тъмносиньото небе. Сенките се удължаваха и уголемяваха и падаха върху сергиите и тепиха. Двама мъже обикаляха в кръг един срещу друг по рогозките, после единият се стовари върху другия и борците се превърнаха в едно цяло, от което стърчаха крака и ръце. Отвърнах очи. Загледах мъжете в тълпата. Телата им бяха напрегнати, очите — опулени, устите им се бяха разтворили, а лицата — почервенели. Крецяха с всички сила. Жадуваха за кръв. Кълбото на тепиха си нанасяше удари и се мяташе насам-натам. Прилоша ми при тази гледка. Спомних си за римляните, които изпълвали амфитеатрите и карали гладиаторите да се избиват. Помислих си, че това е варварство.

Лека усмивка се появи по устните на Едуард Лайън, докато гледаше борбите. Те го забавляваха, но той очевидно беше над тази неща. Въпреки това зложи на един от мъжете, които излизаха на тепиха. Наблюдавах реакцията му по време на боя. Като че ли се наслаждаваше на гледката не по-малко от другите, когато телата падаха с трясък върху рогозката и се налагаха взаимно. В очите му пламтеше мрачен огън. Усмивката сякаш бе залепнала за лицето му. Зачудих се дали дълбоко в душата му не се таи известна склонност към жестокост, грижливо скрита под лъскавия гланц на изисканите му маниери. Звънецът дрънна и борбата приключи. Неговият човек спечели и излезе победоносно от тепиха, макар и да беше покрит със синини. Двама души изнесоха другия борец и навлажниха лицето му с мокра кърпа.

— Май спечелих — каза Едуард.

— Това е зверство — отвърнах аз. — Лошо ми е.

Той се засмя.

— Май борбата ти дойде малко в повече?

— Доста в повече.

— Ще ида да си взема печалбата. Ей сега се връщам.

Той отиде да си прибере парите. Усетих, че някой ме дърпа за ръката и се обърнах. Моли стоеше до мен. Червените ѝ устни се усмихваха широко. Къдрите ѝ се бяха сплели в черно лъскаво кълбо, което падаше върху рамената ѝ, а очите ѝ блестяха. Носеше яркосиня рокля с розови панделки на корсажа, който беше изпълнен докрай от големите ѝ гърди. По роклята личаха следи от потни струйки, а по полата имаше ивици, които приличаха подозрително на петна от трева.

— Не е ли страхотно! — възкликна тя. — Прекарах чудесно досега!

— Не те видях днес, Моли — подметнах аз.

— Ами-и — каза тя, като разтегли доста думата. — Ами, Бърти и аз бяхме заедно досега, но ходихме надолу по реката гледахме лодките и другите неща — тя се усмихна престорено свенливо.

— Къде е твоят Бърти? — попитах аз.

— Ами, той ще се бори! Страхотно, нали? Много се надявам Бърти да спечели! А къде е мистър Едуард?

— Отиде да вземе парите от залагането, което спечели — отговорих аз.

— Вижте, ето го Бърти! Трябва да ида да му пожелаая късмет.

Моли се втурна към младежа, за да му вдъхне кураж. Той беше гигант висок повече от шест фута. Мускулите се издуваха под загорялата му кожа. Кичури тъмноруса коса падаха върху челото му. Тъмносивите му очи гледаха уверено, докато увиваше лента около китките си. Носът му беше малко извит, а устните бяха дебели и чувствени. На лицето му се появи широка усмивка, когато Моли докосна рамото му и той направи страшна физиономия. Моли изхихика и се изправи на пръсти, за да му пошепне нещо в ухото. Той я погали по рамото. Устните му се дръпнаха назад и оголиха зъбите му. Моли се престори, че се нахвърля върху него. После се върна тичешком при мен, а звънецът удари и двубоят започна.

— Бърти е просто страхотен! — извика Моли. — Страшно е глупав и почти толкова дързък! Но какво друго можеш да очакваш от него?

Моли подскачаше и крещеше въодушевено през цялото време. Огледах се за Едуард. Къде ли беше, за бога? Мина почти половин час, откакто го нямаше. Боят приключи. Бърти загуби. Моли се намръщи и заяви, че той е прекалено самоуверен и прост, но въпреки това ще му

разреша да потанцува с нея. Не обърнах внимание на бърборенето ѝ. Тя забеляза това.

— Станало ли е нещо, мис Джулия?

— Чудя се къде е отишъл мистър Лайън.

— Трябваше да се е върнал досега — каза Моли.

— Знам. Смятам да ида да го потърся.

— По-добре изчакайте малко — предложи Моли. — Бърти ще дойде всеки момент, веднага щом се измие. Ще ви помогнем да потърсите мистър Едуард. Не е добре да оставате сама...

— Не ставай глупава — каза аз.

Моли като че ли се усъмни малко в думите ми, но беше твърде възбудена, за да обърне сериозно внимание на нещо. Каза, че ще се видим по-късно и се вдигна на пръсти, за да види къде е Бърти. Почнах да си пробивам път в тълпата.

Търсих навсякъде Едуард, но не го намерих никъде. Минах покрай пустите сергии. Стоките бяха разпродадени или прибрани. Въртележката беше спряла. Боядисаните коне изглеждаха уморени и мръсни. Някакъв мъж хвърляше дървени стърготини върху пустите заграждения за добитъка. Пара се вдигаше от торните купчини. Едно куче ровеше в съдържанието на преобърнатата каручка за зеленчуци. Хората, които не гледаха състезанията по борба, се разхождаха безцелно в очакване на вечерните тържества. Някакви хора закачваха японски фенери около палатката за танци. Един човек ръсеше с пясък дървения под. Куп празни столове около шатрата очакваха музикантите. Чувах някъде в далечината крясъците на тълпата около тепиха за борба. Слънцето се беше скрило и оставило тъмнооранжеви следи по небето. Все по-сгъстяващи се лилави сенки падаха върху земята.

Едуард стоеше до нашата каруца със сено и беше погълнат в разговор с някакъв мъж, когото не бях виждала досега. Беше нисък и набит. Носеше костюм на зелени и сиви карета, ябълковозелена вратовръзка и тъмнокафяво бомбе. Лицето му беше пълно, челюстта му висеше надолу, а малките кафяви очички се оглеждаха непрестанно, докато разговаряше с Едуард. Дватамата спряха да говорят, щом наближих. И двамата видимо се засегнаха от неканената ми поява. Едуард се намръщи. Мъжът с бомбето ме изгледа дълго и преценяващо. Имаше вид на лондончанин. Не беше от букмейкърите.

Стана ми интересно кой ли е той и какво общо има Едуард с него. Грубо прекъснатият им разговор сякаш увисна във въздуха и зачака да го подновят. Почувствах се неудобно.

— Мен ли търсиш? — попита нехайно Едуард. — Мислех, че още гледаш борбите.

— Не издържах повече. Теб те нямаше толкова дълго...

— Тъкмо си взимах парите, когато срещнах един стар приятел.

— Така ли?

Зачаках да ме представи на непознатия. Нищо подобно не се случи.

— Ще тръгваме ли? — запитах аз.

— Трябва да обсъдя едни работи — рече Едуард. — Танците ще почнат след малко. Хайде да се срещнем до шатрата, Джулия.

— Кое е това момиче? — попита непознатият. Гласът му беше доста груб.

Едуард не му обърна внимание.

— Ще се видим след малко, Джулия — натърти той.

Не ме представи на мъжа. Нямаше и намерение да го прави. За миг настъпи неловко мълчание. После се обърнах и се отправих към палатката за танци. Мъжете изчакаха да се отдалеча и едва след това подновиха разговора си. Имах чувството, че главата ми ще се пръсне от болка. Интересно защо Едуард не искаше мъжът да узнае коя съм и дали това е човекът, когото Едуард търсеше цял следобед.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Състезанията по борба бяха завършили. Тълпата още не се беше разпръснала. Хората разговаряха гърмко. Небето беше станало съвсем тъмносиньо и придобиваше все по-лилав оттенък. Въздухът беше потъмнял от все по-гъстите сенки. Музикантите свиреха в шатрата. Звукът стигаше чак до мястото, на което стоях. Бях се облегла на една празна сергия. Виждах в далечината японските фенери, които приличаха на подскачащи в мрака цветни петна. Един мъж се спъна и залитна към мен. Отдалечих се бързо от него. Никак не ми се искаше да оставам сама. Спомних си, че Моли и Бърти ще бъдат в шатрата и се насочих натам. Не знаех колко време ще мине, преди Едуард да приключи с обсъждането на деловите си въпроси.

Мракът обгръщаше плътно шатрата. Сенките около нея се бяха сгъстили, но тя приличаше на кутийка за бижута, пълна със светлини и багри, фенерите се люлееха от ветреца и изливаха цветни потоци върху танцьорите. Едри селски моми танцуваха с мускулести момци. Момичетата носеха ярки цветни рокли. Полите им проблясваха като крила на пеперуди, когато вихрено се завъртаха. Младежите носеха ботуши, черни панталони и кожени жакети над белите ризи. Ръкавите им бяха набрани и се издуваха над китките. Лицата на всички бяха зачервени. Телата им се движеха бързо в такт с музиката. Тропотът на ботушите по дървения под ми заприлича на шум от паническо бягство на стадо добитък. Той почти заглушаваше музиката. Младежите държаха момичетата за кръста и ги завъртаха. Музиката ехтеше и телата се въртяха. Стори ми се, че съзерцавам оживели скулптурните изображения на някой фриз, които пращят от енергия, мощ и жизненост.

Музиката спря и танцьорите престанаха да се движат. Гърдите им се вдигаха и спускаха, а челата им бяха лъснали от пот. Стоях сред сенките, малко извън осветеното пространство, и наблюдавах. Направи ми впечатление едно извънредно хубаво момиче със златисточервена коса. То носеше жълта рокля и буквално докарваше мъжете до полуда.

Момичето въртеше полите на роклята си и се полюшваше леко напред-назад, а поне десет младежи го бяха наобиколили и го молеха да им разреши да потанцуват с нея. Чух един от тях да го нарича Кони. Сигурно тя бе прочутата дъщеря на пекаря. Гледах я така, сякаш е някакво особено екзотично животно в зоопарка.

Музиката почна отново. Тропотът и въртенето се подновиха. Забелязах Моли, която сияеше в ръцете на Бърти. Дълго гледах танцьорите и през цялото време се питах кога ще дойде Едуард. Времето си минаваше, а той не идваше. Танцьорите почнаха да се изморяват и музиката се промени — от шумна полка към някакъв побавен и по-труден за изпълнение танц. Телата се приближиха едно до друго, а лицата станаха по-изразителни. Ръката на Моли галеше тила и шията на Бърти, докато танцуваха, а устните ѝ се бяха разтворили. На мястото на буйната страст се появи задушевна интимност. Всяко движение придоби скрит смисъл.

Почувствах се самотна и изоставена, скрита в сенките и загледана в сцената, в която не вземах участие. Имах чувството, че съм сираче, което стои пред голяма къща и гледа празнично тържество през отворените прозорци. Това беше абсурдно, разбира се, но именно така се чувствах. Бях съвсем самотна. Не се засрамах при тази мисъл. Около мен винаги беше имало много хора и беше кипяла трескава дейност. Но наситеният със събития и хора живот в Лондон беше приключил. Бяха ме прогонили оттам по причини, които не знаех. Намирах се в непозната и чужда за мен част на страната. Не бях оттук и нямах към кого да се обърна. Досега не бях усещала с такава сила липсата на близък човек.

Всичко беше обвито в сенки. Само палатката за танци беше ярко осветена. Двойките почнаха да се измъкват крадешком, хванати ръка за ръка. Шубракът се изпълни с шумове. Студен нощен вятър задуха. Ръцете и раменете ми се вледениха. Бях съвсем изтощена от толкова много ходене и преживявания. Исках да се върна в Лайън Хаус. Не бях оттук, но поне имах собствена стая, в която да се радвам на известен уют.

Отношението на Едуард към мен ме накара да се почувствам като захвърлено коте. Днес открих някои страни на неговия характер, за които не бях подозирала. Той беше чаровен и лекомислен на пръв поглед, но под тази лъскава повърхност се криеха много повече неща,

които не се виждаха отвън. Стори ми се, че нещо го тревожи. Може би това беше някой дълг на карти. Това обясняваше неговата изнервеност днес. Може би непознатият мъж беше дошъл да си получи парите от Едуард — пари, с които той не разполагаше. Моли спомена, че Едуард играе на комар. Тя каза, че Корин му се е карала за това и е отказала да плати дълговете му.

Тъкмо си мислех за това, когато чух шум от приближаващи се стъпки. Отначало си помислих, че Едуард идва да ме отведе. После видях двама младежи. И двамата бяха пияни. Веднага познах това по миризмата, която се носеше от тях. Те бяха едри и руси селски момчета, които стояха през повечето време зад ралото и нямаха навик да гуляят. Спряха, щом ме зърнаха да стоя сама в сенките и се ухилиха един на друг. Явно не бяха в състояние да си намерят момиче по вкуса им или се готвеха да се смесят с другите танцьори на дансинга.

Направих крачка назад. Усетих, че ще си имам неприятности. Стори ми се, че нищо около мен не съществува в действителност, докато те се приближаваха. Сутринта Едуард на шега предрече, че ще ми се случи нещо подобно. Младежите се приближиха още повече.

— Хей, Род — каза единият от тях, — я виж какво намерих. Вече е готова и само чака някой хубав момък като мен да мине да я вземе. И нея си я бива.

Гласът му беше малко груб и езикът му се плетеше. Раменете му изпъваха плата на ризата му. Големите му кафеникави ръце висяха отстрани. Беше глупав и застрашителен на вид.

— Не е честно — каза другият. — Аз я видях пръв, Клем.

— Намери си сам момиче. Тази е моя.

Двамата се вторачиха разярено един в друг. Свиха ръце в юмруци, без да ме поглеждат. Бяха млади, груби и грозни. Държаха се с мен като с красива играчка, която са намерили на пътя. Този, който се наричаше Род, изблъска другия настрана и ме сграбчи за ръката, преди да успее да помръдна. Изпаднах в ужас.

— Искаш ли да танцуваш, сладурче? — попита той.

— Не, благодаря ви — отвърнах рязко с треперещ глас.

— О-о, хайде. Бъди по-мила.

— Пуснете ме.

Той не обърна внимание на думите ми. Почна да се кикоти от удоволствие, горд с играчката, която си беше намерил.

— Махайте се, момчета!

Веднага познах гласа. Мъжът излезе от сенките и се отправи бавно към нас. Младежът, който ме държеше за ръка, видимо се обърка.

— Хей, ти за кой се мислиш? Това тук е...

— Казах, махайте се!

Грубият глас прозвуча заплашително. Филип Ашли се изправи пред нас на лунната светлина и се надвеси застрашително над Род. Приличаше на същински демон. Момъкът ме пусна веднага щом видя лицето му. Двамата младежи отскочиха настрана и потънаха в мрака. Филип Ашли ги изчака да си отидат. После веждата му се повдигна и той се обърна към мен.

— Добре ли си? — попита той.

— Още треперя малко, но... да, добре съм.

— Май свърших доброто си дело за деня — каза той.

— Благодаря ви — отвърнах аз.

— Много глупаво е от твоя страна да стоиш така, момиче. Трябваше да си в леглото... с чаша топло мляко.

— Мога и сама да се грижа за себе си — заявих леденостудено.

— И аз така забелязах — изрече той с усмивка.

Изчервих се. Това явно го развесели.

— Къде е твоят мистър Лайън? — попита той.

— Той е... разговаря с един приятел.

— Заговорници е по-точната дума. Сигурно е с мистър Херън.

— Херън ли? — повторих аз.

— Забелязах го преди малко. Тъкмо се питах какво прави по тези краища. Значи е приятел на мистър Лайън, така ли?

— Не съм го виждала до днес.

Филип Ашли кимна. Виждах съвсем ясно лицето му. Лунните лъчи го обагряха в сребристо и хвърляха сенки върху него. То беше остро и сякаш се състоеше само от тгли. Назъбената линия на белега приличаше на черно петно на светлината. Тъмните му очи ме оглеждаха изпитателно.

— Имах късмет, че минавахте оттук — казах аз.

— Наистина — отвърна той.

— Да не сте бил там през цялото време?

— През цялото време ли?

— За да ме шпионирате.

— Да те шпионирам, как ли не.

— Признавате ли?

— Признавам, че стоях в сенките и те наблюдавах, но просто гледах да не ти се случи нещо. Исках да предотвратя всяко произшествие от рода на това преди малко.

— Защо? — попитах аз.

— Видях те да бродиш сама сред сергиите. Досетих се, че е възможно да си имаш неприятности. Това задоволява ли те, момиче, или искаш да ми зададеш още въпроси?

— Защо вървахте по петите ми в Лондон? — попитах безцеремонно.

— Значи знаеш за това?

— Да, знам.

— Гледах да не ме забележиш. Не исках да те уплаша.

— И след това идвахте в музикалния театър, за да ме видите.

— Вярно е, че идвах в музикалния театър, но не само заради теб.

— Тръгвахте си веднага след края на моя номер.

— Така е.

— Обяснете ми това — изрекох твърдо аз.

— Когато му дойде времето — каза той.

— Искам да узная още сега!

— Спокойно, моето момиче. Изпускаш си нервите.

— Кажете ми — настоях аз.

Той се засмя тихо. Обърнах се, за да си отида.

— Къде смяташ да идеш? — попита рязко той.

— Ще се опитам да намеря Едуард... мистър Лайън.

— Той трябва да те намери — отвърна Филип Ашли. — Проклетият глупак трябва да е полудял, за да те пусне да обикаляш така. Ще получи хубав урок, ако ти се случи нещо.

— Не ми трябва придружител — възкликнах гневно.

— Но си имаш един — каза той и стисна здраво ръката ми.

— Вие сте непоносим — казах аз.

— Значи ще трябва да пострадаш малко.

— Ще ме пуснете ли, мистър Ашли?

— Не, няма. Идваш с мен.

— Никъде няма да ходя — отвърнах аз.

— Нямах избор. По-едър съм от теб и далеч по-силен.

— Вие ми се подигравате!

— Констатирам факт. Хайде, идвай.

— Къде отиваме?

— При реката.

— Ако смятате...

— Не храни празни надежди. Там е тихо и ще виждаме фойерверките. Твоят галантен кавалер мистър Лайън сигурно ще успее да свърши „деловия си разговор“ до техния край и може би ще си спомни, че носи отговорност за теб.

— Какво знаете за мистър Лайън?

— Предостатъчно, момиче — каза той.

Не проговорих повече. Закрачих мълчаливо до Филип Ашли. Сякаш цялата ми енергия беше изчезнала някъде. Още не се бях съвзела от срещата с двамата селски грубияни. Минахме покрай тъмните пусти сергии, стъпвайки по разпилените боклуци. Скоро почнах да чувам ромона на реката, която течеше стремително край бреговете. Светлините и звуците от музиката в палатката за танци останаха далеч зад нас. Шумът от музиката приличаше на слабо, пронизително ехо, а светлините не бяха нищо повече от цветни сенки в далечината. Усетих как студеният нощен въздух докосва раменете ми и потреперих. Земята беше влажна и блатиста. Всички хрусталаци около нас шумоляха. Филип Ашли ме заведе до една пейка под огромен дъб, който растеше почти до ръба на реката. Даде ми знак да седна и аз му се подчиних.

— Какво предлагате да правим сега? — попитах язвително.

— Ще чакаме — каза той.

— Искам да си вървя вкъщи.

— Много лошо. Ще чакаш.

— Вие сте най-отвратителният...

— Замълчи — отсече той. — Омръзна ми да те слушам. И на мен не ми е приятно, момиче. Отдавна да съм те пуснал да вървиш, където искаш, ако не смятах, че някой хулиган ще те отвлече.

— Защо се интересувахте какво ще стане с мен? — сопнах му се аз.

— Казах ти да млъкваш — отговори той с дрезгав глас.

Наоколо царуваше пълна тишина и спокойствие. Водата ромолеше. Сребристи стружки подскачаха на местата, където лунните лъчи докосваха повърхността ѝ. Една жаба скочи от пън и цопна във водата. Ароматът на млечка се смесваше с мириса на влажна земя и сухи листа. Небето беше съвсем черно. Луната го позлатяваше леко с лъчите си. Гневът ме гризеше отвътре, бузите ми се сгорещиха, а устните ми се свиха. Искаше ми се да хвърля нещо по този грубиян, който ме държеше в плен, но в същото време се чувствах поласкана. Той поне ми обърна малко внимание, за разлика от Едуард. Знаех, че трябва да се страхувам от него, но не се боях.

— Какво искате от мен? — попитах аз.

— От теб? Нищо, скъпа моя.

— Защо ме преследвахте онзи ден? — запитах аз.

— Моля?

— Онзи ден през нощта, в гората.

— За какво говориш?

— Първо ме дебнехте. После хукнахте подире ми.

— Не — рече той — не съм бил аз.

— Ходехте подире ми в Лондон. Шпионирахте ме тази вечер...

— Но не съм търчал подире ти в гората.

— Тогава... кой е бил?

— Разкажи ми за тази случка — каза той. Гласът му стана удивително дълбок. Стоеше свел на една страна глава и слушаше много внимателно, докато му разказвах за станалото. Лицето му изглеждаше мрачно на лунната светлина. Видимо се ядоса и напрегна.

— Проклет глупак! — възкликна той. — Кой ли е бил този? Тебе трябва да те държат под ключ. Ако не участваш във всичко това...

— В какво?

Той не обърна внимание на въпроса ми.

— Сигурна ли си в това, което ми разказа? Абсолютно сигурна ли си, че всичко това не е плод на въображението ти?

— Така мисли и Едуард. Никой не ми вярва.

— Аз ти вярвам — каза той.

— Не разбирам — каза аз. — Нищичко не разбирам.

— Ще разбереш — отвърна той — с течение на времето.

Филип Ашли знаеше нещо, но нямаше намерение да ми го казва. Сведох поглед към ръцете в скута ми. Доплака ми се от безсилие.

Сякаш всички участваха в някакъв безмълвен заговор, включително и този мъж. Нещо се криеше зад това мълчание и то ме заплашваше. Защо отказваха да ми кажат какво става?

— Защо да ви вярвам? — попитах аз. — Защо? Вие вървахте подире ми в Лондон. Вие ме проследихте тази вечер. Защо да ви вярвам, когато казвате, че не сте били в гората?

— Тук си съвсем права.

— Не... не знам дали да ви вярвам или не.

— Вярно е, че не знаеш. В такъв случай трябва да се боиш от мен. Нищо не ми пречи да те хвърля още сега в реката.

— Как смее...

— И ще го направя, ако не пазиш тишина. Мисля. Искам да запазиш спокойствие.

— Вие запазете спокойствие! — възкликнах раздразнено. Филип Ашли се засмя силно. Смехът му прозвуча така, сякаш някой дявол се кикоти в мрака. Той загреба шепа камъчета и започна да ги хвърля в реката. Всяко от тях цопваше шумно във водата. Една жаба изскряка гневно. Щурци цвърчаха близо до корените на едно дърво. Жуженето на насекомите изпълваше въздуха. Филип Ашли хвърли едно по едно всички камъчета. После скръсти ръце на гърдите си и се облегна на ствола на едно дърво. Лунните лъчи очертаваха силуета на лицето му. Острият му нос изпъкваше ясно на тъмния фон, а челюстта му се издаваше. Изглеждаше така, сякаш е забравил за моето присъствие. Това ми се стори по-непоносимо от обидите му.

— Направихте голямо впечатление на мисис Крендал — подхвърлих след малко.

— Забележителна дама — рече той. — Забележителна.

— Вашият джин ѝ направил неотразимо впечатление.

— Пресуши почти цяла бутилка от него — каза той. — Досега не бях виждал нещо подобно.

— Не смятате ли, че това е доста нечестно от ваша страна? — казах аз.

— Нечестно ли?

— Да я напоите така, за да изстискате от нея всичко, което знае.

— Това ли съм направил?

— Не е ли така?

— Може би. Тя ми каза някои интересни неща.

— Корин се ядоса много. Тя твърди, че не ви е виждала досега.

— Може и да не ме е виждала.

— Защо се интересувате толкова от нас? — попитах рязко.

— Да кажем, че искам да узная повече за моите съседи — отвърна бързо той.

— Много ми се иска да знам кой сте вие всъщност.

— Филип Ашли, художник и негодник, на твоите услуги.

— Защо сте тук? Каква е вашата цел? Знаем, че не сте дошъл в Девъншир само за да рисувате.

— Досетлива си.

— Ще разкажа всичко на Едуард. Ще му предам всички ваши думи.

— Ако съм на твое място, няма да постъпя така — отвърна тихо Филип Ашли.

— Заплашвате ли ме?

— Може би.

— Кой сте вие? Какво възнамерявате да правите?

Той се изкикоти.

— Май ме мислиш за някакъв доста зловещ тип — каза той. — Може би замислям някакво ужасно престъпление. Никога не ми се изпречвай на пътя. За момента ми е изгодно да те пазя, но друг път едва ли ще бъда толкова милостив. Не ми се мотай в краката и се дръж прилично.

— Склонна съм да ви вярвам — казах аз. — Никоя ваша постъпка няма да ме изненада. Всеки, който напива една бедна неразумна жена и после ѝ се присмива, е способен на най-отвратителни злодеяния.

— Точно така — потвърди нехайно той.

Потъгнахме в мълчание. Питам се кой ли е този циничен и самоуверен мъж с насмешлив език. Той ме озадачаваше и дразнеше. Не бях в състояние да устоя на магнетичния му чар. Казах си, че го мразя и трябва да се боя, но изпитвах необяснимо спокойствие, докато седях до него, и се радвах, че ме доведе тук. Главоболието ми изчезна. Стори ми се, че цялата ми душа е изпълнена с жизненост и блика от енергия. Филип Ашли беше причината за това. Не знаех как го постига и защо го прави, но тайничко се наслаждавах на това усещане.

— Ще ми кажете ли поне кой е мистър Херън? — попитах аз.

— Един човек от Лондон.

— Чудя се за какво му е притрябвал Едуард.

— И аз се чудя.

— Приятел ли сте на мистър Херън? — попитах аз.

— Имах си веднъж работа с него.

— Добре ли го познавате?

— Не много добре, но достатъчно, за да не го харесвам.

— С какво се занимава той?

— С нищо интересно за теб, моето момиче. Задаваш твърде много въпроси. Всеки момент ще загубя търпение и ще съжаляваш горчиво, че си ме ядосала.

— Никой не ми казва нищо — възкликнах разочаровано.

— Значи имаш голям късмет — отбеляза той.

— Всеки се държи с мен така, сякаш съм дете!

— А ти се държиш точно като дете, скъпа.

Запазихме мълчание, докато първите цветни ивици на фойерверките озаряваха небето. Една ракета разсече мрака, избухна и се пръсна на малки сребристоксини огнени частици, които се понесоха бавно надолу и угаснаха. Последва я друга, която посипа небето със зелени снежинки. След това се появи червена, а после златиста. Гледката беше невероятно красива. При всяко изстрелване на ракета се чуваше оглушителен трясък, а после красотата се възпламеняваше на небето в абсолютна тишина. Искрящите фойерверки се извиваха във форма на сребърни колела. Зрителите в далечината викаха от удоволствие. Огненото представление продължи петнадесет минути. То беше смайващо ослепително. Небето, ми се стори по-тъмно отпреди, щом настъпи краят му. Вятърът никога не ми бе изглеждал по-студен и пронизителен.

— Да вървим — рече Филип Ашли. — Твоят придружител може би си е спомнил най-сетне за теб. Ще те търси. Ще те заведе при каруцата.

— Благодаря ви — казах аз.

Чувствах се съвсем изтощена. Изпълненият със събития ден си казваше думата. Вече исках единствено да бъда сама. Крачех до Филип Ашли. Налагаше ми се почти да тичам, за да не изоставам от него. Изведнъж се озовахме пред каруците. Голямата купа сено биеше на

очи, Едуард стоеше до нашата каруца. Очевидно се намираше в отлично настроение. Филип Ашли спря.

— Ще те оставя тук — каза той. — Твоят мистър Лайън те чака.

— Пред... предполагам, че трябва да ви благодаря — промълвих неловко.

— Няма нужда. Удоволствието беше изцяло мое.

— Довиждане — казах аз.

— Довиждане — отвърна той.

После потъна в сенките и се изгуби от поглед. Останах за миг на място. Мислех си за този мъж. Той беше толкова особен и озадачаващ. Питях се защо не се уплаших от него. Бях имала всички основания за това. Отправих се бавно към каруцата.

— Ето те и теб — каза Едуард. — Търсих те навсякъде.

— Срегнах един приятел — отвърнах аз.

— Така ли? Хубаво. Ще тръгваме ли?

— Да — отговорих аз.

Обърках се. Едуард изобщо не изглеждаше разтревожен от моето изчезване. Необяснимо защо се намираше в добро настроение. Помогна ми да се кача в каруцата и се метна до мен с момчешки ентузиазъм. Усмиваше се на себе си и пляскаше весело с юздите, докато се отдалечавате от мястото на панаира.

— Добре ли мина срещата... с твоя приятел? — попитах аз.

— Какво? А, ти имаш предвид човека с когото разговарях. Да, всичко се нарежда добре, положението е отлично.

— Просто... се питах.

— Хубава нощ, нали? — каза Едуард.

Пътят приличаше на сребриста лента на лунната светлина. Мастиленочерните ивици на дърветата и храсталаците го ограждаха от двете страни. Конете припкаха бодро по него. Явно и те копнееха час по-скоро да се приберат вкъщи. Каруцата подскочаше на издатините по пътя и сеното падаше върху раменете ни. Усещах, че Едуард е в приповдигнато настроение и ако не съм аз, ще почне да си подсвирква. Обидих му се малко за това, че прие толкова равнодушно моето изчезване. Изобщо не ме попита къде съм била. Реших да не му казвам нищо за Филип Ашли. Всички други си имаха тайни. Срещата с мистър Ашли ще бъде моята тайна.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Станах рано на другата сутрин. Тъкмо слизах по стълбите, когато Корин отвори с трясък предната врата и влетя в къщата в костюма си за езда. Мъхестозеленият воал на шапката ѝ се беше увил около раменете ѝ. Тя го размота и хвърли настрана шапката. В същото време ме поздрави. Нито една от нас не беше закусвала. Затова отидохме заедно в стаята за закуска. Това беше една малка стая с яркожълти тапети, близо до кухнята. Слънчевите лъчи проникваха вътре през прозореца и очертаваха ослепителни кръгчета по бялата ленена покривка на масата. На нея имаше купа със сини цветя и храна и прибори за трима души. Сините ленени салфетки бяха сгънати до чиниите. Корин се настани стремително на мястото си и дрънна със звънчето, за да повика прислугата.

— Едуард ще дойде ли да закусва с нас? — попитах аз.

— Така изглежда — отвърна язвително тя. — Станал е от часове и вдига ужасен шум! Подсвирква си, обикаля из стаята и си стяга багажа.

— Така ли?

— Ще ходи за малко до Лондон. Поне така ми каза. Прав му път!

— Някой да говори за мен? — попита Едуард.

Той стоеше на вратата и ни се усмихваше. Носеше тъмни панталони, кожени пантофи и прекрасно ушит халат от атлаз на кестеняви и черни ивици. Косата му беше разрошена. Тъмнокестенявите кичури се спускаха върху челото му. Едуард съумяваше да изглежда елегантен дори в този час. Той седна на мястото си. Тъмнокафявите му очи гледаха дяволито.

— Какво разправяше по мой адрес? — въпросът му бе отправен към Корин.

— Казах ѝ само, че се радвам, че ще се отърва от теб за няколко дена.

— Само три, ако държиш на точността — отвърна той.

— Мога ли да дойда в Лондон с теб? — запитах аз.

— Изключено! — отсече Корин.

Извърнах се към нея. Тя усети, че се е намесила прекалено грубо в разговора и опита да замаже положението с нещо смешно.

— Това ще ни даде възможност да ходим на гости — каза тя, — щом няма да го има Едуард да ни се пречка. Освен това няма да ми е приятно да остана сама.

— Тук е мисис Крендал — казах аз.

Корин изсумтя и пропъди всяка мисъл за общуване с Агата Крендал.

— Какво те прихвана толкова внезапно, че реши да ходиш в Лондон? — обърна се Корин към Едуард.

— Работата — отвърна той с усмивка.

— По-вероятно някоя лека жена — каза Корин.

— Не и този път — отвърна племенникът ѝ, — въпреки че ако намеря време, ще навестя някои стари приятелки.

— Ще намериш време — отвърна кисело тя. Прислужничката влезе с подноса със закуската. На него имаше чиния с хрускав, крехък бекон и куп златисти бъркани яйца, късчета шунка и препечени филийки. Едуард намаза своята филийка със сладко от ягоди. Прислужничката почна да налива кафето и Корин я смъмри, когато няколко капки от него паднаха върху чинийката. Поиска да ѝ донесат нова чашка и чинийка и загледа гневно прислужничката, докато тя вършеше тази работа. Едуард избухна в смях след излизането на готовото да се разплаче момиче.

— Как не те е срам! — извика Корин.

— Бедното момиче за малко не припадна — каза Едуард. — Не смяташ ли, че прекали малко тази сутрин?

— Не се държах по-зле от теб — сопна му се тя.

— Какво искаш да кажеш?

— Пристъпът на добро настроение, който си получил! Повдига ми се от него.

— Имам си причини — обяви той. — И ти ще се радваш. Почакай само няколко дена.

— Много се съмнявам — каза Корин.

Гласът ѝ беше сериозен и безстрастен. Тя изгледа рязко Едуард и за миг погледите им се кръстосаха. Сякаш си отправяха предизвикателство над масата. Ръцете на Корин потрепваха от възбуда

на ръба на масата. Погледът на Едуард беше мрачен и съвсем не доброжелателен. Двамата стояха известно време така. После Едуард сви рамене, усмихна се и почна да яде своя бекон с яйца. Никой не продума повече на закуска.

След един час бях в предния коридор. Екипажът чакаше на алеята. Багажът на Едуард вече беше качен на капрата, а кочияшът седеше на седалката, готов да се отправи към гарата. Едуард слезе по стълбите, като си слагаше в движение чифт жълти ръкавици от ярешка кожа. Беше облякъл кафяв костюм. Около шията си беше увил жълто копринено шалче. Приличаше на весело момче, което си тръгва от училище за ваканцията.

— Ще тръгвам — извика той.

— Виждам — отвърнах аз.

— Не увесвай нос — каза той. — Ще се върна тук, преди да си мигнала. Ще ти донеса подарък.

Начумерих му се престорено.

Едуард се отправи жизнерадостно към екипажа. Корин излезе от гостната и го придружи навън. Няколко минути разговаряха до екипажа. Корин като че ли го убеждаваше разпалено за нещо, а Едуард ѝ възразяваше. Едва чувах техните гласове и не различавах отделните думи. Екипажът потегли. Корин влетя стремително в къщата. Очите ѝ блестяха от гняв.

— Станало ли е нещо? — попитах аз.

— Какво? Дали е станало нещо?

Тя се приготви да излее гнева си върху мен, но се овладя. Приглади полите си и влезе в гостната. Изведнъж се разнесе оглушителен трясък. Застанах на вратата на гостната и видях, че Корин се е изправила пред камината и гледа разярено статуетката от дрезденски порцелан, която беше строшена на парчета. Унищожаването на хубавото изделие очевидно беше дало отдушник на гнева ѝ, защото тя беше видимо по-спокойна.

— Прости ми — изрече тя. — Това момче ще ме съсипе! Не знам защо го държах досега тук. Предполагам, че заради проклетия му чар. Възрастна жена като мен е склонна да върши какви ли не глупости под влияние на нечий чар. Внимавай с тези неща, Джулия. Когато му дойде времето, влюби се в глупак, ако искаш, но внимавай с чаровниците.

— Не възнамерявам да се влюбвам в никого — заявих ѝ аз.

— Виж ти, виж ти! — възкликна тя. Доброто ѝ настроение явно се беше върнало. — Ще се влюбиш, дете. Разбира се, че ще се влюбиш.

Тя се усмихна и се излегна на дивана във видимо по-добро настроение в сравнение с времето преди избухването. До обяд ме забавляваше с разкази за своята младост. Спомни си своите весели и приятни приключения и ми ги разказа духовито и с нескрита наслада. По всичко личеше, че е забравила напълно за спора с Едуард.

Прекарахме следобеда в утринната стая. Това беше една малка стаичка до гостната. Тапетите ѝ бяха в зелено и бяло. В нея имаше само кремав диван, бяло бюро и розов стол. Върху бюрото бяха сложени сребърна мастилница и перо. Виждахме през прозорците розите и една част от алеята. Корин се беше свила на дивана и почти не обръщаше внимание на романа, който ѝ четях на глас. Тя беше предложила да ѝ чета. Явно имаше намерение да запълни времето ми с работа по време на отсъствието на Едуард.

Обърнах една страница и се подвоумих.

— Наистина ли се интересувате от този роман? — попитах аз. — Намирам го за доста скучен.

— Всеки глупак ще се сети, че момичето ще избяга с моряка — каза Корин. — Май ще трябва да си поръчам няколко нови книги от Лондон. Всичко това е толкова досадно... — тя млъкна внезапно и се вслуша в шума навън.

Колелетата на някакъв екипаж заскърцаха на алеята отпред. Надникнах през прозореца и видях, че една елегантна двуместна карета е спряла пред къщата. Дребен плешив мъж стоеше на капрата. Корин стана. Лицето ѝ беше бледо. Стреснах се, когато забелязах страха в очите ѝ. Тя сви на топка парче плат от полата си и го стисна. Устните ѝ се разтвориха.

Нечии стъпки отекнаха на верандата и се чу шум от удрянето на чукчето по портата. Звукът отекна гръмко в тишината, която цареше в къщата. Една прислужничка заситни по коридора и отвори. Слугите бяха получили заповед да отпращат всеки гост, но прислужничката явно се натъкна на големи затруднения при изпълнението на задачата си. Долових гласа на мъжа. Той беше твърд и настойчив.

Прислужничката застана на вратата на утринната стая и каза на Корин, че някой си доктор Редмънд я търси и няма да си тръгне, без да

я види. Корин се втренчи за миг в прислужничката. Очите ѝ бяха широко отворени. После каза на момичето да отведе доктора в гостната. Гласът ѝ трепереше леко.

— Няма да се срещам с този мъж — прошепна тя. — Няма! Ама че нахалник, как смее да идва тук! Сама ще го повикам, ако искам да го видя! Джулия, иди и поговори с него. Кажи му, че си почивам. Точно така, почивам си и нямам възможност да се срещам с никого. Отърви се някак от него!

— Не смятате ли, че все пак трябва да се видите с него, Корин? Едва ли без причина е изминал целия път до Лайън Хаус.

— Отказвам — заяви тя, — отказвам... категорично.

Доктор Редмънд стоеше до камината, когато влязох в гостната. Представих се и той кимна очаквателно. Беше по-нисък от мен, спретнат дребен мъж, облечен в плътно прилепващ черен костюм и тъмнолилава жилетка, върху чиято лъскава повърхност беше провесена верижката на златен часовник. Бръчки покриваха розовото му лице, а погледът на светлосивите му очи беше интелигентен. Тънък мустак се извиваше над малката му уста, а върхът на плешивата му глава блестеше като лъснато стъкло. Бе оставил черна чанта встрани от себе си.

— Мисис Лайън си почива — казах аз. — Няма възможност да ви приеме сега.

— Ще почакам — заяви доста категорично той.

— Боя се, че срещата помежду ви е изключена — отвърнах аз не по-малко категорично. — Тя ми заръча да ви отпратя.

— Разбирам — рече той и сви предизвикателно устни.

— Съжалявам, че сте изминал напразно толкова път — изрекох неловко аз.

— Правех обиколка, за да видя пациентите си и мислех да прегледам Корин. Не го преживявайте толкова, млада госпожице. Свикнал съм с нейните капризи и избухвания. Трябва да ви кажа, че е постъпила като голяма страхливка, щом е пратила вас да ме изгоните. По-рано тя лично нахлуваше в стаята, обиждаше ме с всякакви думи и после бърбореше приятелски, докато я преглеждах. Действително искам да я видя — настоя той.

— Може би някой друг ден — казах аз.

— Отдавна не съм я преглеждал — продължи той. — Тя беше твърде болна преди няколко седмици, нали разбирате, твърде болна. Имаше известни съмнения... — той се поколеба. — Тя винаги е била забележителна жена — поде той отново. — Много се изненадах от нейното възстановяване. Очаквах да ме повикат всеки момент след последната визитация. Бях поразен, когато узнах, че е станала на крака! Поразен! — повтори той.

— Тя се чувства добре — уверих го аз.

— Аз трябва да преценя това.

— Напоследък изобщо не е боледувала.

— Чух, че пак язди. Аз, разбира се, ѝ забраних да се качва на коня, но забраната само е насърчила Корин. Язденето ще я погуби. Нищо чудно да се изгърси някоя сутрин от коня. Глупава жена, проклета глупачка.

Не знаех какво да кажа. Докторът явно нямаше никакво намерение да си тръгне. Скръсти ръце зад гърба си и закрачи из стаята, като спираше ту тук, ту там, за да разгледа някой предмет. Приличаше ми на наперен малък червеногуш дрозд с черния си костюм и тъмнолилавата си жилетка.

— През последните три седмици все мислех да намина — каза той. — Но, за съжаление, ражданията, отсечените по невнимание пръсти на небрежни фермери и измислените страдания на разстроени стари моми ми отнемаха цялото време. Действително бях много зает. Но всеки ден очаквах да ме повикат от Лайън Хаус. Настоявам да я прегледам — продължи той. — Моят лекарски дълг изисква...

— Корин ще прати да ви извикат, ако е нужно — изрекох аз и го прекъснах. — Тя категорично отказа да ви приеме.

Той сви рамене и направи гримаса. Отвори чантата си и извади малка кафява бутилка. Сложи я на масата и я погледна, свел глава на една страна.

— Личен лекар съм на Корин от двадесет години — каза той — и вече става двадесет и първата. Познавам я отлично. Целият този фарс, нейната свръхраздражителност — това действително е проклета глупост, нали разбирате. Да създаваш толкова затруднения в името на самите затруднения — тя е твърде голяма дама, за да върши такива неща. Не е нужно да постъпва така.

Той поклати глава. Сивите му очи бяха изпълнени с гняв.

— Някога не беше такава. Не сте в състояние да си представите по-хубаво и по-мило създаване от нея. Такава красота. Голяма трагедия беше, че я загуби по такъв начин. Предполагам, че това я промени.

— Може би — изрекох аз раздразнено.

— Съвсем естествено е, че се бои.

— Бои?

— От смъртта. Ето защо не иска да ме види. Тя се страхува.

Изчаках го търпеливо да свърши. Той направи още няколко забележки и после протегна ръце. Огледа ги за миг. После ги затърка бързо, сякаш за да измие ръцете си от отговорността.

— Корин е вече възрастна жена — рече той — и, боя се, никак не е здрава. Трудно е да повярва човек на колко години е тя в действителност, като я гледа как говори, вилнее и размахва ръце. И тя самата не иска да погледне истината в лицето. Ето защо се носи като вихър по полята и се прави на толкова страшна. Но тя е една възрастна жена. Удивителна, но възрастна.

Стоях съвсем тихо. Думите му ме отрезвиха.

— Пак ли няма да ми позволите да я видя? — попита той.

— Не, докторе.

— Много добре — каза той. — Няма да нося отговорност, ако ѝ се случи нещо. Ще се постарая да стане всеобщо достояние фактът, че съм искал да я прегледам и съм получил отказ. Правя го, за да си защитя репутацията, нали разбирате.

— Напълно ви разбирам, докторе — отвърнах аз.

Доктор Редмънд си вдигна чантата и излезе от стаята. Излязох заедно с него на верандата. Той спря на най-горното стъпало и отправи поглед към двуместната карета. Слънчевите лъчи проблясваха по повърхността на алеята. Конят стоеше търпеливо и чакаше стопанина си. Беше прекрасно животно с кафеникавочервена кожа. Доктор Редмънд се обърна към мен и заговори сериозно.

— Нямам нищо против ексцентричността, нали разбирате — каза той, — но Корин прекалява. Погрижете се да взима редовно лекарството, което оставих. Тя знае каква доза да пие. Говорете с нея, госпожице, и я накарайте да спре да язди всяка сутрин. Някой ден конят ще се върне с празно седло, ако не я възпрете.

Той се качи на каретата и потегли на път. Отправих се незабавно към утринната стая.

Корин се беше отпуснала на давана, облегнала гръб на възглавниците. Лицето ѝ беше бледо и безкръвно. Приличаше на страшна маска. Тя самата изглеждаше като ужасяваща кукла, захвърлена от малко демонче. Бях сигурна, че е подслушвала разговора в гостната. Стискаше в ръце скъсано на парченца японско ветрило. Беше строшила бамбуковите пръчици и скъсала изящно изрисуваната хартия. Парченцата и късчетата лежаха в скута ѝ. Сякаш не съзнаваше какво върши.

— Чух — каза тя. — Чух какво каза този човек.

— Съжалявам — отвърнах аз. Трябваше да затворя вратата на гостната. Не исках да чуete нашия разговор.

— Не е вярно — рече тя.

— Хайде, хайде — замолих я аз. — Вие сте разтревожена...

— Всичко ми е наред — каза Корин. Стана. Парченцата от счупеното ветрило се разпиляха по пода. За миг изглеждаше много стара и съвсем крехка. Разбрах, че докторът е бил прав. След това изпъна гръб и сведе брадичка. Изглеждаше величествена и непоколебима.

— Изкуфял стар глупак! — отсече тя.

— Корин...

Тя нахлу стремително в гостната. Полите на оранжевия ѝ пенъоар се развяха. Хвърли се към масата, на която беше поставена кафявата бутилка и сграбчи лекарството. После го запрати в другия край на стаята.

— Там ти е мястото! — извика тя. — Същото заслужава и доктор Ричард Редмънд!

Застанах на вратата. Бях изумена от изблика ѝ на гняв. И уплашена. Корин обикаляше из стаята като някакво диво животно. Очите ѝ блестяха от ярост. Кестенявата перука се беше килнала настрана, а ужасно изрисуваното лице се беше разкривило. Всичко това ми приличаше на сцена от някаква страховита мелодрама, на нещо напълно нереално — сякаш някоя претенциозна, царствена актриса се нагърбва да изпълни невъзможна роля.

— Той е толкова дребен — извика тя. — Толкова нищожна, незначителна личност! Няма широта на възгледите, няма бляскава външност... няма смелост! Смята, че всички трябва да се държат като... като подсмърчащи стари моми! Няма да се държа така.

Отказвам! Няма да се уплаша от диагнозата на някакъв незначителен глупак! Няма да ме уплаши. Много му се иска... о, да. Но няма да ме уплаши! Отказвам да се уплаша и да стоя до края на живота ми в леглото с ароматични соли, лекарства и в нощница от розова дантела!

Тя прекрати изведнъж разпазената си реч. Стоеше по средата на стаята и ме гледаше разярено. Гласът ѝ се сниши и загубя.

— Той смята, че умирам — изрече тя. — Глупак. Лешояд! Вярно е, че не бях добре... всъщност бях доста зле... и този глупак се опитва да накара всички да повярват — това е абсурдно! Чуваш ли?

Тя като че ли очакваше отговор. Само я гледах. Тя ме омагьосваше и ужасяваше едновременно.

— Той беше влюбен в мен — продължи тя. — Всички бяха влюбени в мен по онова време. Такъв един подсмърчащ дребен човек, толкова угнетително ми действаше със своя букет с цветя и с тъжните си очи. Отказах му презрително, разбира се. Сега си отмъщава, като се опитва да ме уплаши. В мен има повече живот, отколкото е имало някога в този доктор и в подобните на него!

Тя спря, за да си поеме дъх и после сякаш силите я напуснаха изведнъж подобно на играчка, чийто механизъм е спрял. Вдигна ръка към едната страна на лицето си и отпусна пръсти върху бузата си. За миг си помислих, че ще заплаче. Цялата жизненост беше изчезнала от очите ѝ и те ме гледаха така, сякаш не ме виждат.

— Вие сте уморена — казах аз. — Ще ви заведе във вашата стая.

За моя изненада тя не протестира. Тръгна покорно с мен, след като я хванах за ръката. В къщата цареше тишина, която изглеждаше още по-пълна след шумното словоизлияние на Корин. Тръгнахме нагоре по стълбите. Корин ходеше нестабилно като истинска старица. Усетих, че всеки момент ще се строполи на земята. Стълбата беше слабо осветена. Закриваха я дълги сенки. Чувах как часовникът тиктака монотонно в коридора долу. Агата Крендал отвори вратата на стаята си, щом се качихме на горния етаж.

Тя се втренчи в нас и после застана на вратата с усмивка на уста. Усмивката ѝ беше доста особена. Замириса ми на алкохол, но Агата Крендал не изглеждаше пияна. Лицето ѝ беше поруменяло, а очите ѝ проблясваха злобно.

— Видях доктора да идва — изрече тя с момичешкия си глас. — Доста дълго се забави. Видя ли се с него, Корин?

— Аз разговарях с доктора — аз рязко отвърнах вместо Корин.

— Така ли?

— Корин не пожела да се срещне с него.

— Не смяташ ли това за странно? — каза Агата Крендал. — Трябваше да се видиш с него, Корин. Или по-точно трябваше да му позволиш да те види. Защо не му разреши, скъпа? Боеше ли се? Не искаше ли докторът да те огледа хубаво?

Тя почна да се смее тихо. Смехът ѝ ни преследваше, докато вървахме бавно по коридора към стаята на Корин.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

На другия ден валя дъжд. Същото се случи и на следващия. Небето стана оловносиво, а навън ръмеше непрекъснато. Не се изливаше като порой, но валеше постоянно. Капките трополяха по покрива и падаха с плисък върху терасата. Навън беше влажно и неприятно. Градината се превърна в мокър куп от растения, обагрени в черно, сиво и мръснокафяво. Вятърът духаше яростно към храсталака и късаше листата, които залепваха за мократа настилка. Лайън Хаус сякаш се откъсна от света и се превърна в мрачно и тягостно място. Сивото небе сякаш обгръщаше земята под него и изтриваше всички цветове. Къщата стана студена и безрадостна.

Корин не беше напускала стаята си след заминаването на доктора. Носеха ѝ дори храната горе. Едуард беше в Лондон, а Агата също не излизаше от стаята си. Моли се беше скарала с Бърти след панаира. Дъждът развали дори нейното вечно добро настроение и тя престана да бърбори оживено. Имах чувството, че се намирам в капан и съм откъсната от целия свят. В къщата беше настъпила пълна тишина. Само монотонното почукване на дъждовните капки я нарушаваше.

Опитах да почета. Свих се в библиотеката пред жълто-белия огън, който не успяваше да затопли стаята. Държах в скута си „Отрантския замък“ на сър Хорас Уолпол, но историята беше прекалено страшна и угнетяваща, за да я чета в сегашното си състояние. Оставих книгата настрана и надзърнах навън. Всичко беше сиво и съвсем мокро. Дъждовните капки се стичаха по стъклата на френските прозорци и правеха неясни рисунки по тях. Стори ми се, че надзъртам през искряща, подвижна паяжина. Прииска ми се да изкрещя, да хвърля нещо в стаята и да прогоня гробната тишина.

Дълго седях и се вирах навън. Дъждът сякаш ме хипнотизираше. В него се криеше някакъв ужасяващ чар. Той беше грозен и подвижен, скриваше от погледа прекрасната градина и не пропускаше слънчевата светлина. Беше изтрил всички багри, всяка

изящност и красота от повърхността на Лайън Хаус и го беше превърнал в студен и забулен с влажен саван затвор. В дъжда имаше нещо символично. Помислих си, че той прилича на моя живот. Радостта и щастието бяха изчезнали от него. Нещо необяснимо, не по-малко грозно от дъжда, беше подкопало основите на живота ми, откакто напуснах Лондон. Питам се дали дъждът ще спре да вали някой ден. Чудех се дали слънцето ще блесне пак на небето и ще върне красотата и светлината. Исках да знам дали нещата ще се нормализират някога.

Отидох до френските прозорци и ги отворих. После застанах до рамката им и надзърнах навън. В градината имаше грозни кафяви локви. Кафяви ручейчета бяха зацапали плочките на терасата, посипана с опаднали черни и зелени листа. Вятърът духна няколко капки дъжд върху мен. Усетих ги как се стичат по бузите ми. Мокри петна се появиха по сините ми поли и постепенно се уголемиха. Влажните кичури на косата ми прилепнаха към слепоочията ми. Не знам колко дълго съм стояла така, преди да затръшна прозореца и да погледна отражението си в огледалото.

На лицето ми бе изписан ужас. Очите ми бяха виолетово-сини, тъмни и уплашени. Около тях имаше сиви сенки. Лицето ми беше бледо, трапчинките под всяка скула се очертаваха ясно. Дали не полудявам, попитах се аз. Дали това не беше крайната им цел, да ме подлудят? Дали не губех здравия си разум? Пригладих назад мокрите си руси къдри и се втренчих в отражението си в замъгленото огледало. Не биваше да си позволявам да изпадам в такова състояние. Трябваше да овладея нервите си и да се стегна. Дъждът ще спре. Положението ще се оправи и ще стане пак такова, каквото беше по-рано. Трябва да повярвам в това.

Не биваше да бродя повече из къщата. Не биваше да обикалям из тъмните, празни стаи, подобно на дух сред сенки. Трябваше да се захвана с нещо, което да ми отвлича вниманието. Нямах с кого да си поговоря и не успях да се концентрирам достатъчно, за да чета. Трябваше да се заема с нещо друго. Реших да порисувам. Донесох скицника, моливите, водните бои в библиотеката и ги сложих върху полицата на камината. След това седнах на пода пред немощно горящия огън и почнах да правя скица.

Нахвърлих една скица на градината такава, каквато я виждах през френските прозорци. Бях се облегла на лакът и постоянно вдигах глава, за да запамята подробностите. Накрая скъсах големия бял лист и го погледнах със задоволство. Реших да нарисувам хубава картина с водни бои. Топнах самуреночерната четка в една чашка с вода и смесих боите. Загубих представа за времето. Едва долавях пращането на огъня, докато той поглъщаше един пън, и приглушеното тиктакане на часовника върху полицата на камината.

Вдигнах готовата рисунка, за да я видя на светлината от огъня. Тя ми хареса. Беше прелестно произведение в синьо, сиво и кафяво, всичките слети заедно. Боите още проблясваха, тъй като не бяха изсъхнали. Помислих си, че това е най-хубавата рисунка, която съм правила някога. Щом изсъхне, ще добавя няколко щрихи с черно мастило, за да очертая по-ясно контурите и после ще я покажа на Корин. Тя ще се гордее с нея.

Отидох да затворя кутията с водните бои и бутнах без да искам чашата с вода. Тъмната вода се плисна върху камината и почна да се излива на килима, който опираше до ръба на една тухла. Сетих се, че ще останат петна, ако не почистя веднага. Скочих и излязох бързо от стаята, за да намеря нещо, с което да почистя. Всички слуги бяха заети и не исках да ги безпокоя. Приготвянето на подноси с храна и задоволяването на прищевките на две полуболни жени поглъщаше цялото им време.

Попитах една прислужница на долния етаж къде има няколко парцала и тя смотолеви неясно нещо за принадлежностите за чистене. После се отдалечи бързо. Опитах се да си представя къде е мястото, за което ми говори, и си спомних бегло за малкия килер под стълбите. Май бях виждала слугинята да оставя там бърсалка с дръжка. Тръгнах бързо по полутъмния коридор и скоро видях вратата на малката стаичка под стълбите. Тук беше много тъмно, сякаш нямаше прозорци наоколо. Стана ми студено на ръката при докосването на старата месингова брава на вратата. Натиснах я леко и разбрах, че вратата е заключена.

Бях се изнервила и страшно бързах. Представях си как синьочерната вода се стича по килима и оставя тъмни петна. Нямаше за кога да търся слугинята и да ѝ искам ключа за вратата. Извадих една фиба от косата си и я пъгнах в ключалката. Тя беше стара и съвсем

обикновена. Надявах се, че да я отворя така, ще ми отнеме много по-малко време, отколкото да тръгна да търся ключа. Натиснах фибата, извих я и скоро се чу леко прищраковане. Отворих вратата.

В малката стаичка беше тъмно. Миришеше силно на плесен и мухъл. Прокарах ръка по повърхността на лавицата, която беше закачена на стената и напипах няколко восъчни свещи. На лавицата имаше и кутия кибрит. Взех я и запалих една свещ. Видях на мъждукащата оранжево-жълта светлина бърсалки с дръжки, кофа и кутии с лак за мебелите, но никъде нямаше парцали. Купчини от изпокъсани стари книги бяха струпани в единия ъгъл. Стар шивашки манекен се беше килнал настрана. По цялата стая имаше купища всякакви вехтории. Паяжини се простираха от ъгъл до ъгъл. Огледах се бързо за някой парцал, но не намерих нито един. Тъкмо се готвех да изляза от стаята, когато видях куфара.

Беше изящно изделие от лъскава кожа с цвят на волска кръв. Месинговите закопчалки също лъщяха като нови. Тази прекрасна вещ имаше такъв вид, сякаш бе току-що извадена от витрината и това привлече вниманието ми. Зачудих се какво прави тук сред всичките тези боклуци и вехтории. Пъхнах свещта в един стар месингов свещник, който висеше на стената и коленичих, за да огледам куфара. Напълно забравих за разлятата вода и за килима в библиотеката.

Куфарът не беше заключен. Закопчалките се отвориха с прищраковане, когато ги побутнах леко с връхчетата на пръстите си. Отворих го и се заех да оглеждам съдържанието му. Веднага ми стана ясно, че той принадлежи на някаква жена, и то жена с доста необичаен вкус при избора на дрехи. Вътре имаше шал-боа от черни пера, който беше пухкав и нов, и рокля от червен атлаз, украсена с лъскави черни мъниста. Извадих един пенъоар от жълта коприна, фусты от кремаво оцветена дантела, костюм от пурпурен ленен плат със сини фестони от рипсено кадифе на полата и сакото. Имаше и батистени носни кърпички и чифт дълги черни ръкавици, комплект четка и гребен от черупка на костенурка и плоска кутия с козметични средства. Огледах всички неща и после ги върнах на място. Накрая затворих куфара. Бях доста озадачена.

На кого принадлежеше той и какво правеше тук? Вратата на килера беше заключена без никакви основания. В него бяха всички принадлежности за чистене. Той трябваше да стои отворен, за да

влизат лесно слугините в него. Някой беше скрил куфара вътре. Отначало не го забелязах, защото някой го беше прикрил зад куп стари списания и няколко бидона с масло от лимон. Изобщо нямаше да го забележа, ако лъскавата кожа не беше блеснала на светлината на свещта. Някой го беше скрил. Но кой?

Затворих вратата на килера и останах в коридора за малко. Държах свещта, а лицето ми се мръщеше поради царящото в душата ми объркване. Куфарът и дрехите не принадлежаха на никого от Лайън Хаус. Това беше очевидно. Те принадлежаха на някаква жена с доста ексцентричен вкус, която явно не беше дама — никоя добре възпитана жена нямаше да се съгласи да носи такива дрехи. Помислих си, че те са точно по вкуса на някоя хористка или на момиче с още по-съмнителна професия.

Веднага се сетих за „тайнствената жена“, за която ми говореше Моли, жената, която идвала тайно в Лайън Хаус, за да се среща с Едуард в беседката. Тогава почти не обърнах внимание на бърборенето на Моли, тъй като смятах думите ѝ за най-обикновени слугински клюки, но сега вече не бях толкова сигурна. Опитах се да си спомня какво ми каза Моли.

В този миг самата Моли се появи в коридора. Лицето ѝ беше малко бледо, а обикновено ведрите ѝ очи гледаха унило. Предположих, че тя и Бърти пак са се карали.

— Ето ви и вас — каза тя. — Търсех ви.

— Искях да намеря някакви парцали — почнах аз.

— И ми е ясно защо! — извика Моли. — Влязох в библиотеката и видях онази бъркотия. Старата дама ще получи удар, ако я види! Почистих всичко. Мисля, че няма да останат никакви петна.

— Благодаря ти, Моли. Мислех сама да свърша това.

— Не е нужно да се занимавате с такива неща, когато всички ние сме ви под ръка — каза Моли. — Търсех ви, както казах. Готвачката поиска да узнае дали искате да ви донеса обяда на поднос в библиотеката. Старата дама и другата наредиха да им носят подноси с храна в стаите.

— Добра идея, Моли — казах аз.

— И, ъ-ъ, мис Джулия...

— Да?

— Мога ли да изляза за малко довечера?

— Заради Бърти ли? — попитах аз.

— Той иска да се помирим. Ще изляза с Теди Роулсън, за да го накарам да ревнува. Ще разбере, че трябва да внимава как се държи с мен, когато ме види с Теди.

Искрицата се върна в очите ѝ, докато тя излагаше плана си. По бузите ѝ се появиха румени петна. Казах ѝ, че няма да ми трябва довечера, но я спрях, когато тя понечи да се върне в кухнята.

— Моли... — изрекох неуверено, — спомняш ли си, че ми разказа за някаква загадъчна жена, когато дойдох тук?

— Разбира се — отвърна тя. — Нали ви казах, че я видях с очите си. Защо ме питате, мис Джулия?

— Просто... искам да знам — казах аз. — Разкажи ми пак за нея, Моли.

Моли сви устни и вирна глава. Молбата ми явно ѝ хареса. Обикновено я мъмреха заради клюкарстването. Доста рядко получаваше възможност да се развихри и да излее всичко, което ѝ напират под езика.

— Моята приятелка Мили беше първата, която ми разказа за нея. Мили работеше тук, преди старата дама да се разболее. Мили каза, че е виждала жената да се промъква крадешком в градината. Мистър Едуард излизал да я посрещне и двамата отивали в беседката. Не ѝ повярвах, разбира се. Зная, че Мили е голяма лъжкиня, но после видях тази жена с очите си. Вървеше по алеята и държеше куфар, сякаш мисли да остане тук дълго време.

— Куфар ли? — прекъснах я аз.

— Така изглеждаше. Беше много тъмно, така че не съм съвсем сигурна.

— Мисис Лайън не беше ли още болна?

— Не. Преди това беше скочила от леглото и уволнила всички слуги. Бях една от новите прислужнички, наети след оздравяването ѝ.

— Ти... имаш ли някаква представа коя е била тази жена?

— Всички предположихме, че това е приятелката му от Лондон, която е дошла да го види.

— Той има приятелка в Лондон?

— О, да, всички знаят за нея. Била много излъскана мадама, ако е вярно това, което казват за нея.

— Виждала ли си я пак по-късно?

— Не. Тогава я зърнах за последен път. Това стана няколко дена, преди да дойдете.

— Значи е идвала и по-рано?

— Да, докато старата дама боледуваше. На мистър Едуард му се наложи да остане тук, докато тя е толкова тежко болна. Нямах възможност да се измъкне от къщата, за да се среща с други жени, затова тя дойде тук. Сигурно е пратил някой да я повика. Чудя се дали не отиде в Лондон заради нея.

Не ѝ отговорих. Пуснах я да си върви и се върнах в библиотеката. След няколко минути влезе друга прислужничка с поднос. Сложи го на масичката за пиене на кафе пред дивана. Нямах много апетит и едва се докоснах до храната. Бях твърде погълната от мисли за новото развитие на нещата, за да ям с охота.

Едуард Лайън има приятелка в Лондон, „излъскана мадама“, и често ходи там, за да се среща с нея. В това нямаше нищо необичайно. Бях прекарала твърде много време в музикалния театър, за да храня някакви илюзии относно нравите на „джентълмените“. Посещавал я редовно до разболяването на леля му. След това известно време нямал възможност да ходи в Лондон и затова жената дошла тук и една от прислужничките я забелязала. Корин оздравяла забележително бързо. Уволнила всички в типичен за нея изблик на гняв, подновила утринната езда и продължила да си живее постарому. Едуард вече не бил длъжен да остава в къщата заради нея, но жената дошла пак, като носела куфар. Бях убедена, че това е същият куфар, който намерих в килера.

Защо жената се е върнала с куфар и какво ѝ се е случило? На Едуард може би му се е удавало да мами Корин, докато е била на легло, може би е успявал да се люби с метресата си на спокойствие, но той никога няма да съумее да поддържа положението в това състояние, ако Корин е на крака. Това ми беше абсолютно ясно. Корин беше проницателна и схватлива. Веднага ще разбере, ако племенникът ѝ си е свил любовно гнездо наблизко. Гневът ѝ ще бъде унищожителен. Защо бе дошла жената и къде бе отишла? Защо някой беше скрил куфара ѝ в килера? Защо, всъщност, Едуард замина толкова неочаквано в Лондон? Дали тръгването му имаше нещо общо с тази загадъчна жена или бе свързано с човека, с когото той бе разговарял на панаира? Мистър Херън, така го нарече Филип Ашли. Кой беше мистър Херън? Коя

беше жената, на която принадлежеше този куфар? Размишлявах върху тези въпроси, докато седях на дивана пред подноса с обяда.

Вдигнах глава стреснато. Дъждът беше спрял. Именно внезапното прекратяване на шума ме беше стреснало. Замести го абсолютна тишина. Изведнъж библиотеката ми се стори непоносима. Огънят беше угаснал в камината. Беше се превърнал в най-обикновена купчинка пепел. Въздухът в затвореното помещение беше задушен. Отидох до френския прозорец и го дръпнах, за да се отвори и малко да се проветри.

Навън беше мокро и мръсно. Всичко беше обагрено в различни оттенъци на кафявото и сивото, беше кално и влажно. Небето беше необичайно зеленикаво и потъмняваше. Невидимото слънце залязваше. Дълги черни сенки се спускаха върху градината като пръсти на скелет. Въздухът беше леко зеленикав, също като небето. Дъждовните капки продължаваха да се стичат от стряхата, но монотонното им трополене беше престанало. В библиотеката нахлу свеж въздух, изпълнен с ароматите на влажна почва и загнили листа. Оставих отворен френския прозорец и се върнах на дивана.

Не бях усетила колко съм уморена. Облегнах се на възглавниците. Мислите ми още кръжаха около тази нова загадка. Клепачите ми натежаха. Не знам колко дълго съм спала, но когато се събудих, стаята беше потънала в мрак. Един-единствен лунен лъч се процеждаше през отворените прозорци. Беше бял като мляко и трепкаше неуверено. Прашинките танцуваха и се движеха така, сякаш някой току-що ги е духнал.

Събудих се изведнъж и веднага всички следи от дрямка изчезнаха от съзнанието ми. Бях изтръпнала от студ. Стаята беше леденостудена, но имаше друга причина за хладните пръсти, които пълзяха по гърба ми. Имах чувството, че някой току-що е минал през стаята, като се е движел безшумно. Вперих поглед в лунния лъч, в който пращинките все още подскачаха лудо. Помъчих се да се убедя, че съм имала кошмар, но знаех, че това не е така. Чувството беше съвсем истинско. Струваше ми се, че някой друг е дишал въздуха, който ме вледеняваше сега.

Напрегнах се и ръцете ми стиснаха възглавницата. Чувах тиктакането на часовника и лекото шумолене на завесите, които вятърът поклащаше. От останалите части на къщата не долиташе и

звук. Наоколо цареше мъчителна, изпълнена с тайни, тишина. Толкова бях уплашена, че нямах сили да помръдна.

Очите ми постепенно свикнаха с мрака. Луната озари ясно стаята. Убедих се, че стаята изглежда така, както и преди. Нищо не се беше променило. Кутията с водните бои и празната чаша още стояха на лавицата над камината до рисунката, която бях направила. Тъгълчетата на хартията се бяха извили нагоре. Подносът с обяда още се намираше на масичката за пиене на кафе. Романът на Уолпол още лежеше на подпората на дивана. Въпреки това знаех, че някой е прекосил стаята, след като е влязъл през отворения прозорец.

Отидох до прозореца, за да го затворя. Вгледах се в мокрите плочки на терасата. Дали тези тъмни петна не бяха следи от стъпки? Цялата повърхност беше покрита с кал, така че нямаше как да бъде сигурна. Затворих здраво прозореца, дръпнах завесите и пропъдих млечната светлина. Спрях и се ослушах. Стори ми се, че чувам шум от тътрене на крака някъде в предната част на къщата.

Спомних си, че на малката масичка в коридора има лампа и кибрит. Прекосих бързо стаята и излязох навън. Мигновено намерих лампата и я запалих. Зачудих се какво да правя. Знаех, че градинарят Кларк е в своята стая в отделението за слугите, но се страхувах да ги будя. Ще настъпи голяма бъркотия и ще се почувствам като най-голямата глупачка на света, ако се окаже, че всичко това е плод на въображението ми. Може би това, което изпитвам, си има най-обикновено обяснение. Може би някоя от прислужничките е излязла на среща с приятеля си като Моли и е решила да се прибере незабелязано.

Тръгнах по коридора, като държах високо лампата. Сенките по стените заподскачаха като пъргави черни танцьори. Влязох в гостната. Тя беше празна. Нямаше никакви следи от нечие пребиваване. Трапезарията също бе празна. Колебливата светлина проблесна по лъскавата махагонова ламперия. Чух ясно някакъв шум в другата част на къщата, докато оглеждах стаята. Прозвуча така, сякаш някой се беше спянал в табуретка или нещо подобно.

Излязох бързо в коридора и извиках. Никой не ми отговори. Вместо това се възцари напрегната тишина. Отидох в голямото преддверие. Видях как кристалите на полилея се спускат надолу, улавят светлината и я отблъскват назад. Видях предната врата и растенията в големи саксии, които стояха от двете ѝ страни. Стълбата

зад мен се издигаше нагоре и краят ѝ се губеше в сянка. Обърнах се. Нещо ме докосна леко и лампата угасна.

Затаих дъх. Всичко стана толкова бързо, че не знаех какво точно е станало. Стоях неподвижно и държах угасналата лампа в треперещата си ръка. Дали някой внезапен порив на вятъра не беше минал покрай мен и не беше угасил лампата? Не, не, казах си аз, каквото и да беше това, което ме докосна, то беше много по-осезаемо от порива на вятъра. Сега отвсякъде ме заобикаляше непроницаем мрак и знаех, че не съм сама.

Чаках. Нямах сили да помръдна. Усещах нечие чуждо присъствие в преддверието. Чувах леко дишане. Някой ходеше много, много бавно, но долавях движението му. Цялата се бях вледенила и ръката ми трепереше толкова силно, че се уплаших да не изпусна лампата на пода. Чаках ли, чаках, но нищо не се случваше.

Постепенно предметите почнаха да изплуват в мрака. Първо забелязах очертанията на мебелите. После открих, че тънки лунни лъчи се процеждат през дръпнатите завеси. Чу се съвсем тих звук, сякаш нещо се хлъзга. Той се отдалечаваше от мен. Тръгна нагоре по стълбите. Още една сянка потъна в тъмното гнездо, което се виеше горе. Тази сянка беше малко по-тъмна от другите, но се движеше и аз знаех, че е това е човек. Реагирах мигновено.

Втурнах се безшумно в мрака и стигнах до масата. Прокарах ръка по повърхността ѝ, за да намеря кутията с кибрита и съборих една ваза. Тя се строши на пода с оглушителен шум, но треперещите ми пръсти намериха плоската кутия. Миг по-късно реших, че съм възвърнала спокойствието си и съм в състояние да драсна една от клечките, но ми се наложи да изгоря три, преди да успее да запаля фитила.

Хукнах стремително към преддверието, фитилът на лампата се люшкеше силно, а сенките траеха демоничен танц по стените. Застанах в подножието на стълбите и извиках. Никой не ми отговори, но ми се стори, че сенките горе се мърдат. Нещо се движеше там. После чух странен звук. Не разбрах дали е смях или истерично ридание.

Агата Крендал излезе от сенките. Тя носеше изтърган розов пенъоар. Дантелата по врага и китките се беше протрила. Косата ѝ беше разчорлена, а бузите ѝ аленееха. Впери поглед, към мястото, на

което стоях, но сякаш не ме виждаше. Държеше в едната си ръка бутилка джин, а с другата правеше такива движения, като че ли блъска сенките, които я обграждаха.

Тялото ѝ се клатушкаше напред-назад, ту се показваше от сянката, ту потъваше в нея. Виждах розовото петно на пенъора ѝ и бялото ѝ лице. Гледах с ужас как тя залита и се препъва с чехлите на високи токове. Тя отпусна крака си на първото стъпало надолу и после го дръпна назад. Размаха буйно ръце, без да изпуска бутилката джин. Сякаш водеше бой с невидим противник в тъмнината. После падна. Строполи се на земята и тялото ѝ почна да се подмята по стълбите.

Гърбът ми опираше плътно в стената в подножието стълбите. Едната ми ръка държеше високо лампата. Опитах да изпищя, но от гърлото ми не излезе и звук. Втренчих се ужасено в тялото, което се беше проснало в краката ми.

Агата Крендал вдигна глава и впери поглед в мен. Очите ѝ приличаха на извори на скръбта. Тя повдигна немощно ръка, а джинът почна да се излива от бутилката и да се отцежда с бълбукане по килима. Устата ѝ се размърда и от нея се разнесе тих шепот. Наведох се над Агата и приближих лицето си до устните ѝ.

— Ман — каза тя. — Ашли. Иди да видиш Бо, Джулия. Иди да видиш Бо. Той е... побързай, преди да... преди да. Изиграха ме. Измамиха ме. И теб също. Никога не съм имала намерение да... — очите ѝ се разшириха, а тялото ѝ трепна. — Ман... — извика тя с дрезгав глас. Тялото ѝ потръпна пак конвулсивно.

След това замлъкна. Знаех, че няма да проговори повече.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Корин седеше в гостната със смъртнобледо лице. Черни ръкавици покриваха ръцете ѝ, които помръдваха в скута ѝ като пърхащи птици. Носеше рокля от черен памучен плат. Воалът, който закриваше лицето ѝ от зори, сега беше вдигнат над кестенявата ѝ коса. Тя се държа прекрасно и величествено тази сутрин, когато дойдоха представители на властите, за да задават въпроси. Изглеждаше истинска дама от висшето общество. Нито веднъж не даде израз на буйния си нрав и не даде воля на злобния си език. Не беше обзета от скръб заради смъртта на Агата Крендал. В действителност изпитваше голямо облекчение, но докторът и другите мъже, които дойдоха, нямаха представа за това. Те задаваха вежливо своите въпроси и кимаха важно с глава, а Корин дори вдигаше от време на време кърпичка към очите си. Веднъж гласът ѝ пресекна и те всички я изчакаха учтиво да се съвземе.

Решението по случая със смъртта на Агата Крендал беше съвсем просто. Сръбнала си е твърде много, загубила е равновесие и е паднала по стълбите. Едно от високите токчета на пантофите ѝ се беше счупило. Сметнаха това за главната причина на инцидента. Бутилката джин, която тя стискаше дори след смъртта си, беше приета за допълнително доказателство, ако изобщо бяха нужни доказателства по случая. Мъжете преместиха тялото в погребалното бюро и си отидоха, като изказаха най-дълбоките си съболезнования.

Корин се справи чудесно в тази трудна ситуация. Тя даже се извини на доктор Редмънд и му разреши да я прегледа през някой от следващите дни. Докторът великодушно се съгласи да уреди погребението вместо нея. Накрая всички мъже си отидоха. Корин влезе в гостната, отметна назад воала и си наля пълна чаша бренди.

— Жалко, че Едуард не е тук — рече тя, като помръдваше нервно ръце в скута си.

— Той ще се върне довечера, нали?

— Така каза. Но при него никога нищо не е сигурно. Може би ще се върне другата седмица.

— Сигурна съм, че ще дойде навреме — изрекох тихо. — Защо не се качите горе да си починете, Корин? Преживяхте доста мъчително изпитание.

— Така беше — потвърди простичко тя.

Видях Агата Крендал да губи равновесие и да пада по стълбата. Именно това им казах. Цялата къща светна след инцидента, отвсякъде заприиждаха слуги. Нямаше и най-малък признак чужд човек да е влизал вътре. Казах си, че случилото се преди това може би изобщо не е старало. Силният вятър е побутнал френския прозорец, накарал го е да се затръшне и така ме е събудил. Уплашила съм се от толкова внезапно събуждане, а всички събития след това са плод на развихреното ми въображение.

Непрекъснато си повтарях това, но не бях убедена, че си вярвам напълно.

Загадъчните думи на Агата преди смъртта ѝ може би не са нищо друго, освен безсмислено ломотене на пияна старица. Не откривах никакъв смисъл в тях. Усещах, че тя се опитваше да ме накара да сторя нещо. Възнамерявах лично да се заема с тази работа. Знаех, че това, което Агата се опитваше да ми каже, е свързано по някакъв начин с Филип Ашли. Тя спомена името му.

Вярвах, че ми е посочила името на убиеца. Помъчих се да прогоня тази мисъл. Ако Филип Ашли се е вмъкнал в къщата, и се качил по стълбите, ако негова е била тъмната фигура, която ми се стори, че се плъзга покрай стената, то къде е изчезнал след „инцидента“? Няколко секунди по-късно слугите осветиха всички стаи и заключиха здраво прозорците и вратите. Лично аз ги проверих.

Бях объркана и озадачена. Опитах се да мисля ясно и логично. Това се оказа невъзможно. Нямаше никакви улики, които, да свидетелстват, че е извършено престъпление, но гнездото от сенки на върха на стълбата не ми излизаше от ума. Спомних си, че Агата се въртеше и ръкомахаше така, сякаш се бори с някой зад нея. Дали не видях една тъмна ръка да се подава и да я блъска точно преди да падне? Не бях съвсем сигурна.

— Всичко ли видя? — попита Корин.

— Да.

— Колко... вероломно. Разкажи ми пак какво стана, Джулия.

— Тя беше на върха на стълбите. Беше много тъмно. Отвсякъде я обграждаха сенки, а аз разполагах само с една лампа. Тя ръкомахаше в сенките. След това се строполи по стълбите.

— Ужасно — каза Корин. — Ужасно. Винаги съм знаела, че Агата ще свърши така. Нямаше мярка в пиенето. Истинско чудо е, че това не се случи по-рано.

Втрених поглед в Корин. Гласът ѝ беше студен. Изумих се от нейното коравосърдечие. Тя сякаш прочете мислите ми. Странна усмивка заигра по ъгълчетата на устните ѝ.

— Не очаквай да се държа като лицемерка, Джулия — отсече тя. — Твърде стара съм за това. Разбира се, че съжалявам за смъртта ѝ. Но не скърбя за нея. Тя беше същинска напаст, алкохолизирана стара напаст. Не знам как съм я търпяла толкова дълго.

— Разбирам — отвърнах аз.

— Надявам се да е така — заяви рязко тя. — Ти си много млада. Младите са склонни да се ръководят от чувствата си. В бъдеще ще научиш, че трябва да пазиш чувствата си за по-достойни обекти. Агата определено не заслужава да я жалиш.

Тя стана и приглади твърдите черни поли на роклята си. В очите ѝ се четеше тъга, която опровергаваше думите ѝ. Усетих, че е много по-разстроена, отколкото показваше. Вдигна ръка, за да отстрани една кестенява къдрица от слепоочието си и ми каза, че ще се върне пак в стаята си. Съобщи ми, че няма да слиза за вечеря, но помоли да я уведомят незабавно щом пристигне Едуард, независимо от часа. Излезе бавно от стаята. Движенията ѝ бяха доста сковани.

Останах сама с мислите си, а те не бяха никак приятни. Реших да се кача в стаята си и срещнах Моли в коридора.

— Добре ли прекара снощи? — попитах аз, като съзнавах колко невинен трябва да изглежда този въпрос при настоящите обстоятелства.

— О, да — отговори Моли. — Теди ме заведе в хана. Бърти дойде и ни видя двамата. Направо побесня! Едва не се стигна до бой, но Теди избяга... и ме остави с Бърти. Беше страхотно! Изглеждате малко бледа, мис Джулия...

— Нищо ми няма — казах аз.

— Още сте разстроена и нищо чудно! Бедната стара дама...

— Не ми се говори за това, Моли — казах ѝ аз.

— Снощи я видяхме с Бърти — продължи тя така, сякаш не бях изрекла нищо. — Споменах на Бърти колко е странно, че старата дама излиза така...

В действително не слушах какво ми говори Моли, но сега наострих уши. Моли знаеше, че разполага с важни сведения и се зае да разправя за случката надълго и нашироко, като се впускаше в прекомерни подробности и украсяваше събитието със собствените си измислици.

— Бърти и аз идвахме от хана. Беше късно и луната грееше силно — всичко беше ярко осветено. Земята беше още влажна и от листата се стичаха капки, въпреки че дъждът беше спрял да вали преди часове. Връщяхме се, както споменах, и видях тази жена да пресича пътя на излизане от Дауър Хаус...

— Агата ли беше това? — подсказах ѝ аз.

— Носеше дълга, тъмна пелерина. Отначало си помислих, че това е загадъчната дама — приятелката на мистър Едуард — защото току-що бяхме говорили за нея, спомняте ли си? След това видях, че е мисис Крендал. Лицето ѝ беше много разтревожено. Тя се озърташе така, сякаш очакваше някой да изскочи от гората. Въпреки това не ни видя. Ние се размотавахме...

— От Дауър Хаус ли излизаше?

— Където е отседнал онзи побъркан мистър Ашли. Чудя се защо ѝ е притрябвало да ходи при него. Казах на Бърти, че това е много странно. Не се сецям защо е била там. Но си е загубила времето снощи. Това го знам със сигурност, защото той не си беше вкъщи.

— Как разбра? — попитах аз.

— От два дни го няма — отвърна Моли. — Не знаехте ли? Онзи ден излязъл с куфар в ръка и хванал влака. Оставил онова ръждивочервено куче на един от фермерите и го помолил да го гледа няколко дена.

— Защо ли е заминал? — запитах аз.

— Казал, че отива да купи някакви специални принадлежности за рисуване.

Не ми се стори странно, че Моли знаеше всичко това. При нас и в селото се случваха много малко неща, които да не станат всеобщо достояние само след час. Толкова поразителен и необикновен мъж като

Филип Ашли ставаше прицел на хорските клюки дори когато си купуваше цигари.

— Още ли не се е върнал? — попитах аз.

— Не. В Дауър Хаус беше съвсем тъмно снощи. Мисис Крендал изглеждаше много разтревожена, както казах.

— Кога стана това, Моли?

— Късно. Някъде след полунощ.

— Споменавала ли си за това на някой друг?

— Вие сте първата, на която казвам. Тука цареше такава бъркотия, че нямах време да кажа за това на някой друг.

— Искам да го запазиш в тайна, Моли — казах аз.

— Важно ли е?

— Всъщност не — отвърнах бързо. — Просто предпочитам да не говориш за това засега. На никого — подвоумих се за миг и след това я попитах сигурна ли е, че мистър Ашли още не се е върнал.

— Още не си е дошъл — увери ме тя. — Бърти отнесъл следобеда някои стоки от бакалията. Каза, че къщата е още затворена.

— Благодаря ти, Моли — изрекох аз. Видът ми показваше недвусмислено, че въпросът е приключен.

— А, между другото — каза тя, когато понечих да тръгна по коридора — спомняте ли си онези двама мъже, за които ви говорих — онези, дето твърдяха, че са земемери? Дето бяха толкова подозрителни...

— Разбира се. Какво знаеш за тях?

— Ами, още се навъртат наоколо. Всички смятаха, че те са си отишли, но всъщност са още тук. Бърти ги видял да обикалят из едно поле наблизко през онази нощ, когато, ъ-ъ, си тръгвал след среща с мен в градината. Тръгнал подире им. Те се били настанили в някаква изоставена къщурка долу край реката.

— Може би имат основание да постъпват така — отвърнах аз.

— Защо тогава разпитваха толкова за мистър Едуард и за старата дама? Държах се много подозрително. Разбира се, възможно е и да са земемери, но на мен ми приличат повече на престъпници. Готвят се да сторят нещо лошо, нещо много лошо...

Моли явно изгаряше от желание да обсъди този въпрос надълго и нашироко. Обезкуражих я с гневния си поглед. И аз исках да знам

повече за двамата мъже и изпитвах още по-силни подозрения и от Моли, но сега се налагаше да свърша малко работа.

След половин час излязох от къщата. Беше студено. Затова си сложих тъмносиня пелерина над светлосинята рокля. Прекосих бързо градината и една малка горичка и се озовах на пътя, който водеше към Дауър Хаус. Беше късен следобед. Небето приличаше на бледозелена сянка, която потъмняваше бавно. Дърветата хвърляха черните си сенки върху пътя. Духаше режещ вятър, който караше пелерината да плющи върху раменете ми. Сърцето ми туптеше силно при мисълта за престъплението, което се, готвех да извърша, но нищо нямаше да ме спре в този миг.

Нещо ставаше, нещо, което беше започнало в Лондон. Филип Ашли беше забъркан в него от самото начало. Той вървеше подире ми в мъглата, и когато дойдох в Лайън Хаус, се появи и тук. Изникваше най-неочаквано всеки път, когато се случваше нещо или пък името му се споменаваше във връзка със събитието. Агата Крендал му отиде на гости и се върна пияна вкъщи, като мърмореше нещо загадъчно, което вбеси Корин.

Снощи тя отиде да се види пак с него и умря. Бях сигурна, че между тези две събития има връзка. Смъртта на Агата се дължеше на посещението ѝ в Дауър Хаус. Моли каза, че той не си бил вкъщи, но може би се е върнал рано, без някой да го забележи. Може би е тръгнал след Агата и е стигнал до Лайън Хаус, промъкнал се е вътре през отворения прозорец и се е качил на горния етаж. Някой бутна Агата Крендал по стълбите. Това, което видях, не беше неволно спъване на пияна старица. Пред очите ми се водеше бой между жена, която се бори за живота си, и невидим за мен нападател в сянката. Бях убедена в това.

Вече вярвах, че Филип Ашли е бил нападателят.

Дауър Хаус изглеждаше тихо и закътано място на фона на падащия здрач. Последните лъчи на слънцето заливаха кремавите тухли с меките си отблясъци. Кафявите капаци на прозорците бяха затворени и заключени. Вятърът караше стъблата на тъмнозеления бръшлян, който се беше притиснал кум тухлите, да шумолят. Ябълковата горичка зад къщата ѝ служеше като безмълвен фон в розово и златисто, който избледняваше с удължаването на сенките.

Мястото беше прелестно. Беше много спокойно и съвсем невинно на вид, но се питах какви ли страшни тайни се крият в него.

Наложи ми се да прескоча предната ограда. Спомних си какво стана предишния път, когато се прехвърлих над нея. Полата ми се скъса, а Филип Ашли се изсмя грубо. Още чувах този смях. Това беше демоничен звук, изпълнен с присъствието на злото. Къщата изглеждаше празна. Въпреки това застанах до предната врата и почуках силно. Чух как звукът отеква в празните стаи зад вратата.

Какво ще правя, ако Филип Ашли отвори вратата? Как да му обясня безразсъдното си държане? Но в къщата нямаше никой. Усетих, че вътре е празно, когато почуках отново. Натиснах бравата на вратата. Вратата беше заключена. Реших да вляза някак.

Слязох от верандата и закрачих около къщата, като проверявах всеки капак дали е отворен. Като че ли всички бяха залостени отвътре. Трябваше да ги махна, за да проникна в къщата. За това ми бяха нужни инструменти. Почти се бях отказала, когато открих, че кепенците на един прозорец в задната част на къщата не са толкова добре затворени. Бяха заключени с резе, но то беше старо и ръждиво. Дръпнах кепенците с всичка сила. Те се отвориха рязко, след като резето не издържа на натиска, и увиснаха надолу. Знаех, че той ще ги забележи и ще разбере, че някой е счупил резето, но не ме интересуваше какво ще си помисли.

Прозорците под капациите бяха затворени, но не заключени. Намерих една пръчка в двора и я вмъкнах между дървения перваз и долната част на рамката на прозореца. Натиснах пръчката и вдишах прозореца дотолкова, доколкото да имам възможност да пхна ръцете си вътре. Рамката прилягаше плътно, тъй като дървото се беше издуло с течение на времето. Загубих доста време, докато успея да вдигна достатъчно прозореца, за да се вмъкна вътре. Накрая постигнах целта си и паднах на ръце и колене в стаята. Имах чувството, че съм постигнала невероятен триумф, докато ставах и се оглеждах.

Това беше спалня. Всичко беше подредено спретнато и акуратно. Надзърнах в шкафа. Дрехите му висяха вътре, а обувките му бяха подредени в стройни редици на пода. Отворих всяко чекмедже на бюрото и огледах всички дрехи. Хвърлих един поглед дори под куповете от носни кърпички. Не знаех какво точно търся, но бях

сигурна, че ще го позная, когато го намеря. Върнах всичко на мястото му и излязох от спалнята.

Отправих се предпазливо по коридора към предната част на къщата. Знаех, че няма никой наоколо, но се чувствах неловко. Нервите ми бяха изопнати докрай. Необичайната обстановка и дръзкото ми нахлуване ме караха да бъда особено бдителна. Стъпките ми отекваха гръмко в празния вестибюл. Подът скърцаше и стенеше под мен. Струваше ми се, че някой ще изскочи от всяка врата, покрай която минавах.

Цялата предна част на къщата представляваше една огромна стая, в която беше толкова мръсно и разхвърляно, колкото чисто и подредено беше в спалнята. Една голяма маса беше отрупана с парцали, вестници и кутии с боя. На нея имаше и палитра със засъхнали петна от боя. Готови да паднат купчини платна се опираха на стената, свити топки хартия запълваха камината. Стопанинът беше струпал книги и списания на всеки стол и беше нагласил огромния диван точно пред камината. Пружините му бяха скъсани. Мъхът на килима се беше протрил. Чиния с остатъци от храна и празна бутилка джин бяха оставени на пода до дивана. Миришеше силно на боя, терпентин и мъжко тяло.

Присъствието на Филип Ашли изпълваше стаята, въпреки че в момента го нямаше в нея. Чашата с бръснарските принадлежности и четката му стояха на едно бюро. Нащърбено огледало се облягаше на дръжката си пред тях. Чифт ботуши бяха подпрени небрежно на един стол. Една от ризите му беше провесена на облегалката на друг стол. Обстановката беше такава, сякаш Филип Ашли е излязъл за малко и ще се върне всеки момент. Стоях на вратата. Страхувах се да вляза в стаята, в която всичко напомняше за човека, когото подозирах в убийство.

Отидох до бюрото. Предположих, че важните документи ще се намират в някое от чекмеджетата. Отворих най-горното от тях. В него имаше моливи, листа, печати и различни други дреболии, които не събудиха моя интерес. В следващото чекмедже нямаше нищо, но когато се опитах да отворя най-долното, се оказа, че то е заключено. Не се подвоумих и за миг. Пак извадих една фиба от косата си и се захванах с ключалката. Почвах да ставам истински експерт в тази област.

Ключалката щракна. Чекмеджето се отвори бавно. Извадих една тъмнозелена папка и пръснах съдържанието ѝ върху бюрото. Дълго го оглеждах. Отначало се разочаровах, тъй като си помислих, че това са куп ненужни вехтории, които той е запазил за спомен от сантименталност. В папката имаше няколко изрезки от вестник, евтина фотогравюра, обява за откриването на изложба и писмо. След това видях, че писмото е пратено от Скотланд ярд до Филип Ман.

„Скъпи Ман,

Отново ви уверявам, че нашите хора правят всичко възможно, за да изяснят обстоятелствата около този случай. Смятам за искрени вашите съвети и усилия, но те започват да стават досадни. Ще ни помогнете много повече, ако оставите тази работа на нас. Ще имате сериозни неприятности, ако продължите да се месите. Нещо повече, ако пак се появите тук, аз лично ще се погрижа да ви арестуват. Достатъчно ясно ли се изразих?

Ваш, Инспектор А. Д. Кларк“

Прочетох пак писмото. То ми звучеше безсмислено. Кой беше Филип Ман? Заех се да оглеждам гравюрата. Тя беше зле отпечатана на парче твърд картон. Цветовете се сливаха. Изображението върху гравюрата представляваше едно женско лице. Бузите бяха кестеняви, очите — кафяви, а цветът на лицето — жълто-кафяв благодарение на лошия печат. Умело навитата и накъдрена коса беше черна. Почти не различавах останалите части на лицето поради ужасните цветови нюанси. Коя беше тя? Някоя жена, която Ашли издържаше в Лондон? За какво му беше нейната снимка?

Обявата за откриването на изложбата беше отпечатана с бакърено на цвят мастило на скъпа кремава хартия. Най-отгоре беше написано *Галерия Ман*. Отдолу беше посочен лондонският ѝ адрес в престижен район. Обявата описваше колекция от произведения на изкуството и нешлифовани скъпоценни камъни, които ще бъдат изложени пред широката публика на посочените по-долу дати. Нещо щракна в главата ми, докато я оглеждах изпитателно. Спомних си една

случка, един подслушан разговор. Но в съзнанието ми не изплуваха подробностите от него.

Изрезките от вестниците изясниха този въпрос. Те излагаха много подробно случая Ман, за когото приказваха доста в Лондон преди няколко седмици. Спомних си, че чух Бърт и момичетата да го обсъждат една сутрин на закуска. Самата аз прочетох статия за него през една нощ в гримьорната. Почнах да проучвам внимателно изрезките.

Клинтън Ман, собственикът на Галерия Ман, устроил изложбата, за която пишеше в обявата. Същата нощ крадци влезли с взлом в галерията и откраднали скъпоценните камъни. Мистър Ман, който живеел в апартамент над галерията, се опитал да спре крадците и те го убили. Пребили го брутално и жестоко. Скотланд ярд разполагал с малко следи, но детективите търсели хубава брюнетка, която правела компания на Ман през седмицата преди грабежа. Смятали, че жената е член на банда и стои в дъното на грабежа. Във вестниците не се споменаваше нищо за другите членове на семейство Ман.

Върнах изрезките на място и вдигнах една книга, която лежеше на бюрото. На първата страница беше изписано името Филип А. Ман по средата на прелестно релефно изображение. Не се изненадах. Вече се бях досетила, че Филип Ман е синът на Клинтън Ман. Той провеждаше собствено разследване на престъплението, тъй като не беше доволен от работата на Скотланд ярд. Припомних си малкото неща, които той каза и свърши. Всичко си дойде на мястото.

Озадачих се. Защо той вървеше подир мен! Та аз нямах нищо общо с престъплението. Полицейските служители твърдяха, че е замесена жена, но тя беше брюнетка. Тя беше жената на фотогравюрата. Бях убедена в това. Никога не бях виждала тази жена преди или пък все пак бях я зървала някъде? Трябваше да има някаква причина, поради която Филип Ман да проявява такъв интерес към мен. Когато го обвиних, че ме шпионира, той каза, че „ме охранява“, сякаш ме заплашваше някаква опасност, за която той знае.

Като че ли всички се бяха наговорили да ме охраняват. Мати и Бил, Едуард Лайън и Корин, Филип Ашли Ман. Всеки от тях проявяваше загриженост за моята безопасност по един или друг начин, всеки от тях ме беше предупредил. Не ходи сама в селото, не скитай нощем в гората, не говори с непознати. Мати ме отпрати от Лондон,

тъй като беше опасно да оставам там. Сега вече и Девъншир не ми осигуряваше закрила.

Това, което ставаше, имаше нещо общо със случая Ман — вече знаех това. И аз бях замесена по един или друг начин. Дали не бях видяла случайно нещо, което не си спомнях? Дали пък мистериозната брюнетка не е някое от момичетата в музикалния театър и аз съм забелязала някаква улика, която доказва вината ѝ, улика, която ми е изскочила напълно от ума? Тези въпроси ми се въртяха наум и ме терзаеха. Вдигнах ръце към слепоочията си и се опитах да спра пулсиращата болка. Пелерината се смъкна от раменете ми и падна на пода във вид на тъмна синя купчина.

Изрезките от вестниците пресъздаваха картината на убийството с всичките ѝ кървави подробности. Те описваха съдбоносния побой с наслада и не подхранваха по никакъв начин въображението. Обявяваха престъплението за едно от най-жестоките убийства на века. А сега тези убийци търсеха мен. Това беше причината за цялата тази потайност и за всички предпазни мерки. Хората, които бяха погубили Клинтън Ман, възнамеряваха да убият и мен. Не знаех защо, но бях убедена в това и тази мисъл вледени кръвта ми.

Вече бяха убили Агата Крендал. Не бяха далеч. Може би влизаха в къщата в този момент.

Не знам колко дълго стоях там, парализирана от страх. В стаята почна да се стъмва. Дебели сенки затулиха ъглите и затъмниха ръбовете на мебелите и на платната. Само няколко оранжеви лъча на залязващото слънце се процеждаха през плътно затворените кепенци. Досетих се, че след малко тук ще падне пълен мрак. Къщата сякаш се затваряше около мен. Тя беше тъмна и откъсната от целия свят. Вятърът хлопаше по капациите, които бях счупила. Те се удряха гръмка в рамката на прозореца.

Подът скръцна в една от задните стаи.

Втурнах се към предната врата. Сърцето ми биеше силно. Вратата беше заключена отвътре. Почнах да дърпам непохватно резето с омекналите си пръсти. Подът скръцна пак. Чу се тих звук като от тътрене на крака. Не бях сама в Дауър Хаус. Някой се промъкваше предпазливо в коридора. Месинговото резе отскочи с гръмка прищракване. Отворих вратата, без да се колебая и миг. Прекоших

стремително ливадата, прескочих мигновено оградата и хукнах да бягам по пътя. Тичах до пълна изнемога.

По едно време спрях, тъй като имах чувството, че белите ми дробове ще се пръснат.

Хвърлих поглед на Дауър Хаус, който вече се намираше много далеч. На вид беше много мирно и спокойно място. Последните слънчеви лъчи очертаваха едно неясно оранжево петно върху стените. Дълги кафяви сенки пълзяха по двора. Вратата стоеше отворена така, както я оставих, но никой не излизаше отвътре. Потреперих, докато стоях наред пътя. Бях си забравила пелерината и голите ми ръце се вледениха бързо на вятъра. Никой не ме преследваше. Бях се поддала на някакъв временен пристъп на истерия и буйното ми въображение се бе разиграло.

Стоях задъхана и се опитвах да си възвърна спокойствието.

Тръгнах бавно по пътя към Лайън Хаус. Страните на лицето ме боляха от тичането. Главата ми още пулсираше от болка. Чух някакъв вътрешен глас. Беше някакъв шепот на пресекулки, който повтаряше непрестанно едни и същи думи. Разтърсих глава, но гласът продължаваше да шепти: „Ман“, казваше той, „Ашли. Иди да видиш Бо. Иди да видиш Бо“. По-рано не долавях смисъла на пианското ломотене на Агата, но сега го разбирах. Тя ми говореше за Филип Ман. Сега ми се изясни това, което звучеше като „Иди да видиш Бо“ в накъсания шепот.

Имаше нищо в беседката.

Знаех какво трябва да направя. Трябваше да отида при Корин и да ѝ кажа какво съм открила или да изчакам завръщането на Едуард от Лондон и да кажа на него. Бях замесена в нещо, което представляваше изключителна опасност за мен. Знаех, че ще постъпя много глупаво, ако действам импулсивно, но не ми беше възможно да чакам повече. Облаците на мистерията ме обвиваха от толкова отдавна, че нямаше да издържа повече така. Трябваше да действам веднага. Трябваше да видя лично какво означава загадъчното послание на Агата.

Заобиколих градината на Лайън Хаус. Промъквах се бързо и безшумно сред сгъстяващите се сенки. Светлината беше изчезнала от небето. То беше тъмносиньо, на черни ивици. Въздухът беше замъглен, а клоните на дърветата приличаха на мастиленочерни пръсти, които се

протягаха от здрача. Чух шума от течението на реката. Огрях на края на сечището, в което се намираше беседката.

Дъските отпред бяха махнати и виждах вътрешността на беседката. Веднага забелязах, че някой е идвал тук съвсем скоро. Прекосих сечището, застанах пред беседката и вперих поглед вътре. По пода нямаше дъски. На тяхно място се издигаше купчина пръст. Това беше гроб.

Не чух кога жената е дошла и застанала зад гърба ми. Тя беше само на няколко метра от мен, когато се обърнах. Носеше роклята от червен атлаз, която беше украсена с лъскавочерни маниста. Беше увила около ръцете си черния шал с перата. Тъмните ѝ очи се впиха в моите и след това се насочиха към купчината пръст.

— Корин Лайън — изрече жената. — Тя така и не оздравя.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Лицето ѝ беше прекрасно. Имаше фини очертания и хубав тен, които никоя фотографюра не бе в състояние да възпроизведе. Тъмните очи блестяха, на клепките имаше леки сенки, изящни вежди се извиваха като естествени дъги отгоре. Устните ѝ бяха меки и приятно закръглени. Под всяка висока скула имаше малка трапчинка. Бях виждала хиляди пъти това лице, докато се вирах в огледалото. Тенът на лицето беше напълно различен от моя, но чертите на лицето бяха почти същите. Къдравата ѝ по рождение коса се стелеше надолу. Цветът ѝ беше толкова наситен и ярък, че черното излъчваше тъмносиньо сияние.

— Трябваше да направя това — каза тя.

— В нито един момент не те заподозрях — отвърнах аз.

— Аз съм актриса — изрече сестра ми Морийн. — И то добра, нищо, че аз го казвам. Ролята на Корин Лайън ми се удаде лесно. Тя беше твърде превзета възрастна дама. Ролята не изискваше никакви фини нюанси, никакво действително голямо умение. Просто трябваше да говоря надменно, да вилнея, да важнича и да се налагам на всички. Гримът ми създаде най-много грижи, но скоро свикнах и с него.

— Защо? — попитах аз. — Защо направи това?

— Джулия... — прошепна тя. — Не ме питай. Моля те... просто си върви вкъщи. Никога не съм искала да те забърквам в тази работа. Не искам да те въвличам и сега. Ние ще заминем скоро, ти ще се върнеш в Лондон и всичко ще свърши. Ще ме послушаш ли?

— Ти си жената в случая Ман — казах аз.

— Нима знаеш за това?

— Съвсем малко ми е известно. Но достатъчно... — казах аз. Гласът ми беше студен.

— Ти... ме смяташ за престъпничка, нали?

— А не си ли? — запитах отривисто.

— Не! — възкликна тя страстно. — Не исках да става така! Не исках да се случва нещо подобно...

За миг си помислих, че тя ще се разплаче. Гласът ѝ прозвуча неестествено, а в очите ѝ се появи настоятелна молба. След това тя се овладя. Изправи рамене и праметна единия край на боата над тях. Жестът ѝ беше царствен. Заговори с вродено достойнство, когато отново отвори уста.

— Никога не съм била свършена — каза тя. — Живяла съм... така, както аз си знам, а това не е общоприетият начин на живот. Вършила съм неща, които болшинството хора няма да сметнат за благоприлични, но те бяха съвсем пристойни за мен, за моя начин на живот. Няма да се извинявам за тях, Джулия, дори пред теб. Живяла съм по този начин, защото така се налагаше. Не ми беше лесно.

— Зная това, Морийн.

— Не — каза тя. — Не знаеш и не искам да знаеш. Винаги съм искала ти да бъдеш... всичко, което аз никога няма да бъда. Това е една от причините, поради която не се опитвах да се срещам с теб. Пращах ти толкова пари, колкото имах възможност да заделя и оставях на Мати и Бил да те възпитават. Знаех, че ще сторят всичко по силите си за теб. Не бях в състояние да направя нещо повече.

Още стояхме до беседката. Вече беше тъмно. Мъгливо сини сенки изпълваха въздуха. Няколко ярки звезди почваха да обсипват небето, а луната се мъчеше да се издигне над куп облаци. Виждах ясно сестра си. Лицето ѝ беше поруменяло от прилива на чувства. Беше красиво по един трогателен начин. Доплакваше ми се при вида ѝ.

— Май трябва да ти кажа всичко — изрече тя. — Ще си помислиш още по-лоши неща за мен, ако не го направя...

— Кажи ми, Морийн. Трябва да знам.

— Да, разбирам те напълно. Но трябва да побързам. Той ще си дойде всеки момент и ще трябва да заминем. Не знам откъде да започна...

— Започни с Клинтън Ман — казах аз.

Тя се поколеба за миг. Очите ѝ се взряха в моите. После заговори с прекрасно модулирания си глас.

— Срегнах Клинтън Ман в една галерия — каза тя. — Често ходя по тези места. Обичам да гледам прекрасните изделия, може би защото е имало толкова малко красота в живота ми. Почнахме да разговаряме и той ме покани на чаша чай. Той ми направи голямо впечатление. Усетих, че ме харесва. Беше много по-възрастен, разбира

се, но беше много изискан и мил. В него имаше нещо... магнетично. Надявах се, че най-сетне в живота ми ще се появи някаква стабилност, дори ако цената за нея е да стана любовница на мъж като него. Това шокира ли те?

— Не, Морийн — отвърнах тихо.

— Той ми даде ключ за апартамента си на третия ден след нашата среща. Живееше над галерията, нали разбираш. Ключът отваряше главната врата на долния етаж. Спомена, че ще устройва изложба, но това ми се изплъзна от ума. После... как да ти кажа... Барт и Джери научили някак, че съм приятелка на Клинтън Ман. Те бяха отседнали в същия хотел, в който живеех и аз по това време. Това място беше много мръсно и отвратително. Преди това, когато бях буквално паднала в калта — нямах пари, храна, бях загубила всяка надежда — станах... приятелка... на Барт. Той беше същински звяр, истинско чудовище, но ме спаси от гладна смърт. Не обичам да си спомням за онези дни.

Не казах нищо. Треперех леко.

— Те ми откраднаха ключа. Отишли в галерията. Откраднали камъните и убили Клинтън Ман. Отидох там веднага след тях. Смятах, че съм загубила ключа, но когато видях какво е станало, се досетих, че те са го взели. Разбрах, че те стоят в дъното на тази работа. Ви... видях Клинтън Ман на пода. Видях кръвта...

— Морийн — помолих аз. — Недей. Недей да ми говориш повече. Съжалявам. Не искам да...

— Длъжна съм — каза тя е вече спокоен глас. — Длъжна съм да ти кажа всичко, за да не си помислиш... разни ужасни неща за мен. Барт и Джери се върнаха в хотела. Държаха се съвсем спокойно, сякаш не е станало нищо. Отидоха да вечерят и аз влязох с взлом в стаята им. Намерих скъпоценните камъни и ги взех. Бях... много уплашена.

Тя спря да говори за миг. Чувахме цвърченето на щурците под камъните и шума, който вдигаше реката, докато заливаше с вълните си брега. Беше студено. Обгърнах с ръце тялото си, тъй като треперех. Морийн сякаш не забелязваше колко е хладно. Не усещаше нищо около себе си. Единствено реален за нея беше ужасът от историята, която ми разказваше.

— Искан да отида в полицията, но знаех, че не съм в състояние да сторя това. Полицаяте не уважават кой знае колко жените като мен.

Досетих се, че ще си помислят, че и аз съм въввлечена... и така си и беше, само че непряко. Трябваше да се махна незабавно, преди Барт и Джери да се върнат в стаята си. Отидох в музикалния театър и разказах всичко на Мати. Нямах пари. Тя ми даде достатъчно, за да дойда тук в Лайън Хаус...

— Защо Лайън Хаус? — попитах аз. — Ти и Едуард...

— Познавахме се отпреди — изрече тя, преди да довърша въпроса си. — Отдавна се срещяхме. Виждахме си всеки път, когато той идваше в Лондон. Не го обичах... той е себелюбив, суетен и доста жесток посвоему, но се привличахме чисто физически. Не се гордея с това. Това е нещо, срещу което не съм в състояние да се боря. То си е там и аз... съм негова робиня. Опитах се да скъсам с Едуард, но това беше невъзможно. Надявах се приятелството ми с Клинтън Ман да ми вдъхне силите, от които се нуждаех. Но не се получи така. Дойдох в Лайън Хаус. Дойдох през нощта, тайно, като носех скъпоценните камъни със себе си. Срещнах Едуард в градината.

— Тайнствената жена — казах си аз.

— По това време Корин Лайън беше още жива, но беше на смъртно легло. В това нямаше никакво съмнение. Беше твърде стара и си беше наложила твърде бесен ритъм на живот — яздела всяка сутрин и изпадала в гняв и за най-малкото провинение. Едуард ме вмъкна вътре. Настаних се в една стая на горния етаж. Там се криех денем. Нощем се срещяхме в градината и разговаряхме. Обмисляхме план. Той каза, че ще ми помогне. След това Корин Лайън почина...

— И ти зае нейното място — казах аз.

— Да. Никой не знаеше, че тя е умряла, освен Агата Крендал. Едуард сключи сделка с нея. Разказа ѝ какво е станало и ѝ обеща да ѝ даде нейния дял от парите, които ще получим след продажбата на скъпоценните камъни. Той не смяташе да ги връща на собственика. Не си е помислял и за миг нещо подобно, но аз не знаех това тогава. Планът му беше... невероятен, толкова невероятен, че повярвах, че ще се реализира. Трябваше да се скрия. Знаех, че ще ме търсят и полицаите, и Барт и Джери. Никой не знаеше за моето познанство с Едуард. Нищо не ме свързваше с Лайън Хаус.

— Значи така Корин Лайън оздравя — казах аз.

— Едуард я погребва тук в беседката. Беше скрил още отпреди това скъпоценните камъни. На следващата сутрин станах и „оздравях“.

Първата ми работа бе да уволня всички слуги в пристъп на гняв. Корин сменяла много често слугите, така че в действията ми нямаше нищо необичайно. Нямаше особена вероятност новите слуги да разкрият измамата, тъй като едва ли бяха виждали отблизо възрастната жена. Свалих портрета на Корин Лайън, който висеше в галерията и се превърнах в нея. Носех нейните дрехи и нейната перука. Излизах да пояздя всяка сутрин също като нея. Измамих всички. Понякога дори на мен ми струваше, че наистина съм Корин Лайън.

Едуард отиде за малко в Лондон. Тръгна рано сутринта и се върна същата нощ. Помислих си, че е отишъл да върне скъпоценните камъни, но не беше така. Уредил продажбата им с помощта на един укривател на крадени вещи, мъж на име Херън. Той и преди това си имал вземане-даване с Херън, когато продавал дребни украшения и различни произведения на изкуството, които принадлежали на леля му. Разказа ми истинския си план през нощта, когато се върна. Ще продаде скъпоценните камъни и ще напуснем заедно страната с парите, които изкараме от тях. Аз... съм затънала много в тази история, Джулия. Налага ми се да вървя с него. Трябва да ме разбереш.

— Разбира се — отвърнах съвсем тихо.

— Дегизировката ми сполучи напълно. Никой не подозираше, че не съм Корин Лайън. Агата знаеше, разбира се, но на Агата ѝ плацахме добре, за да си държи езика зад зъбите. Бояхме се, че ще се напие и ще разкаже всичко. Тя ставаше непредсказуема, когато се напиеше...

Морийн спря да говори за миг. И двете знаехме какво е станало на върха на стълбите снощи. И двете знаехме, че това не е злощастен инцидент. Някой блъсна Агата. Помислих си, че знам кой е сторил това. Досетих се, че и Морийн знае кой е виновникът. Очаквах да ми разкаже и за това, но по-късно.

— Защо трябваше да идвам в Лайън Хаус? — попитах аз.

— Барт и Джери знаеха за теб. Знаеха, че имам сестра, която работи в музикалния театър. Аз... се боях да не ти сторят нещо лошо. Върнах се тайно в Лондон... в един от лошите дни на Корин, когато всички предполагаха, че тя си почива в стаята. Отидох в пансиона. Ти спеше в твоята стая. Отворих вратата и влязох да те видя. Трябваше да те видя. Длъжна бях да се погрижа да бъдеш в безопасност.

— Ти прошепна моето име — казах аз.

— Събуди ли се?

— Помислих си, че сънувам — казах аз. — И ти слезе в гостната. Подслушах разговора на Мати и Бил. Имах чувството, че има и трети човек в стаята при тях.

— Да — продължи тя. — Мати ми каза, че Барт и Джери са обикаляли наоколо и са разпитвали за теб и за твоите връзки с мен. Явно се надяваха да се доберат до мен чрез теб. Мати ми разказа за някакъв странен мъж с белег, който вървял след теб и идвал всяка вечер в музикалния театър, за да гледа номера ти. Веднага се сетих, че това е синът на Клинтън. Бях го срещала само веднъж, за съвсем малко време, но се досетих, че това трябва да е той. Сигурно и той бе научил някак за роднинската ми връзка с теб. Очевидно и той се надяваше да ме намери чрез теб. Никой от тях не знаеше нищичко за мен, с изключение на факта, че имам сестра. Това беше всичко, с което разполагаха. Разбираш защо трябваше да се махнеш оттам.

Кимнах.

— Ти ли се криеше в гримьорните на горния етаж през нощта на празненството при сбогуването? — попитах аз.

— Заминах на следващия ден следобед, преди тържеството.

— Имаше някой на горния етаж — казах аз. — В гримьорните беше тъмно. Излязох от залата, за да ида да си видя куклите. Някой излезе от една от празните стаи, когато си тръгнах...

— Това е бил Барт — прошепна Морийн — или Джери.

Спомних си усещането за надвиснала опасност през онази нощ, когато видях тъмната фигура, която се промъкваше по коридора към мен. Потреперих при мисълта какво е могло да ми се случи, ако Лавърни не бе, дошла при мен в този момент.

— Върнах се в Лайън Хаус в частен екипаж — каза Морийн. — Излязох от него и тръгнах по алеята, като носех в ръка куфара си. За миг си помислих, че са ни разкрили. Една от прислужничките беше в градината с приятеля си. Стори ми се, че ме видя.

— Точно това е станало — отвърнах аз. — Тя си помислила, че си любовницата на Едуард, която се промъква в мрака за среща с него.

— Реших, че всичко ще стане по плана на Едуард, когато ти пристигна в Лайън Хаус. Той уреждаше продажбата с Херън, но трябваше да мине известно време, преди да успеем да получим парите за скъпоценните камъни. Ти беше на сигурно място и всичко вървеше

по вода. Тогава излязохте на разходка с лодката и Едуард видя Барт и Джери да седят на една маса в хана. Бях му ги описала и той веднага се досетил кои са те. Бяха открили някак къде се намираш — сигурно някой в музикалния театър те е издал неволно — и дойдоха тук, тъй като ти беше единствената им връзка с мен. Появи се и Филип Ман.

— Защо не направиха нищо? — попитах аз.

— Те дебнеха и чакаха. Разпитвах за Лайън Хаус, за Корин. Убедиха се, че не съм тук, но вярвах, че ще дойда да те взема със себе си. Ман нае Дауър Хаус, а Барт и Джери, които се преструвах, че са земемери, се скриха в една стара изоставена къщурка край реката. Следяха какво става в къщата и чакаха.

— Един от тях ме преследваше в гората — изрекох спокойно.

— Кога? — попита тя с внезапно издрезгавял глас.

— Две нощи преди панаира — отвърнах аз.

— Боже май — прошепна тя. — Не знаех.

— Едуард ме помоли да не ти казвам.

— Знаел е, че това ще ме уплаши. Зверове! Вероятно са искали да те накарат да им кажеш кога ще дойда да те взема. Едуард е знаел, че ще се откажа от всичко, ако науча това. И без това нервите ми се бяха изострили до краен предел поради това, че Агата отиде на гости на Ман...

Тя изведнъж замълча. Не й се говореше за Агата. Знаех защо. Ще почакам.

Тя се засмя, но смехът й не беше никак приятен.

— Видях Барт и Джери една сутрин, докато яздех. Вървяха по пътя със земемерските си инструменти, така че да виждат Лайън Хаус. Минах в галоп покрай тях. Дори ги поздравих, като си докоснах шапката. Това беше уместен за случая, ироничен жест...

— Ако още се навъртат наоколо — казах аз — защо си се облякла така? Защо не си дегизирана?

— Играта свърши — каза тя. — Едуард се срещнал с Херън на панаира. Двамата направили окончателните уговорки. Едуард отнесе скъпоценните камъни в Лондон на оглед. Херън ще ни посрещне довечера на гарата и ще направим размяната. Едуард е купил два билета за Франция. Отиваме направо в Марсилия. Там ще хванем кораб за Южна Америка.

— Днес ли се върна, Едуард? — попитах нехайно.

— Не, снощи... — промълви тя и веднага се досети, че е допуснала грешка. Тъмните ѝ хубави очи се втренчиха в мен и ме замолиха да не продумвам повече. Вятърът събори един голям абаносовочерен кичур върху слепоочието ѝ. Вдигна ръка, за да го приглади назад. Ръката ѝ се движеше като нежна бяла птица.

— Разбирам — изрекох простичко. Тези две думи изразиха всички чувства, които изпитвах в момента.

— Той трябваше да го направи, Джулия — прошепна тя.

— Агата е ходила пак при Ман снощи. Тя се страхуваше и възнамеряваше да му каже всичко, Едуард се прибирал в Лайън Хаус, когато я видял да излиза от Дауър Хаус. Мислел да го стори още тогава, но своята прислужничка и нейният приятел вървели по пътя отпред. Той... изчакал и после се промъкнал вътре през френския прозорец. Знаеш останалото.

— Да — казах аз. — Зная останалото.

— Престорихме се, че не се е върнал от Лондон. Цял ден прекара в стаята си. Никой не разбра, че е там, дори и слугите. Джулия, не ме гледай така... Сякаш ме презираш. Аз... трябва да вървя с него.

— Каза, че не си престъпничка — отвърнах аз. — Каква си тогава, Морийн? Помогнала си му да прикрие едно убийство и сега напускаш страната с него. Виновна си не по-малко от Едуард.

— Трябваше да постъпя така — почна да протестира тя. — Трябваше.

— Защо? — запитах аз. — Няма никакво извинение...

— Трябваше — изрече тя с вече по-спокоен глас. — Искях да изляза от играта. Искях да отида в полицията с всичко, но той не ми позволи. Каза ми, че ако не се съглася, ще... те убие.

Тези две думи сякаш увиснаха във въздуха в настъпилата тишина. Луната изскочи иззад куп облаци и лъчите ѝ осветиха сцената, като очертаваха по-ясно предметите и удължаваха сенките. Видях беседката с потъмнелите дъски, строшени отпред, зеещия вход и купчината пръст отзад. Видях и Морийн. Беше толкова спокойна и неподвижна, че приличаше на статуя. Лунната светлина се изля върху лицето ѝ и разкри пред погледа ми изящно оформеното ѝ лице и тъмните ѝ трагически очи. Струваше ми се, че не познавам тази жена и не разбирам напълно драмата ѝ.

— Той наистина мислеше да го стори — изрече тихо тя.

— Мислеше и още го мисли — каза Едуард Лайън.

Той излезе от сенките. Носеше тъмен костюм и черно късо наметало, подплатено с бял атлаз. Наметалото се вееше върху раменете му под напора на вятъра. Бялата копринена подплата проблясваше в мрака. Сигурно отдавна е стоял зад сечището и е подслушвал. Сега вървеше към нас с големи нехайни крачки, сякаш се намираше на градинско празненство. Нехайното му, любезно държане, движещите се сенки, лунните лъчи, които се изливаха върху обитаваната от духове беседка — всичко това изпълваше с неподправен ужас цялата сцена.

— Колко жалко, че не си държа езика зад зъбите и й разказа своята приказка — рече той на Морийн. Разговаряше съвсем учтиво с нея, ако се съди по тона му и това правеше думите му да звучат още по-ужасяващо. — Сега ще трябва да я убия. Това е само предпазна мярка. Налага се да я предприема заради теб. Добре ме разбираш, нали?

— Не — прошепна тя.

— Но съм длъжен да го сторя, скъпа моя. Всичко е уредено. Планът се реализира напълно. Корин Лайън и нейният племенник ще изчезнат и никой няма да ги свърже със случая Ман. Всичко върви по мед и масло. Не бива да позволяваме няколко капки катран да зацапат цялото буре с мед. А ако оставим Джулия да говори, ще оцапаме всичко, най-меко казано.

— Няма да ти позволя да направиш това! — заяви Морийн.

— Боя се, че нямаш думата по този въпрос — отвърна той с онзи сладък и мелодичен тон на гласа, който смразяваше въздуха наоколо.

Морийн се втрени в нас за миг. Лицето й стана пепеливо от ужас. След това се нахвърли върху него с яростта и силата на млада лъвица. Ноктите й успяха да одраскат лицето му само веднъж, преди той да я блъсне назад. Тя залитна и се удари в беседката, а той надвеси над нея с развято наметало. Сви пръстите си в юмрук и я изгледа още веднъж, преди да я удари в челюстта. Ударът му беше мощен. Чух шума от него и трепнах, когато Морийн се свлече в безсъзнание на земята.

Едуард Лайън се обърна с лице към мен. Беше съвсем спокоен и непринуден. Лицето му беше като изваяно на лунната светлина, всеки щрих от него се очертаваше ясно. То беше възплъщение на безспорно мъжествената красота и изглеждаше още по-хубаво сега, когато

заплашителността придаваше на всяка черта сила, която тя не бе притежавала преди. Голям кестеняв кичур бе паднал върху челото му, а върху присвитите му устни играеше лека усмивка. Той се наслаждаваше на самия себе си. Наслаждаваше се на силата си, докато тероризираше беззащитните жени.

— Как да го направим? — попита учтиво той, сякаш наистина искаше да узнае мнението ми. — Ще се държим ли кротко? Признай, че това е за предпочитане. Ще приключим ли набързо тази неприятна работа или ще пициш и ще се бориш? Уверявам те, че ще умреш и в двата случая, Джулия, така че защо не проявиш малко здрав разум като за последно?

— Ти си луд — прошепнах с издрезгавял глас.

— Луд? Може би, ако притежанието на мечта е лудост. Имах мечта, Джулия, и я осъществих спокойно и логично. Признавам се за виновен, ако това е лудост.

— Наистина ли смяташ, че ще се измъкнеш безнаказано? — казах аз, като се опитвах да прикрия трепета в гласа си.

— Защо не? — попита той и се изкикоти леко. — Агата почина след злополуката, на която ти стана свидетелка, а леля ми почина в леглото си от старост.

— Ти си убил и Корин Лайън, нали?

— Тя беше една жалка старица, която нямаше никакво намерение да ми даде да се развихря. Държеше ме тук като някакво домашно животно и ме считаше за своя опитомен племенник. Знаех, че ако не направя нещо, винаги ще бъде така. Промених тази ситуация. Сложих няколко допълнителни капки лауданум в млякото ѝ. Реших, че дори ако направят оглед на тялото ѝ, ще си помислят, че е взела свръхдозата по погрешка. Така че, както виждаш, смятам да се измъкна безнаказано, както се изрази ти.

— Сторил си всичко това... за пари.

— Не за пари, скъпа Джулия, а заради свободата и властта, която те ще ми дадат. Разбрах какво трябва да правя веднага щом Морийн ми показа скъпоценните камъни. Тази глупачка искаше да ги връща на властите. Аз имах други планове. Тези планове ще се осъществят всеки момент, но първо трябва да се погрижа за теб. Загубихме доста време в безполезни разговори...

Той сграбчи ръката ми. Силните му пръсти я стегнаха като стоманени окови. Нямахме смисъл да опитвам да се освободя. Стискаше ръката ми толкова силно, че едва не припаднах от болка. Изведе ме от беседката. Накара ме да вървя пред него, докато излизахме от сечището.

— Къде ме водиш? — попитах аз.

— Към реката. Този начин ми се струва съвсем подходящ при настоящите обстоятелства. Смятам го за елегантен и в стил Офелия. Хората ще си помислят, че си се самоубила или че е станал някакъв нещастен случай, когато накрая тялото ти изплува. Да, реката предлага едно удовлетворително решение.

Бяхме навлезли дълбоко в гората и се насочвахме към шумолящата заплашително река, която заливаше с вълните си брега. Дървета и храсти растяха нагъсто от двете ни страни. Само няколко тънки лунни лъча се промъкваха с мъка през гъстия балдахин от клони над главите ни. Долових мириса на влажна почва, на мокра дървесна кора и лишеи. Бухал избуха зловец от гъсталака. Веднъж се спънах в един камък и Едуард Лайън ме дръпна рязко.

Всичко, което беше станало в сечището, ми приличаше на страшен кошмар, който съществува само във въображението ми. Всичко ми се мержелееше, сякаш се движех насън. Образите около мен и самото движение като че ли нямаха нищо общо с действителния свят. Но сега, когато болката пронизваше ръката ми, осъзнах напълно в каква ужасна ситуация се намирам. Този мъж вече беше убил двама души и се готвеше да направи същото и с мен. Дишането ми се учести, докато той ме блъскаше по осеяната с камъни пътека, която водеше към навеса за лодки и кея.

— Съжалявам, че трябва да стане така — каза Едуард. Той сведе глава към рамото ми. Устните му почти докосваха моето ухо. Гласът му беше внимателен и едва ли не извинителен.

— Ти от самото начало почна да си пъхаш носа, където не ти е работа — продължи той. — Не исках да идваш тук, но сестра ти настоя и на този етап трябваше да ѝ отстъпя. Това няма да става повече. От сега нататък тя ще прави каквото ѝ заповядам. Връзката ни ще бъде здрава. Жените обичат мъжете да господстват над тях и Морийн не е изключение.

— Тя никога няма да тръгне с теб — казах аз.

— О, не... ще тръгне. И още как. Това убийство ще я накара да ме желае още повече, защото тя ще си мисли, че съм го сторил заради нея. Жените са склонни да се заблуждават така.

— Тя ще те намрази.

— Тя и сега ме мрази, винаги ме е мразила. Тази омраза я тласкаше много по-силно към мен от любовта. Любовта е слабо чувство и е за слабите.

Затворих очи. Помъчих се да не обръщам внимание на гласа му. Той като че ли се забавляваше и бе изпълнен със задоволство. Усетих, че желае да го моля на колене да ме пощади и после да се съпротивлявам отчаяно. Знаех, че това ще му предостави нова възможност да подхрани извратеното си усещане за власт. Трябваше да запазя спокойствие. Трябваше да съхраня цялата си енергия. Трябваше да съм готова да се боря с всички сили, щом настъпи подходящият момент.

Излязохме от гората. Лек склон водеше към реката. Изоставеният стар навес се издигаше до водата. Дървенията му беше изгнила, а покривът — хлътнал. Малки рачета се бяха прилепили към потопените във водата летви. Голям въжен куп висеше на един гвоздей близо до прозорец със строшени стъкла. Кеят достигаше далеч в реката и изглеждаше нестабилен и опасен. Самата река представляваше шумна черна стихия, придошла от неотдавнашните дъждове. Тя се носеше буйно в нощта и ревът ѝ цепеше тишината.

— Водата е доста дълбока в края на кея — рече Едуард. Устните му не се бяха отдалечили от ухото ми. — Ще потънеш почти веднага с тези твои тежки поли. Невъзможно е да плуваш в това силно течение.

Беше съвсем прав. На никого не му беше по силите да плува в тази тъмна и гневна вода. Едуард счупи едно клонче от дърво и го хвърли във водата, за да ме впечатли още повече. Клончето се завъртя за миг на повърхността, преди водата да го погълне и отнесе. Едуард се засмя тихо и ме бутна напред.

— Ти... наистина ли мислиш да сториш това? — прошепнах аз.

— Разбира се. Трябва да призная, че ще изпитам по-голямо удоволствие, ако те удуша с голи ръце, но не бива да бъда егоист. Ще оставя на водата да свърши мръсната работа. Трябва да внимавам, нали разбираш. Трябва да изглеждаш така, сякаш си паднала... или скочила в реката, когато намерят тялото ти. Няма да има белези.

— Обмислил си всичко, нали?

— Хайде идвай — каза той. Това вече не беше учтивият глас на благовъзпитан джентълмен. Това беше грубият и гърлен глас на мъж, готов да убие.

Вече стояхме на кея. Дървените дъски на платформата стигаха почти до половината на реката. Имаше големи пукнатини между всички дъски. Една от тях се беше строшила на две, тъй като беше прогнила и на нейното място зееше голяма дупка. Ароматът на млечка и мъх се носеше над реката. Някаква жаба изкряка гневно от убежището си на един камък и цопна шумно във въртопа. Мокрият кей проблясваше злокобно. Сърцето ми биеше оглушително.

Пътят до края на кея беше дълъг и опасен. Едуард ще трябва да дойде с мен. Ще трябва да върви точно зад мен. Ще трябва да внимава да запази равновесие и няма да има възможност да стиска толкова здраво ръката ми. Може би ще успее да се изтръгна. Може би ще съумея да го бутна и да го накарам да загуби равновесие. Трябва да има някакъв начин да се спася. Затворих очи и направих първата стъпка по неустойчивата дървена платформа.

Дъските не опираха една до друга. Между тях имаше почти половинметров процеп. Затова човек трябваше да внимава много, докато крачи по тях. Едуард ме държеше за ръка и ме принуждаваше да вървя пред него. Водата се носеше стремително и с оглушителен рев точно под нас и се блъскаше в дъските. Кеят като че ли се люшкеше. Не смеех да погледна надолу. Прилошаваше ми при вида на всепомитация водовъртеж на сантиметри под нас. Знаех, че ще загубя равновесие, ако се загледам в него. Пристъпих нерешително напред и протегнах крак към следващата дъска. Едуард ме последва, като стискаше неудобно ръката ми. Кеят беше твърде тесен, за да върви до мен.

Мокрото, прогнило дърво скърцаше и стенеше под тежестта ни. Бях уплашена, но умът ми се беше прояснил и съобразяваше бързо. Пръстите на Едуард вече не се впиваха в ръката ми. Бяха разхлабили желязната си хватка. Кеят се люлееше и стенеше, а водите се разбиваха яростно в него и плискаха ръба на полата ми. Цели пет минути ни трябваша, за да изминем половината път. Погледнах ужасено края на кея, който същевременно ме привличаше неудържимо. Нямах сили да продължа по-нататък. Тялото ми сякаш се вледени.

Едуард ме побутна, но вместо да тръгна напред, го бутнах с всичка сила. Той извика. Вятърът подхвана звука и го разкъса. След това се хвърлих напред. Паднах на ръце и колене и стиснах дъската пред мен. Извърнах се и го видях да полага отчаяни усилия да запази равновесие. Протегна ръце напред и сякаш прегърна въздуха. След това успя да се задържи прав. Не помръдна известно време. Гърдите му се издуваха, а вятърът вееше наметалото му и го караше да плющи около раменете му подобно на чифт демонични криле.

Изправих се. Стоях на кея с лице към него. Той беше само на няколко ярда. Лицето му се превърна в гневна маска, устните му бяха стиснати здраво и едната вежда повдигната. Направи крачка напред. Напрегнах сили и се приготвих да се боря до смърт. Треперех силно, докато го гледах как се приближава все повече до мен. Той се смееше тихичко. Това беше най-противният звук, който бях чувала през живота си.

Той посегна към мен. Изкрещях и после видях оранжева огнена линия. Чух експлозията от гърмежа. Едуард вдигна ръце, разтвори невярващо очи. Залитна назад. Крясъкът, който се опита да нададе, заседна в гърлото му. За секунда успя да се задържи на един крак, а после падна в бурните черни води.

Филип Ман стоеше на ръба на кея. В едната си ръка стискаше още димящ револвер, а на другата бе праметнал пелерината, която забравих в предната стая. Затъкна револвера в колана си и се отправи по дъските към мен. Стори ми се, че мина цяла вечност, преди да усетя как ръцете му намятат пелерината върху раменете ми.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Беше краят на май и Лондон блестеше ярко. Красивата гледка ми навяваше мисълта за картина с водни бои, нарисувана с леки докосвания на четката. Небето приличаше на перла и блещукаше като навлажнена коприна. Слънцето озаряваше дори най-мърлявите стари сгради със златистите си лъчи. Даже опушените комини изглеждаха нови и представителни. Дърветата, които растяха по тротоара, бяха високи и стройни. Кората им беше оцветена в жълто-кафяво и бяло, а клоните им бяха покрити с малки зелени пъпки, на които предстоеше скоро да се пукнат и пуснат листа. Деца играеха в парка от другата страна на пътя, екипажи и каруци трополяха по паважа. Улични търговци предлагаха на висок глас стоките си. Безпорядъкът и шумът бяха изумителни, но аз ги посрещнах с отворено сърце.

Прекрасно беше да съзнавам, че всичко е свършило. Прекрасно беше да съзнавам, че всички сенки са си отишли, заплахите са изчезнали и нищо не ми пречи да вървя по улицата, без да ме е грижа за нищо на света, да се усмихвам на непознатите и да разговарям с търговците без страх. След онази ужасна нощ при реката се съмнявах, че ще успея да се възстановя. Смятах, че сърцето ми е безвъзвратно остаряло и стъпките ми няма да възвърнат лекотата си, но времето е чудесен лечител и сега почти ми се струваше, че нищо не се е случвало.

Филип Ман подозирал Едуард през цялото време. Видял веднъж Едуард в Лондон заедно с Морийн. Това станало няколко седмици преди Морийн да се срещне с Клинтън Ман. Убедил се, че ключът към разгадаването на мистерията се крие в Лайън Хаус след отиването ми в Девъншир. Срещнал Корин Лайън няколко години преди това и когато я видял да язди по пътя на коня, веднага заподозрял, че тук има някаква измама. Научил, че тя боледувала тежко наскоро. Болестта и ездата не се връзвали, също както и фактът, че Корин отказала да се срещне с него. Почнал да проумява какво става в действителност, след като Агата Крендал му дошла на гости и пуснала няколко намека, в

които ставало дума за маскарад. Знаел, че Морийн е опитна актриса. Знаел и че тя и Едуард няма да напуснат Англия преди скъпоценните камъни да им донесат така желаните лири. Изчаквал удобния момент, а междувременно наблюдавал зорко Лайън Хаус и всичко, което става около него.

Служителите на Скотланд ярд отказали да изслушат абсурдните му теории и не пожелали да си помръднат пръста заради приумиците на някакъв любител детектив. Затова Филип решил да им предостави доказателство за правотата си. Изчакал Едуард да замине в Лондон, за да се договори с Херън. Нахлул в управлението на Скотланд ярд и настоял да задържат Херън. Полицаяте отишли неохотно при укривателя на крадени вещи, той се уплашил и им разказал цялата история. Не им оставало нищо друго, освен да се върнат в Девъншир, да арестуват всички престъпници и да намерят скъпоценните камъни, които били още у Едуард.

Филип Ман се върнал в Дауър Хаус, докато полицейските служители задържали Барт и Джери. Досетил се, че нещо не е наред, когато видял, че кепенците отзад са отворени и проникнал вътре, докато аз се измъквах през предната врата. Намерил пелерината ми в предната стая и се отправил бързо към Лайън Хаус, където една неспокойна прислужничка му казала, че няма никой вкъщи. Тръгнал да ме търси из околността и се натъкнал на Морийн до беседката. Тя посочила към реката, още замаяна от силния удар. Той се втурнал към нея.

Кошмарът свърши. Мъглата се вдигна. За пръв път усетих какво е сигурност и спокойствие, докато силната му ръка ме прегръщаше.

Върнах се в Лондон. Мати и Бил се опитаха да възвърнат радостта в живота ми. Лавърни и момичетата бърбореха непрестанно, разказваха клюки и се мъчеха да ме развеселят, но аз си оставах тъжна. Поболях се от тревога за Морийн. Почнах да се чувствам по-добре едва когато тя дойде да ме види.

Беше дала показания и беше удостоверила истинността им с подписа си. Пуснаха я на свобода след дълъг и мъчителен процес. Филип Ман й осигури правна помощ и направи всичко възможно властите да снемат обвиненията към нея. Морийн дойде да ми съобщи, че напуска страната и заминава за Франция. Някакъв стар неин

приятел бил директор на малка театрална труппа, която играела в провинцията. Беше решила да се присъедини към тях.

Отидох да я изпратя.

Последният път, когато я видях, тя стоеше на палубата на кораба. Буйният вятър рошеше гарвановите ѝ коси и те се вееха като меки черни крила пред лицето ѝ. Това беше лице, преживяло трагедия и върху което скръбта беше сложила своя печат. Огромните ѝ кафяви очи се вираха печално в мен. Облягаше се на перилото. Устните ѝ се вдигаха в ъгълчетата и ваеха лека усмивка върху лицето ѝ. Усмивката постепенно се стопи и докато корабът вдигаше котва, тя ми помахаше за сбогом. Запомних я така, вдигнала ръка. Усецах, че няма да я видя повече. Тя щеше да продължи по пътеките на съдбата си. Ще ми праща по няколко пощенски картички годишно, но нещо повече от пространството вече щеше да ни разделя.

Морийн замина преди три седмици. Сега вече беше май. Вървах по лондонската улица и изпитвах невероятна лекота и радост. Винаги ще тая малко скръб в сърцето си след преживяното в Лайън Хаус, но светът, който ми изглеждаше мрачен и заплашителен, изведнъж се изпълни отново със сладостни обещания. Устремих се напред под ослепителните лъчи на слънцето, сякаш очаквах да видя някакво чудо на следващия ъгъл.

Минах покрай двуколка с цветя, отрупана догоре с оранжеви невени и жълто-бели маргаритки. Малко момиче в тъмносиня рокличка търкаляше обръч по тротоара, дългите ѝ кестеняви плитки подскачаха по рамената ѝ. Усмихнах се без никаква причина. За пръв път се усмихвах така от месеци насам.

Спрях, за да надзърна през прозореца на книжарницата. Видях купища от подвързани с кожа томове с позлатени ръбове през прашните стъкла. След това вратата на магазина се отвори и звънчето над нея дрънна весело. Филип Ман излезе на тротоара. Стреснах се и се дръпнах от прозореца.

Той втренчи поглед в мен и се намръщи. Вдиша бавно едната си вежда и по лицето му се разля лукава усмивка.

— Това е съвпадение — каза той.

— Нямах представа... — започнах аз.

— Сигурна ли си, че не вървеше по петите ми? — подкачи ме той.

— Уверявам ви...

— Изчервяваш се — изрече той лукаво. — Това е признак за вина.

Разтърсих глава и го изгледах надменно. Понечих да тръгна по улицата, но пръстите му стиснаха здраво лакътя ми.

— Не бягай — каза той. — Има много неща, за които трябва да си поговорим.

— Нима? — попитах аз с леденостуден глас.

— Много — повтори той.

— Струва ми се, че по-рано не бързахте толкова да си поговорите с мен — казах аз. — Всъщност сега ви виждам, за пръв път, откакто се върнах в Лондон.

— Липсвах ли ти? — попита той.

— Разбира се, че не — отсякох аз. — Просто се питам...

Усмивката му стана още по-широка. Четеше мислите ми. Знаеше, че копнеех да го видя. Знаеше, че съм се втурвала презглава по стълбите всеки път, когато някой почукаше на вратата. Знаеше, че дълбоко в душата ми съм се надявала да се натъкна на него и днес, както и всички други дни. Възможността за среща като тази правеше по-светъл деня и вдъхваше, лекота на стъпките ми. Филип Ман усети това и аз се вбесих.

— Всъщност — каза той — снощи разговарях дълго с твоите Бил и Мати. Очарователни хора. Казаха ми, че не искаш да се върнеш на работа в музикалния театър. Казаха ми и че не те свърта на едно място и не си решила какво ще правиш в бъдеще...

— Вас какво ви засяга това? — попитах аз.

— Моето собствено бъдеще също е съвсем неясно — рече той. — Току-що продадох бащиното си наследство. Сега съм богат човек. Мисля да си купя малко имение в провинцията, имение, в което да се върна. Смятам да попътешествам известно време, да поскитам из провинцията с кутия с бои, няколко платна и износеното старо сако. Отбих се в книжарницата, за да се снабдя с пътни карти. Следващата седмица напускам Лондон.

— Така ли? — възкликнах аз, като се опитвах да прикрия разочарованието си.

— Да. Тревожих се за твоите скици.

— Моите скици ли? — попитах озадачено.

— Трябва ти още обучение. Всъщност са ти нужни доста години, ако трябва да говоря откровено. Да си кажа истината, трябва ми някой, който да ми чисти четките и да ме успокоява, когато избухвам. Ще ти викам доста, понякога може да се държа и по-грубо с тебе.

— Мистър Ман, да не би да ме каните да дойда с вас? — изрекох високомерно.

Той кимна, без да откъсва тъмните си очи от моите.

— Никой не ме е обиждал така досега — отвърнах аз.

— О, намеренията ми са съвсем почтени — изрече бързо той. — Твоите опекуни приеха идеята с ентузиазъм. Заех се да ги омайвам най-безсрамно и се справих добре, да си призная. Мати заплака, а Бил, какъвто си е добър момък, ме затупа до гърба и ми предложи цигара. Дадох ми своята благословия и казаха, че всичко зависи от теб.

— Мистър Ман — изрекох студено, — ако това е шега...

— Съвсем не — прекъсна ме той.

— Вие сте луд — казах аз.

— Права си — съгласи се той.

Изгледах го изумено. Той беше свел глава, а тъмните му закачливи очи ми се присмиваха. Изглеждаше по-демоничен от всякога с яркорозовия си белег и извитата уста. Обърнах се. Тропот и звън се носеше около мен. Животът кипеше в Лондон, но аз престанах да го забелязвам.

Усетих, че екстаз изпълва душата ми. Осъзнах, че досега не съм изпитвала подобна радост. Мина известно — време, преди да успея да се съвзема.

Филип Ман почваше да губи търпение.

— Е? — запита той с намръщено лице.

— Да, искам да се науча да правя по-хубави скици — казах аз.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.